DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

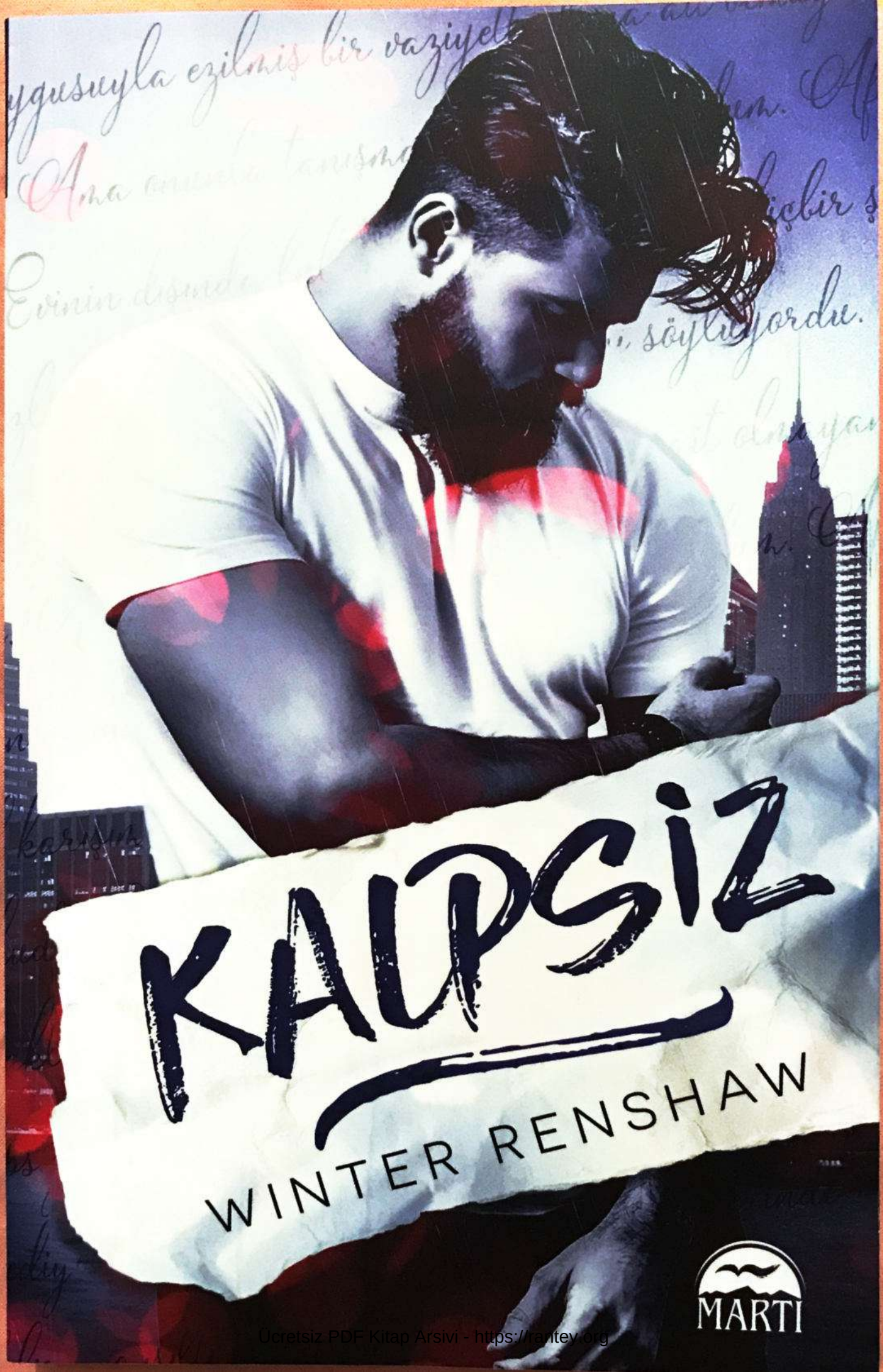
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

WINTER RENSHAW

KALPSİZ

Çeviren: Halime Mimaroğlu

MARTI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalpsiz
Özgün Adı: *Heartless*
Winter Renshaw

Editör	: Gamze Büyükkaya
Çeviren	: Halime Mimaroğlu
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Louisa Maggio
Kapak Model	: Franggy Yanez
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş
Tür	: Çağdaş Romans
Kitap No	: 2173

1. Baskı: Eylül 2021
ISBN: 978-625-448-410-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Winter Renshaw, 2021
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

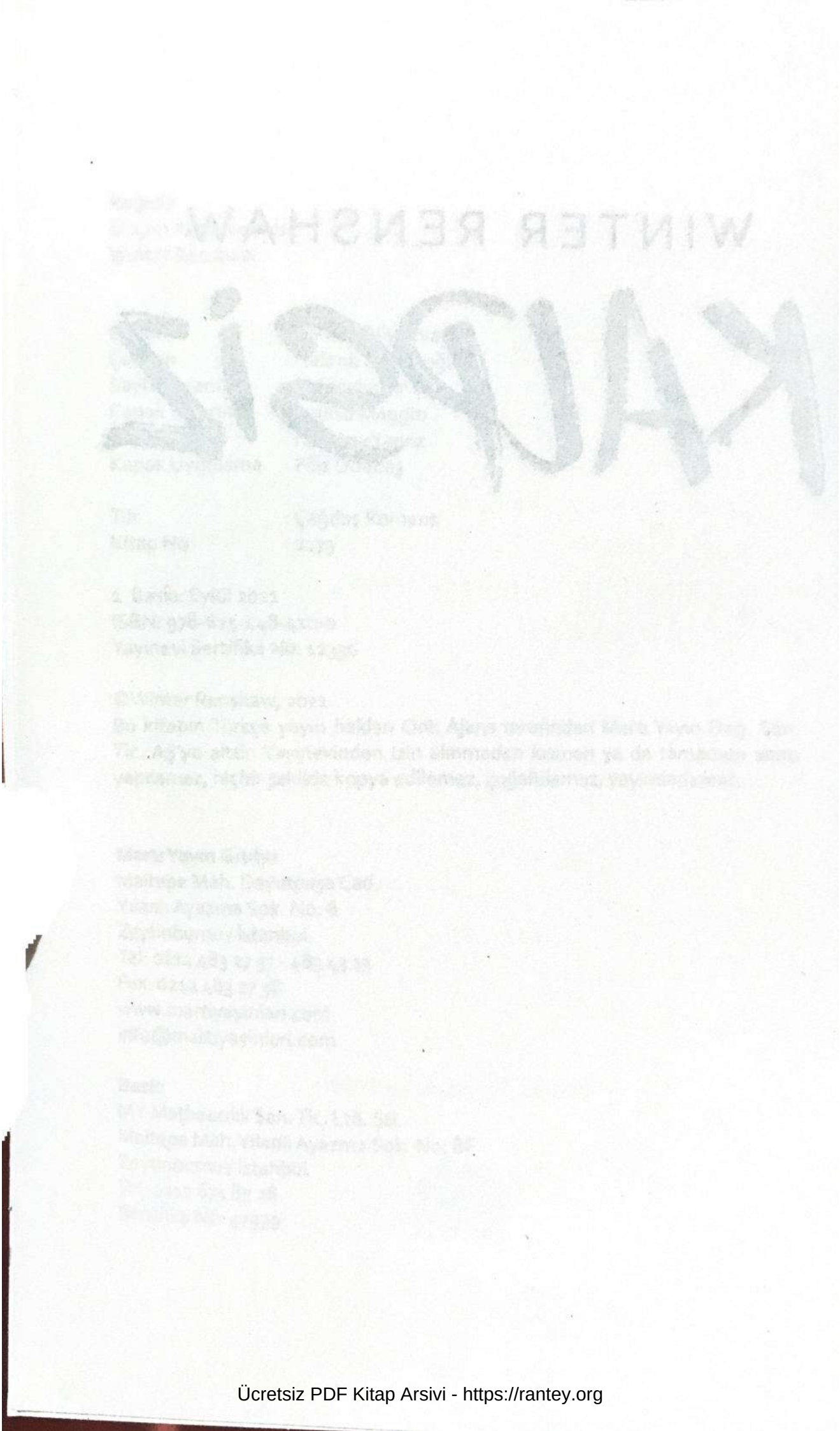
Baskı
MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 47939

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

WINTER RENSHAW

KALPSİZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ashley C'ye…

Acımasız dürüstlüğün, bulaşıcı hevesin ve gece geç saatlere kadar yaptığımız tüm o sohbetler için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın kitap bu halini asla alamazdı.

Xoxo

Winter

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Saplantım tamamen iyi niyetle ve masumane bir şekilde Lexington Bulvarı'ndaki bir evin çalılıklarında bulduğum günlüğü okumamla başladı. O sabah yağmur yağıyordu, bu yüzden günlüğü ertesi gün kuru ve sağlam bir şekilde geri vermeyi düşünüyordum.

Fakat günlüğü kendime sakladım.

Onu saklayıp okudum.

Bir hafta sonra, suçluluk duygusuyla ezilmiş bir vaziyette, bana ait olmayan sırlara vakıf bir merakla günlüğü geri vermeye çalıştım.

Ama *onunla* tanışmayı hiç ummuyordum.

Affedilemez derecede kalpsiz ve esrarengiz bir şekilde seksiydi. Evinin dışında bulduğum günlükle ilgili hiçbir şey bilmediğini iddia ediyordu. Oysa mavi-yeşil karışımı gözlerinde beliren o ışıltı bana aksini söylüyordu.

Onu diğerlerinden farklı kılan bir şeyler vardı. Yaralı ama bir o kadar da büyüleyiciydi. Kendimi bir anda etki alanına çekilirken buldum.

Fakat ortada bir sorun vardı.

Onu tanıdıkça günlüğün ona ait olduğuna dair düşüncelerim güçlendi. Dahası, kendimi bencil bir şekilde yanıldığımı düşünürken bulmak istiyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

Aidy

"Günlüğü geri vermelisin." Wren yalnızca büyük kız kardeşlerin başarabildiği onaylamaz bir tavırla yüzüme bakıp ardından bakışlarını elbise dolabının aynasına çevirdi. "Tanrım, Aidy. Tam bir hafta oldu."

"Onun günlüğü aradığını bile bilmiyoruz," deyip tütün rengi not defterini göğsüme iyice bastırarak büyük bir açgözlülükle günlüğün derisinin kokusunu ciğerlerime çektim.

"Onun bir erkeğe ait olduğunu bile bilmiyorsun." Güneş kreminden parmak uçlarına birazcık sıkıp avuç içlerine sürdü.

"Elyazısı." Yatağının kenarında dizlerimi kırıp oturdum. "Kesinlikle bir erkeğe ait. Sorgusuz ve bu şey saçma sapan aşk sözleriyle dolu. O yalnızca erkeklerin yazabileceği bir şekilde kadınlardan bahsetmiş."

"Eee, şimdi de bir edebiyat uzmanı olan Adelaide G. Kincaid mi oldun?"

Bir yabancıya ait günlüğün parçalanmış sayfaları arasında parmaklarımı gezdirdim. İşaretlenmiş sayfaya gelip altı siyah kalemle çizilmiş kelimelerin üzerinde parmaklarımı dolaştırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boğazımı temizleyip okumaya başladım. "'O, balkon korkuluklarına yaslandığı sırada gözyaşları elindeki şampanya kadehine düşüyordu. Son günlerde olduğu gibi kız yine yalnızdı. Çok güzel ama bir o kadar da hüzünlü bir kadındı. Saçları parıldıyor, gözlerinde ise yaşlar birikiyordu. Dünyanın geri kalanı yeni yılda eğlencesine devam ederken onun dudakları haksız yere öpücükten mahrum edilmişti.'"

"İç karartıcı." Wren kapatıcıyı elinin tersiyle sıkıp küçük bir fırça kaptı. Sonraki yirmi dakika boyunca, Manhattan'a gidecek bir makyöz arayan Los Angeles'lı *reality* şov programı sunucusu bir kadınla olan randevusuna gitmeden önce kendini onurlu bir Kardashian'a dönüştürmeye çalışacaktı. New York'ta makyöz olmak ve Los Angeles'ta makyöz olmak köpeklerin iki farklı ırktan olması gibi bir şeydi. Özellikle de inanılmaz yeteneklerle donatılmış rakiplerle dolu bir şehirde aranan bir makyöz olmak bu işin en zor olan kısımlarından biriydi.

"İç karartıcı değil. Birazcık hüzünlü." Sayfaları çevirirken yüzüme doğru yayılan sayfanın kokusunu içime çektim. "Ve romantik."

"Günlükteki adam o kıza takıntılı," dedi Wren. "Hem de sağlıklı sayılamayacak bir şekilde."

"Hüzünlü ve güzel bir aşk hikâyesi bu, Wren. Adam asla birlikte olamayacağı bir kadına âşık. Günlüğün tamamında kıza olan aşkını açıklamaya ve bütün o kaçamak anlarını yazmaya çalışmış." İç çekip günlükten başka bir bölüm okumak için sayfaları çevirmeye başladım. "'O gece ondan bir bakış çaldım. O ise kalbimi çalmıştı. Bu ikimizin de asla kazanamayacağı bir savaşa girmek demekti."

"Ürpertici," diye mırıldandı Wren.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Söylemek istediğimi kanıtlamak için başka bir pasaja geçtim. "'Bu gece neredeyse öpüşüyorduk. Neredeyse. Onun o yumuşacık ellerini avuçlarıma aldım ve dudaklarımız belirsizliğe doğru sürüklenirken çekimi hissettim. Onları çok az bir mesafeyle birlikte sözcüklere dökülmemiş bir keşke ayırıyordu.'"

"Ver şunu bana," deyip Wren günlüğü elimden alarak rasgele bir sayfayı çevirdi. "'Bu gece komşumun, hizmetçisini teras katı dairesinin barındaki cam zeminde becerişini izledim. Kızın göğüsleri adamın her bir ittirişiyle salınıyor, aşağıdaki karla kaplı şehrin sokaklarını umursamaz bir tutuklukla ritmine devam ediyor ve adamın eli kızın çenesini kavramış sadece ikisinin bildiği bir şeyleri kızın kulağına fısıldıyordu.'"

Wren günlüğü bana geri uzattı, diliyle ağzının kenarını yalayıp burnunu kırıştırdı.

"Geri kalan kısmını okumadın," deyip tanımadığım adamı savunmaya çalıştım. "Bir adamın sahip olmaması gereken bir şeye neden sahip olabileceğine dair düşüncelerinden bahsediyordu. Bunu sebebi şehvet miydi? Yoksa ilkellik mi? Adamın bakış açısı kesinlikle büyüleyici."

"Bu adam, elde edemeyeceği kadınları isteyen erkeklere takıntılı bir tip." Wren omzunu silkip tekrar aynasına döndü.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Kesinlikle aşkı *anlıyor*, Wren. Bunun karmakarışık, hatalı ve içinden çıkılmaz bir şey olduğunu kabulleniyor ve onu keşfetmeye çalışıyor. Neden bu kadını çok fazla sevdiğini anlamaya çalışıyor. Bu durum değer verdiği kişilere zarar verdiği için de kadından vazgeçmenin mümkün olup olamayacağını bulmaya çalışıyor."

"Benim ayak izlerimi takip etmekle ilgili kararını ciddi bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şekilde tekrar gözden geçiriyorum küçük kardeşim." Allığın kapağını hafifçe aralayıp elmacıkkemiklerine hafiften şeftali rengi allıktan sürdü. "Okula dönüp edebiyat okumak istemediğinden gerçekten emin misin? Söylemek istediğim, burada gerçekten derinlere inmeye çalışıyorsun da bu sadece aklı karışmış bir adamın saçmalıklarıyla dolu bir günlük. Oysa sen bunu *Romeo ve Juliet*'in ikinci bir kopyasıymış gibi lanse etmeye çalışıyorsun."

"Benim küçük romantik balonlarımı patlatayım deme sakın. Bunun gerçek olduğuna inanmak istiyorum." Ellerimi kitabın kapağı üzerinde birleştirip soluğumu bıraktım. Omuzlarım düşmüştü. "Bu adamla ilgili zihnimde bir resim çizdim. Gösterişli ve geniş omuzlu. Siyah saçlı, içine hapseden bakışlara sahip. Herhangi bir nedene gerek kalmadan sana güller getirecek, yastığına aşk mektupları bırakacak ve fiziksel olarak acısını hissedecek yoğunlukta bir aşkla seni sevecek bir adam."

"Kafandaki ideal erkeği başka birinin aşk hikâyesine sokmana hayranım doğrusu."

"Oh, şimdi de bunun bir aşk hikâyesi olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?"

Kardeşim gözlerini devirerek bana baktı, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Her neyse artık."

"Umarım bu kız ile adam şimdi birliktedirler. Aralarındaki sorunları halletmiş ve mutludurlar. Yani umarım aşk kazanmıştır çünkü öyle olması gerekiyor. Aşk daima kazanmalı."

"Sen bunu benim eski erkek arkadaşıma anlat," diye homurdandı Wren. Sonra telefonuna göz atıp ekran ışığını açan tuşuna dokundu. "Kahretsin, geç kalıyorum. Eğer üçe kadar işimi bitiremezsem St. Anthony'den Enzo'yu sen alır mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabii ki alırım. Sen sadece bana mesaj at ve durumdan haberdar et." Yeğenimi okuldan almaya bayılıyordum. Henüz sekiz yaşında olduğu için okuldan almam onu utandırmıyordu. Hâlâ o merak duygusunu kaybetmemiş, tapılası erkeksi gülümsemesine sahipti. Ayrıca ayın yirmi sekiz günü birbirimizi sürekli görüyor olmamıza rağmen beni gördüğü her defasında çillerle kaplı yüzü ışıldamaktan geri durmuyordu. Enzo, Aidy Teyzesi onu okuldan aldığında tuzlu gevrek almak *ve* yolumuzun üzerindeki parka uğramak için duracağımızı çok iyi biliyordu. "Sana bol şans. Gerçi ihtiyacın varmış gibi durmuyor."

Wren ellerini yüksek belli elbisesinin önünde aşağı yukarı kaydırdıktan sonra yeşil Kelly bale ayakkabılarını giydi. Yüz hatları belirgin ve mükemmeldi. Kirpikleri uzun cildi ise pürüzsüz görünüyordu. Kız kardeşim ne olursa olsun, makyajlı ya da makyajsız güzel görünen insanlardandı. Bunun çoğunlukla iç güzelliğinden kaynaklandığını düşünmekten hoşlanıyordum. Dışarıdan bakıldığında bazen zor biri gibi görünebilirdi. Dış görünüşü reçine gibi sert ve demir gibi çetindi. Oysa kalbinde daima ay ışığının nazikliğini, yıldızların parıltısını taşırdı. Kim olduğu fark etmeden herkes için her şeyi yapabilecek bir yapıya sahipti.

Komodinin üzerinde duran telefonum titreşince yatağımda doğrulup almak için ona uzandım. "Muhteşem. Uygulamadan yeni bir randevu aldım şimdi. Gelecek cuma on iki otuzda."

Wren bir beşlik çakmak için elini havaya kaldırdı, ardından çantasına bakınmak için gözleriyle odayı taradı. Geçen yıl Glam-2Go adında yeni bir uygulama başlatmıştık. Yakın bölgedeki müşteriler kendi makyözlerini evlerine gelmeleri için kendileri belirleyebiliyor. Böylece randevu gecelerine hazırlanmak, büyük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etkinlik davetleri ya da yapacakları her ne ise bunlar için en güzel şekilde giyinip süslenmelerini sağlayabiliyorduk. İşimizde gözle görülür bir şekilde büyüme kat etmiştik. Hatırı sayılır ünlülerden oluşan sağlam bir müşteri tabanı oluşturmuştuk.

Sabit ve sürekli bir şey olması bizim için çok güzel olabilirdi ama yine de kendimiz için iyi iş çıkarıyorduk. Wren gün içindeki randevuları alıyordu böylece Enzo'nun okul saatleri dışındaki vaktini birlikte geçirebiliyorlardı. Ben ise hafta sonu ve gece olan randevularla ilgileniyordum. Ayda iki kez de Enzo, Brooklyn'de babasıyla birlikte kalıyordu ve Wren de bu zamanlarda bana yardım ediyordu. Tek seferde birkaç haftalık randevuları alabiliyorduk. Çok yakın bir süre içinde yeni artistlere ihtiyacımız olacaktı.

Wren, "Bugün planın var mı?" diye sorup çantasını omzundan geçirdi.

"Her zamanki şeyler," deyip omuz silktim. "Büyük ihtimalle spora giderim. Bloğumu kontrol ederim. Bir sonraki özel dersimi planlarım. Gerekli malzemeleri sipariş ederim. Beeellllki de biraz kestiririm..."

"Çok yorucu olmalı," diye takılıp göz kırptı. Kapıda durdu, ardından yüzünü bana döndü. "Neden o günlüğü yerine götürmüyorsun? Sana ait bir şey değil. Git ve onu bulduğun yere bırak yoksa... karma."

Geçen hafta pazartesi öğleden sonra kasvetli bir havada Lexington Bulvarı'nda gezinirken yağmur serpiştirmeye başlamıştı. Saniyeler içinde rüzgâr hızını artırmış, yağmur hızlanıp bardaktan boşalırcasına inmeye başlamıştı. Tüm kıyafetlerimi sırılsıklam etmek için hiç vakit kaybetmemişti. Kısa bir süre içinde yolumun üzerindeki kireçtaşı rengindeki ev gözüme ilişmişti. Ön merdivenlerini kapatan sundurmasının altına sığınıvermiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İşte o sırada, fırtınanın geçmesini beklerken deri kaplı günlüğü orada görmüştüm. Basamak taşlarıyla çalılıkların arasında sedir samanı kırpıntılarının içinde duruyordu. Kapağı nemlenmiş yaprakları ise kıvrılmaya başlamıştı. Bu yüzden ben de eğilip, yağmur daha da zarar vermeden onu aldım.

Yağmur kesilip güneş bulutların arasından görünmeye başladığında telefonum çalmıştı. Uzun kollu kazağımın altına tıkıştırılmış günlüğü unutmuş, annemin en son yaptığı Alaska gemi seyahati hakkında kendi kendime konuşup sokaktan aşağıya doğru yürümeye koyulmuştum.

"Pekâlâ," dedim soluk verip. "Onu geri vereceğim."

Wren parmağını bana doğrultarak, "Hem de bugün," dedi.

"Evet *anneciğim*."

Kısa bir süre sonra, Wren odadan ayrılışının ardından ön kapının tıkırtısıyla birlikte kilidin sesini duydum. Ablamın yatağında sırtüstü uzanmış, günlüğü başımın üzerinde tutup sayfalarını çevirmeye başlamıştım.

Bu kadını seviyorum. Onu bugüne kadar sevdiğim her şeyden daha çok seviyorum. Ona olan aşkım o kadar büyük ki bu beni korkutuyor. Onun benim olabilmesi için yapabileceğim şeylerden ödüm kopuyor. Onu tamamen kaybedecek olursam onu kaybetmenin bana yaptıracağı şeylerden korkuyorum.

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Tek ümidim, beni de bir gün bu adamın o kadını sevdiğinin yarısı kadar dahi olsa sevebilecek birini bulabilmekti.

Yatakta yan tarafa döndüm ve sonraki sayfayı çevirdim. Bir sonraki ve bir sonraki derken her bir sayfayı sanki küçük aşk sosuna bulanmış patates cipsi bağımlıymışçasına yutuvermiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu gece kollarımda ağladı. Onu kollarımın arasına aldım çünkü sevdiği adam orada değildi. Hiçbir zaman olmamıştı ki... fakat hâlâ onu seviyor. Kadın onu seviyor ve adam onun aşkına layık değil. Eğer layık olsaydı burada olur, onu kollarına alır ve paramparça olmuş kalbinin kırıntılarını toplardı.

Parmaklarını onun dolmakalemle yazılmış kelimeleri üzerinde gezdirdim. Bakışlarım da sayfanın alt kenarlarını takip ediyordu. Bir sayfa daha okuyacağıma dair kendime izin verdim, ardından Lexington Bulvarı'na doğru yola koyulup konağı bulacak ve evin giriş merdivenlerine defteri bırakacaktım.

Bir kez daha deri kokusunu içime çekip okumak için öteki sayfayı çevirdim. *Kimseden ona karşı hissettiğim, kendimin dahi anlamlandıramadığı bu aşkı anlamasını beklemiyorum fakat işte buradayım, çaresizce çabalıyorum. Güneşin onun gözlerinde doğup batmasının nasıl mümkün olabileceği konusunda kafa yoruyorum. Bu kadın hakkında zihnimde tek bir düşünceyi bile geçirmeden bir saat durmanın mümkün olmayışını düşünüyorum. O, dünyama girmeden önce nasıl olmuştu da varlığımı devam ettirmem mümkün olmuştu. Bu kadar süre boyunca sadece o vardı. Ta çocukluğumuzdan beri bunun böyle olduğunu biliyordum fakat o yanlış adamı seçmişti ama bu yine de onu seviyor olduğum gerçeğini değiştirmiyor ve hiçbir zaman da onu sevmekten vazgeçmeyeceğim.*

Bir sonraki sayfayı çevirdiğimde gözlerim kelimelerine mıhlanmıştı. Sanki sil baştan tüm kelimeleri tekrar okuyor gibi yapıyordum.

Benden uzaklaştığını hissediyorum. Bunun yanlış olduğunu söylüyor. Hiç kimsenin incinmesini istemiyor fakat o benim yaşam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaynağım. O olmadan ben asla hayatta kalamam. Onsuz yalnız, beş para etmez, acınacak bir halde olurum. Asla tekrar sevemem ve bu, sevmeyi denemeyecek oluşumdan değil, böylesine katıksız bir aşkı tattıktan sonra hiçbir şeyin onunla kıyaslanacak kadar iyi olmayacağından.

"Zavallı, tatlı Romeo." Yanağımı yıpranmış sayfaya yaslayıp gözlerimi kapattım. "Umarım aşkına kavuşur, mutlu sonunu yaşarsın."

Bunu özleyecektim. Bu satırları, kelimeleri okumayı özleyecektim. Kelimelere eşlik eden, sürekli değişen bu yoğun duyguları hissetmeyi özleyecektim. Daha önce hiç kendimi hem bıkkın hem de coşkulu hissetmemiştim. Kendimi tamamen yabancı olan bir adama, neredeyse âşık oluyorken buldum ya da böyle bir adamın var olduğu düşüncesine... Belki de kadına karşı beslediği o sevgiye âşık oluyordum.

O kadın, bu kadar *yoğun bir aşkla* sevildiği için çok şanslıydı.

O öğleden sonraki zamanımın geri kalanını son bir defa daha bu kelimelerin arasında kaybolarak geçirdim ve son noktayı koyduğumda kendimi toparlayıp spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlayıp yürüyüşe çıktım. Elimde günlükle birlikte, Lexington Bulvarı'na doğru yola koyulmuştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Aidy

Ev kesinlikle burası olmalıydı. Bundan emindim.

942 Lexington Bulvarı.

Binanın Texas kireçtaşı rengindeki ön cephesini, üzerinde hafif bir yırtığı bulunan siyah tenteli evi hemen tanımıştım.

Rüzgâr yol boyunca uzanan yapraklı ağaçların dallarını hışırdatıyor, ilerisinde beyaz pantolon, ceket takım elbiseli bir kadın ise yumuşak tüylü köpeğiyle yürüyordu. Bisiklet kullanan postacı ise park etmiş arabaların arasından yolunu bulmaya çalışıyor, daha ilerideki bir çöp kamyonu ise yan mahalleye doğru gidiyordu.

Bakıldığında birçok yönüyle insanların kendi işlerine baktığı, kendi yollarına gittiği sıradan bir pazartesi günüydü. Elimdeki günlüğün etrafından sıkıca kavramış, bir anda ne yapığımın farkına varmıştım. Eğer birileri benim, bu malikânenin önünden geçip çok önemli bir şey değilmiş gibi merdivenlere günlüğü bıraktığımı görseydi kesinlikle kaçıklar şehrinden yürüyerek buraya gelen deli bir kadın olduğumu düşünürdü.

Fakat bunu yapmak zorundaydım.

Başka bir seçeneğim yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konağın pencereleri binanın önündeki solgun rengin aksine karanlıktı. Merdivenlerin önünde durdum ve derin bir soluk aldıktan sonra dikkatimi önümde duran giriş kapısına kaydırdım.

Büyük ihtimalle günlüğün sahibi bu kapının arkasında yaşıyordu.

Bu kelimelerin yazarı.

İstemeyerek de olsa kalbimi kıran adam.

Bütün o diğer dünya bu kapının arkasında varlığını sürdürüyordu.

Bir kadını seven ve aşkı onu yiyip bitiren o adamın yaşadığı dünya.

O kadın yüzünden kalbi paramparça olmuştu.

Onun kalbini başka biri için kullanılamaz hale getirmişti.

Sessiz bir şekilde vedalaştıktan sonra dizlerimin üzerine çömelip günlüğü merdivenlerin en üst basamağına bıraktım. Buradan kaybolması mümkün değildi. Konağın sahibi onu kesinlikle görecekti. Olduğum yerde doğrularak ellerimi gri renkli kazağımın ceplerine yerleştirdikten sonra Central Park'a doğru dönerek yürümeye başladım çünkü çaresizce kafamı dağıtacak bir yürüyüşe ihtiyacım vardı.

"Hey," Arkamdan bir erkeğin seslendiğini duymuştum. "Hey, sana sesleniyorum."

Umursamaz bir şekilde başımı çevirip adamın kime seslendiğini görmek için bakışlarımı hafifçe o yöne doğru çevirdim. Bu şehirde bu tür olaylar sürekli vuku bulurdu. İnsanlar birbirlerine sürekli olarak bir nedenle ya da herhangi bir neden olmadan bağırırdı. Çoğu zaman böyle sesleri umursamazdım çünkü hiçbir zaman bana doğru yöneltilmemişti fakat bakışlarım uzun boylu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geniş omuzlu, siyah saçı olan, neredeyse yüzünün yarısını siyah kalın sakalın örttüğü bir adama ilişince olduğum yerde durdum.

"Bayan," diye seslenmişti adam.

Adam dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi durmuyordu. Bana seslendiğini anlamam epey bir süremi almıştı. Görebildiğim tek şey, kollarının dörtte üçünü örten lacivert renginde beyzbol tişörtüne bürünmüş, kalın kaslarla kaplı omuzlara sahip bir adam oluşuydu. Saçları tepeden uzun kesilmiş, geriye doğru taranmıştı ve ne tür bir ürün kullanılmışsa artık saçına sonsuz parıltılı bir ıslaklık vermişti. Kafasının her iki yanında ise saçları kısacık kesilmişti. Yüzünün neredeyse yarısı sakalla kaplı olmasına rağmen çene hattının belirgin olduğunu buradan görebiliyordum. Koyu renkli kaşları, köşeli bir şekilde yukarıya kalkmış adam bana öyle bir yoğunlukta bakmıştı ki doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Ben mi?" deyip parmağımla göğsümü işaret ettim.

Başını evet anlamında sallayıp bana doğru kocaman adımlarla ilerledi. Merdivenlerin başında durmuş, bana doğru kararlı adımlarla yürümeye devam etmeden önce eğilip günlüğü almıştı.

Her bir hareketini dikkatlice inceliyordum. Yürürken bedenin aldığı şekil dikkatimden kaçmamıştı. Dudaklarında ince bir çizgi belirmiş, bu süre zarfında bakışlarını benden bir saniye bile ayırmamıştı. Defteri bana doğru uzattı, neredeyse fırlatacaktı.

"Bunu istemiyorum," dedi. "Ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Böyle saçma sapan şeyleri kapıma bırakma."

Eğer o defterdeki adam bu ise kesinlikle o kadına kavuşamamıştı. Kavuşmuş olsaydı kızgın olamazdı.

"Geçen hafta bunu evinizin dışında buldum," deyip sesime hâkim olmaya çalıştım. Kalbim ise mutlu sona kavuşamayan adam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için parçalanıyordu. "Yağmur yağıyordu ve bu şey de ıslanıyordu. Mahvolmasını istemedim. En kısa sürede getirmeyi planlamıştım fakat yolum şehrin bu tarafına hiç düşmedi."

Adam hâlâ elindeki defteri bana doğru uzatmış bekliyordu fakat sonra bakışlarını elindeki deftere kaydırdı ve kaşlarını kaldırıp defteri incelemeye koyuldu.

"Daha önce hayatımda bunu hiç görmedim," dedi adam.

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü, deftere uzanmadan önce tereddüt ettim. "Kimin olabileceğine dair bir fikriniz var mı acaba? Evinizin hemen dışında buldum onu, çalıların arasındaydı ve sanki *sizin* merdivenlerinizden düşmüş gibiydi..."

Adam kuşkulu gözlerle bana baktığında yüzünde hoşnut görünmediğini belirten bir gülümseme oluşmuştu. "Cidden mi? Tüm bu saçmalığa gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırıp çenemi kaldırdım. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Ne kadar çok insanın buradan geçerken kapıma saçma sapan şeyler bıraktığından haberin var mı senin? İmzalamamı istedikleri aptalca şeyler, çıplak resimler, üzerlerinde telefon numaraları olan mektuplar..."

Huzursuz ve hafif bir şekilde güldüm. "Özür dilerim ama benim kafam *çok* karıştı."

"Artık imza vermiyorum," dedi adam. "Artık değil. Eğer istiyorsan eBay'a göz atmalısın."

"Sizin imzanızı istemiyorum ki," dedim. Kim olduğuna dair hiçbir lanet olasıca fikrimin olmadığını ona söylediğim bölümü kasıtlı olarak atladım.

"Öyleyse bu ne? Çünkü bana şu aptalca imzalanmayı bekleyen kitaplardan biri gibi geldi de." Defteri kendine yaklaştırdı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sayfaları çevirmeye başladı. "Tanrım, bu da ne böyle? Senin günlüğün mü? Bak gerçekten gururu okşanmış hissediyorum fakat senin şu küçük fantezilerini okumak gibi bir arzum yok. Belki de bana âşık olduğunu düşünüyorsun. Bilmiyorum ama burada yazdığın bütün o saçmalıklar? Asla olmayacak."

Ağzım kocaman açılmış, yüzümdeki gülümseme birden kaybolmuştu. Başımı yana doğru hafifçe eğdim. Vücudumda hissettiğim o gerginlik bir anda yok olmuştu. Günlüğü elinden kapıp almadan hemen önce parmak uçlarımın kızıl bir sıcaklıkla karıncalandığını hissetmiştim.

"Tüm hayranlarına bu şekilde davranıyorsan eğer," dedim ve ekledim, "o zaman kalpsizsin demektir."

"Bana bilmediğim bir şey söylesene sen," diye homurdandı bakışlarını benden ayırmadan. "O zaman hayranlarımdan biri olduğunu kabul ediyorsun demektir."

Çenemi düzleştirip günlüğü göğsüme bastırdım ve kıstırdığım dişlerimin arasından sakince cevapladım. "Az önce söylediğim gibi. Bunu ben yazmadım. Evinin hemen önünde buldum ve onu geri verecektim."

Acımasız bir şekilde kıkırdadı ve elini daracık beline doğru uzattı. Adam benden yirmi santim daha yüksekti ve o uzun kaslı bacakları düşük bel pantolonla çevrelenmişti.

Defteri koltuğumun altına yerleştirdim. Yüzümün öfkeden kızardığını hissediyordum. Dilim ise ona söylemek istediğim tüm o cümlelerden dolayı ateş almış gibiydi. "Ve bu arada sen istediğin kadar benim buraya imzanı almak için geldiğimi düşünebilirsin ama dürüst olmam gerekirse kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. O yüzden siktir git ."

Ayrılmak için arkamı döndüğüm sırada hem bitkin hem de coş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kulu hissediyordum. "Siktir git" kelimelerini yatak odamın dışında kullandığım sayı bir elin parmaklarını dahi geçmezdi. Missouri'de Red Fern gibi küçük bir kasabada büyütülünce çevrenizdeki hiç kimseye karşı o tarz kelimeleri kullanmayı öğrenmezdiniz. Sorunlarınız mutfak masasındaki muz dilimli ekmeğinizi yerken çözülür ve yaralarınız bir öpücük ve sarılmayla sarılırdı. Kincaid kadınları sorunlarını asla o tarz kötü kelimeleri kullanarak ya da omuzları birbirine vurarak çözmezdi. Her zaman onurumuzla hareket eder ve doğru yolu seçerdik.

Fakat bugün ben yanlış yolu seçiyordum çünkü o adam, o pislik herif her kim ise bunu hak ediyordu.

"Lanet olasıca pislik," diye homurdandım. Köşeyi dönüp soluğumu verdim. Hızlıca hareket etmeye çalışıyordum çünkü oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Parmaklarım öfkeden titriyor ve soluk soluğa kalıyordum.

Ama en azından günlük bana kalmıştı. Kime ait olduğunu asla bilemeyeceğim göz önüne alındığında resmi olarak bu defterin sahibi artık ben sayılırdım.

Sonsuza dek.

Ve ayrıca bu o kelimelerin ardındaki adamın yüzünü asla göremeyeceğim anlamına da geliyordu. Onun sevdiği o biricik kadınla birlikte olup olmadığını da asla öğrenemeyecektim.

Defteri kolumun altına tıkıştırıp koşumu yapmak için parka doğru yöneldim. Sonrasında ise bana göre bu dünyada en az pislik olduğunu düşündüğüm iki insana, Wren ve Enzo'ya doğru eve koyuldum.

Güle güle kaçık adam.

Hiç kimsenin buna ayıracak vakti yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. Bölüm

Aidy

"Belki de sen yanlış konağa gitmişsindir?" diye tahmin yürüttü Wren. Bir taraftan da kaynayan suyun içindeki makarna çubuklarını karıştırıyordu.

"Hayır," dedim, mutfak masasında Enzo'nun karşısında oturuyordum. Enzo ise bir önceki haftadan imzalanması gereken izin kâğıdını ümitsiz bir şekilde bulma çabası içinde süper kahramanlı sırt çantasını talan ediyordu. "Doğru yere gittiğimden yüzde doksan dokuz nokta dokuz eminim."

"Birisi oradan geçerken çantasından düşürmüş de olabilir," dedi Wren. Mikrodalga fırının zamanı işaret eden sesi duyulduğunda metal süzgeci lavaboya yerleştirdi. Makarnayı iyice süzdükten sonra Enzo'ya döndü ve, "Henüz onu bulamadın mı ufaklık?" diye seslendi.

"Hayır anne ama burada olduğundan emindim. Bayan Caldecott yarına kadar onu imzalayıp vermemiz gerektiğini yoksa Doğal Tarih Müzesi'ne gidemeyeceğimizi söyledi." Yeğenim başını sallayıp yüzünü somurttu. Bu bana kötü günlerin kapıda olduğunu hatırlatmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O öğleden sonrasının geri kalanını geniş omuzlu, delici bakışlara sahip sakallı devi düşünmekle geçirmiştim. Üç millik koşu bile zihnimi temizlemeye yardımcı olamamıştı. Günün kalanını mahvetmesine izin vermiştim ve bu ne içindi? Oysa bir yıl sonrasında onun neye benzediğini bile hatırlamayacaktım.

Hayır.

Bekle bekle.

Bu doğru değildi.

Öyle bir görünüşe sahip bir adamı asla unutamazdım.

Daha önce hiç rastlamadığım bir şekilde muhteşemliğinde boğuluyordu ve dürüst olmak gerekirse tüm gün boyunca yüzünü kafamdan silip atamamıştım.

"Elbette eve başka bir tane daha izin kâğıdı gönderebilir. Yüksek sesle ağlamak okulun son haftasında olur. Sana fazla yüklenmeyeceğini düşünebilirsin," dedi Wren dilini şaklatarak. "Sanırım Bayan Caldecott'la bu konuyu görüşeceğim. Öğrencilere daima hayat dersi vermeye çalışıyor ama bilirsin işte aileler bunun için vardır, değil mi? Sen onlara matematiği, İngilizceyi ve fen dersini öğret, geri kalanını bize bırak."

"Seninle aynı fikirde değilim değerli ablacığım. Ben bu tür şeylerin tecrübeyle öğrenilmesi gerektiğine inananlardım ve ayrıca çocukları yetiştirirken işbirliği önemlidir," diye söze girdim. Kontrol manyağı olan ablamın çocuk yetiştirme yöntemlerini asla değiştiremeyeceğimi biliyordum. Wren, Enzo'nun okulunda gelecek yıl yapılacak olan Okul Aile Birliği'ne sızmayı şimdiden planlıyordu çünkü öğrencilerin ev ödevi politikası onu tatmin etmemişti. Evet, benim kız kardeşim *o* annelerdendi fakat onun niyeti her zaman iyi şeyler yapmaktı. "Ufaklık, bırak da sana yardım edeyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Enzo sırt çantasını bana uzattı. Çantanın birçok gereksiz fermuarı ve gözleri vardı. Elimi çantanın dibine doğru sokmaya çalıştım. Dibi olmayan kara bir delik gibiydi. Bir parça kırışmış kâğıdı çekip çıkardım.

Wren, "Bunu sadece bir defa yazacağım," deyip makarnayı ocağın üzerine yerleştirdikten sonra ufalanmış peyniri içine boşalttı. "Eğer bu da yeterli gelmezse o zaman okul müdürü Watkins'in odasına girip..."

"Sakin ol anne ayıcık," Kırışmış kâğıdı düzelttim. Bayan Caldecott izin yazısını öğrencilerle eve gönderdiği diğer günlük kâğıtlar arasından kolaylıkla fark edilmesi için altın sarısı kâğıda yazdırmıştı. "Onu buldum."

Enzo sandalyesinde mutluluktan ayağa sıçrayıp kâğıdı elimden kaptığı gibi mutfağa doğru koşarak annesinin yanına gitti.

"Sakin ol ufaklık," dedi Wren elini oğlunun saçlarının arasından geçirip gülümsedi. Çekmeceden kalemi almak için ocaktan birkaç adım uzaklaştı. İlk kalem yazmamıştı ve ikincisi de. Homurtuyla karışık soluk verip sonunda siyah bir kalemi alıp kâğıdı imzaladı. "Bunu çantanın ön gözüne yerleştir. Bundan sonra önemli olan tüm kâğıtları çantanın en ön gözüne koymanı istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Evet anne." Enzo tıpkı kendisine söylenildiği gibi yaptı. O iyi bir çocuktu. Spora karşı ilgiliydi ve derslerinde de başarılıydı. Çoğunlukla meşgul ve aktif oluyordu, bazen de unutkandı ama yine de o bizim Enzo'muzdu. Başka bir şekilde olmasını istemezdik.

"Kahretsin," diye fısıldadı Wren mutfaktan. Olduğu yöne baktığımda makarna çubuklarını tavadan kazıdığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tencereyi ocağın üzerine koydum ama altını kapatmayı unutmuşum." Tahta kaşığını kaldırarak bana yaptığı mahareti gösterdi: Bir kaşık dolusu siyaha çalan makarna tutamı birbirine yapışmış ve topak haline gelmişti. Mutfak yanmış un kokuyordu. "Bu karmaşanın arasında en azından sütü ve yağı heba etmedim."

"Pekâlâ, şimdi akşam yemeğin ne olacak, anne?" diye ona takıldım.

"Pizza!" diye coşkuyla bağırdı Enzo. Makarnasının mahvolmasına dair hiçbir üzüntü belirtisi göstermiyordu. "Chauncey's'e gidebilir miyiz?"

Wren ve ben birbirimize baktık. Kızgın tencereyi lavaboya yerleştirip içine deterjanlı ılık suyu doldurdu.

"Chauncey's'den bıkmadın mı sen?" diye sordu Wren.

"Hayır," diye yanıtladı hemen Enzo.

"Kısa bir süre içinde sürekli pizza yemekten bıkacaksın," dedim. "Özellikle de Chauncey senin yeni üvey baban olursa. Hayatınızın geri kalan günlerinin her birinde akşamları pizza yiyor olacaksınız."

Enzo gülümseyip başını salladı ve karnını ovuşturdu. Wren homurdanmaya başlamıştı. Wren ve Chauncey altı aydır nişanlıydılar. Birbirine delicesine âşık bu çift büyük bir sabır ve sakinlikle mihraba yürümekte acele etmeden aralıkta gerçekleşecek düğünlerini planlıyorlardı.

Chauncey iyi bir adamdı. Aslında o kadar iyiydi ki Wren'le birlikte yaşayamazdı. Chauncey'nin Katolik olan İrlandalı geleneksel evlilik anlayışına sahip annesi histeri nöbetleri geçirmesin diye onlar da resmi olarak evlenene kadar bekleyeceklerdi. Altın kızılımsı saçları, halkalı kahverengi gözleri ve yumuşak ses to-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nuyla o kadar kibar bir adamdı ki, Enzo'nun babası Lorenzo'yla kıyaslandığında gece ve gündüz gibi birbirlerinden farklıydılar. Wren'in kız kardeşi olarak bu da beni mutlu ediyordu. Enzo'nun tutarlı olarak hayatında birine ihtiyacı vardı. Ayrıca Wren'e insan olarak gerçekten hak ettiği değeri verecek birisi gerekiyordu.

Wren bana dönerek kaşının birini kaldırdı. "Sen de pizza için dışarı çıkmak istiyor musun?"

Başımı ellerimin arasına alıp mutfak masasının üzerine çöküverdim ve Wren'e baktım. Midem gurulduyordu ve pizza da kulağa hoş geliyordu fakat Chauncey'nin pizza restoranı şehrin epey aşağısındaydı ve ben de birkaç saat önce oradaydım. Lexington istikametinden uzak durmak iyi gibi görünüyordu. Yine de bedava pizza fikri...

"Yürüyebileceğimi ya da trene binebileceğimi sanmıyorum. Oraya taksiyle gitmeye ne dersin?" diye sordum. Epey bir mil koşmuş olmanın ayaklarımda oluşturduğu sızıyla yırtılmak üzere olan ayakkabıların verdiği rahatsızlığı hatırladım. Yeni bir çift almam gerekiyordu fakat işle o kadar çok meşguldüm ki müşterilerden kafamı kaldırıp da ayakkabı alışverişi yapmaya zaman ayıramamıştım.

Wren omuzlarını silkti. "Pekâlâ. Elbette olur. Enzo, koş ayakkabılarını giy hadi."

Chauncey'nin pizza restoranı Upper East Side ile Midtown arasında kalıyordu. Dışarıdan bakıldığında İrlanda barına benzeyen restoran zümrüt yeşili tentesiyle ve boylu boyunca altın rengi *Finnegan'ın Pizzacısı* yazısıyla tamamlanıyordu. İçeriden İrlanda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gaydası müziği geliyor ve mönüsü ise Bram'ın Etli ve Lahanalı Salamurası, Quinn'in Patatesli Pırasası ve Domuz Pastırması, Bayan O'Flannery'in Çoban Turtası gibi en ilginç pizza çeşitlerini size sunuyordu.

Chauncey burayı ilk açtığında farklı ülke mutfaklarından örnekler sunan restoranların sinirden kudurduğunu söylemişti. Daha önce bunun gibi İtalyan-İrlanda mutfağını sunan bir restoranın olmadığını dile getirmişti ve bunu fırsat bilerek şansını denedi. Şansı yaver gitmişti çünkü burası hiçbir zaman *müşterisiz* kalmamıştı.

"Merhaba tatlım," Haki rengi kumaş pantolon ve gri gömlek giyinmiş Chauncey arka taraftan çıkıp geldi. Kollarını Wren'e dolamış, yüzünde birden Griswold'un Noel zamanı evinin ışıklarla parıldaması gibi gülücükler belirmişti. Enzo'ya olan saygısından ötürü onun yanında Wren'i asla öpmezdi ve bu benim Chauncey'yle ilgili sevdiğim diğer önemli şeylerden biriydi. "Bu ne güzel bir sürpriz. En sevdiğim kız ve en sevdiğim adam."

Aşağıya doğru eğilip Enzo'nun kalın, dağınık saçlarını karıştırdı.

"Ayrıca en sevdiğim müstakbel baldızım," diye ekledi bana göz kırpıp.

"Görüp görebileceğin *tek* müstakbel baldızın." Bu espriyi milyonlarca defa duymuştum ve her nedense onun için asla eskimeyen bir espriydi. Benden bekleneni yerine getirmek için şakacıktan koluna vurdum çünkü söz konusu Chauncey'ydi ve o, iyi bir adamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Size arka taraftan bir masa ayırdım." Onu takip etmemiz için bize işaret etti. Bizim favorimiz olan çardağın köşesindeki masada "*rezerve*" yazısına gözüm ilişti. "Mekândaki en iyi masa."

Çardakta yeşil cilalı sandalyelerde yerimizi aldık. Sandalyelerin henüz silindiği belli oluyordu. Parmesan tuzluğunun hemen arkasındaki içecek mönüsüne uzandım.

"Bu akşam içiyor musun?" diye sordu Wren.

Bir kaşımı kaldırıp, "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordum.

"Daha önce pazartesi akşamları içtiğini görmemiştim," dedi Wren.

"Hâlâ şu pislik herifle karşılaşmanın gerginliğini taşıyorum desem,"

"Onun neden senin zihnini meşgul etmesine izin veriyorsun ki? Siktir et gitsin." Wren yüzünü kırıştırdı.

"Ben de kendime bunu yapmayacağımı söyledim," diye ekledim. Bakışlarımı içecek mönüsünde gezdiriyordum. "Onun gibi insanların buna değmediğini biliyorum. Sanırım sen birileri için iyi bir şeyler yapmaya çalıştığında ve onlar da sana karşı kocaman bir pislikmiş gibi davrandıklarında bunu unutmak öyle kolay değil."

"Bununla ilgili hiçbir şey yapamazsın. Diğerlerinin davranışlarını sen kontrol edemezsin Aidy. Senin için tek önemli olan şey senin iyi niyetli olman."

"Kahretsin ki haklısın. Ben de öyle yaptım."

"Ne oldu?" diye sordu Chauncey.

"Şu geçen hafta bulduğu günlüğü biliyorsun değil mi?" deyip bakışlarını nişanlısından ayırmadan beni işaret etti Wren. "Bugün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu geri vermek için oraya gitti ve oradaki adam da nasıldı biliyor musun? Günlüğü hayatında hiç görmediğini söyledi. Aidy'yi onu takip etmekle suçladı ve ondan imza istediğini sandı."

Chauncey gülmeye başladı. "Büyük ihtimalle internet üzerinde ünlü olmuş kuruntulu dangalağın tekidir. Şehir onlarla dolu. Onun gibilerin gününü mahvetmesine izin verme Aidy.

Enzo, "Pepperoni alabilir miyiz?" diye Chauncey'ye sordu.

"Sana has Enzo büyüklüğündeki Pepperoni Pizza'na ne dersin?" dedi Chauncey.

Yeğenim başıyla onaylayıp köpek gibi dilini çıkarmıştı.

"Siz kızlar her zamankinden mi istersiniz?"

"Evet, efendim," deyip içecek mönüsünü gösterdim. "Bana bir de İrlanda Rose'undan getir ve lütfen üzerinde şeker olsun."

Chauncey uzaklaşırken garsonlardan birine bizim siparişlerle ilgilenmesi için işaret verdikten sonra geriye döndü ve iki tarafa açılıp kapanan kapının ardından gözden kayboldu.

Wren'e, "O çok çalışkan bir adam," dedim.

Wren gülümsedi, önündeki biberliği döndürüp başını eğdi. "O iyi bir adam. Sanırım onu yakınımda tutacağım. Enzo, Chauncey'yi elde tutayım mı ne dersin?"

Enzo büyük bir hevesle başıyla onayladı.

"Hey, şu *reality* yıldızıyla randevunun nasıl geçtiğinden hiç bahsetmedin." Masanın karşısına uzanarak elimle elinin üzerine dokundum.

Dudakları incelmiş bir şekilde Wren omuz silkti. "Fena sayılmazdı. Biraz küstah gibiydi. Bilirsin işte, şu her zaman kendilerini olduğundan daha ünlüymüş gibi sanan tiplerden biri."

"Onların hepsi öyle değil mi zaten?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana makyajını sildirdi ve yeniden yapmamı istedi," dedi Wren. "Yüzündeki şeyleri çıkarmam sağlam bir on beş dakikama sebep oldu. Demek istediğim, yüzünde bir ton makyaj vardı. Makyajını sildiğimde dürüst olmam gerekirse neredeyse onu tanıyamadım. Çoğu zamanlar bu kadınlar doğal halleriyle daha güzel görünüyorlar biliyor musun? Ama sanki tamamen farklı bir insana dönüşmüş gibiydi. Makyajını çıkarttığımda sessizliğe gömülmüştü ve ben yüzündeki akne izlerini kapatana kadar da aynada yüzüne hiç bakmadı. Daha sonra derin bir soluk aldı ve makyözlerin fakir insanların estetik cerrahı olduğuyla ilgili espri yaptı."

"Bu övgü sayılır, değil mi?"

Wren gözlerini devirdi. "İki anlama da gelir."

"Peki, işi alacağını düşünüyor musun?"

"Olabilir. Bilmiyorum. Oradan ayrıldığımda üzerinde gerçekten bir etki bıraktığımdan emin değildim."

"Ona ne tür bir makyaj yaptın?"

"Doğal ve hoş ama yine de kamera çekimine hazır bir makyaj," dedi Wren. "Burnunu ve yanaklarını belirginleştirdim, dudaklarında parlak kırmızı ruj kullandım ve gözlerine hafif bir makyaj yaptım. Tonu bir tık daha açık takma kirpik taktım. Canlı ve zinde göründüğünü düşündüm. O ise kendine aynada bir süre baktıktan sonra asistanına beni uğurlamasını söyledi."

"Seni kovdu mu?"

"Hayır, öyle bir şey değildi. O kadar kötü sayılmazdı. Sadece biraz... biraz garipti işte."

"Onun gibi biriyle sen zaten çalışmak istemezsin Wren."

Gücenmiş bir ifadeyle masada olduğu yerden bana baktı. "Bekâr bir anneyim. Bana zamanında ödeme yapan ve ücretimi verebilecek olan herkesle çalışırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zavallı Wren. Lorenzo eğlence sektöründe çok fazla işte çalışıyor, en çok da TV şovu yapımıyla uğraşıyordu. Çoğu zaman çocuğun bakımı için gerekli ödemeler gecikiyordu. Lorenzo'nun işleri azaldığında ise Wren harcamalarını kısmak zorunda kalıyor. Sonuç olarak etkilenen Enzo oluyordu. Wren ile Lorenzo ayrıldıktan sonra Wren'in yanına taşınmamın sebeplerinden biri de buydu. Manhattan'da yaşamak için gerekli harcamalar çok pahalıya mal oluyordu. Wren, St. Anthony'ye yakın, iyi bir çevrede yaşamak istiyordu. Böylece Enzo okulundan çok fazla uzakta olmayacaktı. Dört blok ötede yenilenmiş üç yatak odalı bir yer bulmuştuk ve depozitoyu denkleştirmek için paramızı birleştirmiştik.

O zamandan beri gayet iyi idare ediyorduk. Aylardır parayla ilgili sıkıntı yaşamamıştık ve bu her şeye değerdi.

"Anne! Anne!" Enzo, annesinin kolunu çekince Wren konuşmayı yarıda kesmişti.

"Sorun ne ufaklık?" diye sordu Wren.

Enzo'yu nadir gördüğümüz kısa bir sessizliğin içinde bulmuştuk, arkamda kalabalık restoranın karşısında bir şeye gözlerini dikmiş bakıyordu.

"O... o..." Enzo'nun çenesi kocaman açılmış dudakları şaşkınlıkla yukarıya kalkmıştı. Gözleri ışıltıyla parıldıyordu. "Oradaki... Alessio Amato, büyük beyzbol lig tarihinin en iyi atıcılarından biri."

Yavaş bir şekilde konuşuyordu. Sanki büyülenmiş gibiydi. Bir-iki dakika boyunca gözlerini baktığı yerden bir an bile olsun ayırmamıştı.

"Anne, ondan imza alabilir miyim?" Ellerini dua edermiş gibi yaptı ve sandalyesinde hoplamaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu adam kim dedin?" Wren zihnimi okumuştu. İkimiz de sporla çok ilgilenmezdik. Top oyununa gittiğimiz ilk sefer Wren'in Lorenzo'yla çıkmaya başladığı zamandı. Lorenzo aşırı derecede Yankees fanatiğiydi ve bütün yıl boyunca tüm sezon maçlarına Wren'i de peşinde sürüklerdi. Ben de bir sefer onun kurbanı olmuştum. Naziklik olsun diye. Fakat Enzo'nun beyzbolla ilgili olan tutkusunu Lorenzo'nun ailesinden aldığı kesindi.

"Alessio Amato," dedi Enzo tekrar. Ses tonundan sabırsızlandığı belli oluyordu. "Herkes ona Ace diye sesleniyor."

Enzo'ya takıldım. "Sen İngilizce mi konuşuyorsun?"

"Üzgünüm ufaklık, onu daha önce hiç duymadım," dedi Wren, gözlerinde eğlenmiş ifadeyi görebilirdiniz. "Hangi takımda oynuyor?"

"Önceden Baltimore Firebirds'ler için oynuyordu," dedi Enzo. Küçücük bedeni sabırsızca kımıldıyordu. "Geçen yıl emekliye ayrıldı."

Wren, Enzo'ya doğru yaklaştı ve kamelyadan dışarıya doğru bakarak iyi bir görüntü yakalamaya çalıştı.

"Onu daha önce kesinlikle görmedim," dedi. "Eğer görseydim öyle bir yüzü mutlaka hatırlardım."

Başımı çevirip o tarafa bakamadan hemen önce bayan garson masaların arasından elinde benim içeceğimle bize doğru yönelmişti. Tüm dikkatim, üzerinde adımın olduğu İrlanda kokteyline kaymıştı.

"Gidip ondan imza isteyebilir miyim anne?" diye sordu Enzo tekrar yalvaran bakışlarla. "Lütfen, lütfen, lütfen?"

"Neyi imzalayacak? Kolunu mu?" diye sordu. Eliyle buzlu suyunu tutup parmağını üzerinde gezdirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Enzo gözleriyle masayı taradı. "Aidy teyze çantanda hiç kâğıt var mı?"

Çantamı elime alıp açarak içine bakındım. "Birkaç tane iş kartından başka bir şey yok, ahbap. Üzgünüm."

"Peki, arkaları boş mu?" diye sordu Enzo.

Bir tanesini elime alıp çevirdim. "Evet."

"Bir tane de tükenmezkalem alabilir miyim?"

Wren gülmeye başlamıştı.

"Tabii." Kartları ona verdim, o da kamelyadan çıkıp kalabalık bar kısmına doğru yürümeye başladı.

Enzo imzayı almak için yanımızdan uzaklaştığı sırada kız kardeşim şahin gibi bakışlarıyla oğlunu gözlüyordu. Ben ise kendimi önümdeki içeceğin lezzetine kaptırmış, peş peşe yudumlarımı alıyordum. Kısa bir süre sonra bedenimdeki gerginliğin uçup gittiğini, rahatladığımı hissetmiştim.

"Olamaz." Wren'in yüzü düşmüştü. O acıyı içine hapseden bakışını hemen tanımıştım. Başımı çevirip kamelyadan dışarı gözlerimi çevirdim. Ön kapının sert bir şekilde kapandığını ve zillerin tıngırtısını duyuyordum. Ardından bakışlarım hıçkırıklar içinde eli boş dönen Enzo'ya kaymıştı. Wren kollarını oğluna dolayıp onu göğsüne çekti. "Ne oldu, ahbap?"

"O... o dedi ki," Enzo hıçkırıyordu. "Artık imza vermediğini söyledi. eBay'a bakmam gerektiğini söyledi. Anne eBay nedir?"

Wren, oğlunu teselli etmeye çalışırken benim ağzım kocaman açılmıştı. Vakit kaybetmeden telefonumu çantamdan çekip çıkardım.

"Enzo şu adamın adı ne demiştin?" diye sordum. Zihnimde sorular belirirken bir yandan da parmaklarımı hızlı bir şekilde hareket ettirip Google'ı açmaya çalışıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ales... Alessio..." Hıçkırıklar arasında Enzo'nun omuzları inip kalkıyor, kesik kesik nefes alıyordu. Eğer sakinleşmezse çocuk bayılacaktı. "Ace... Amato."

Arama motoruna adını yazdıktan sonra görseller bölmesini tıkladım.

Önümde tonlarca fotoğrafı belirmişti ama fotoğraflardaki adamın yüzü temiz tıraşlıydı. Şeytani bir şekilde etkileyiciydi ve sakalı yoktu ama zihnimde zerre kadar şüphe kalmamıştı.

Bu, *o* adamdı.

Lexington Bulvarı'ndaki *Aşağılık Herif.*

Yüzündeki o delici bakışı hemen tanımıştım. Ellerim titremeye başladı.

"Seni piç kurusu," diye dişlerimin arasından homurdandım.

Hiç kimse benim yeğenimi ağlatamazdı. Özellikle de emekliye ayrılmış, ününü geride bırakmış eski bir beyzbol oyuncusu.

"Bana aptal biriymiş gibi geldi tatlım," dedi Wren. "Onun gibi birinden imzan olsun istemezsin."

Enzo hıçkırıkları arasından burnunu çekip başıyla onayladı. Yüzünü Wren'in omzuna gömmüştü.

O lanet olası pislik herif.

Yollarımızın bir daha hiçbir şekilde kesişmemesi için dua etse iyi olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

Ace

Pizza kutusu oluşturduğum adanın tam ortada durunca uzanıp, geyiğini bir oturuşta silip süpürmeye çalışan bir aslan edasıyla bu özre sığınıp kutudaki pizza dilimlerine büyük bir açlıkla abandım.

Yine şu günlerimden birindeydim.

Hayatınızda boktan şeylerin olduğu ve yemeyi unuttuğunuz zamanlar. Rahatsız edici derecede büyük boyutlara sahip sığır konservesi ile lahanalı pizzanın her bir dilimini sonuna kadar silip süpürmeyi bekliyordum. Ayaküstü bir şeyler atıştırmak yalnız yaşamanın sağladığı en güzel şeylerden biriydi. Masanız asla kirlenmezdi, onu kurmaya bile gerek kalmazdı. Ayrıca hiç kimse bana doğru düzgün yemek yemem konusunda nutuk da çekmiyordu.

Dolaptan birayı alıp kapağını açtım. Biramı yudumlamadan önce köpüğün kabarıp şişenin üst kısmından dağılıp hafiften havaya karışıp yok oluşunu izledim. Biranın dudaklarımda bıraktığı hazla birlikte şişenin sonuna gelmiştim.

İrlanda birası ve pizza.

Hiçbir zaman eskimeyecekti.

Midem alabildiğinin çok ötesinde tıka basa dolup patlama sin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yalleri verirken kutuyu çöpe atıp odama doğru yöneldim. El
mi kotumun ön ceplerine atıp içinde olan eşyalarımı boşaltt
sonra fermuarı açmaya koyuldum.

Bir avuç dolusu bozukluk, bir paket sakızın ve buruşturul
fişin arasında yuvarlanıp daireler çizdikten sonra durdu.
nane yeşili kartvizit cebimden çıkan eşyaların arasında göze
pıyordu. Gözlerimi kısarak kartı inceledim. Nereden geldiğin
tırlamaya çalışıyordum.

Sonra birden kafama dank etti.

Pizzacı dükkânındaki aralıklı dişleri olan, çilli çocuk.

Benden imza istemişti.

Bu burnu havalardalar çok sevimli olsa da umurumda de
çünkü imza vermemem konusunda çok sıkı bir kural getiril
ve emekli olduğumdan beri buna dikkat ediyordum. Eğer o
için bir istisna yapıp imza vermiş olsaydım, pizzamın gelme
beklerken orada oturmuş bana sataşan diğer pislikler için de
nısını yapmam gerekecekti. Daha yeni onlara "hayır" deyip b
larını tokuşturarak şerefe diye bağrışlarını duyuyordum ki kü
bir çocuk tarafından sözüm kesilmiş ve bir kalem ile kartvizit
me tutuşturulmuştu. Halka açık yerlerde kalabalıkla baş etm
pek de iyi değildim. Belki de yemek siparişimi evden verm
gerekirdi ama her gün sabahtan akşama kadar bu dairede sak
mak bir insanda canlanıp kendine gelmeye ya da kafayı dağıta
bir yürüyüşe çıkma isteği uyandırıyordu.

İnsanlara imza vermek bana gerçekten gülünç geliyordu. C
naksız bir imza kimin umurunda olurdu ki? Belki be bir erg
kokulu çoraplarının bulunduğu çekmecenin en dibinde yerini
cak ya da birazcık olsun şansı varsa hatırlanmaya değer şeyl

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir koleksiyoncu tarafından bir çocuktan bahçe satışı sonrası alınıp çerçeveletildikten sonra Indiana'da bir bodrum katının duvarına asılacaktı.

Kariyerimin zirvesindeyken imzalarımdan bir tanesi beş bin dolar para kazandırmıştı. Bu durum beni çok rahatsız etmişti. Bu tür insanlar bir kâğıt paçavrasına o kadar meblağı nasıl verebiliyordu? Bunu asla anlayamayacaktım. O kadar miktarda parayı insanlar evsizleri beslemek, hayvanları koruma barınakları yapmak ya da Afrika'daki sineklikler için harcamalıydı.

Kahrolası imzam için değil.

Hadi ama!

Ben ise hasbelkader topu daha iyi fırlatmasını bilen diğer pisliklerden biriydim.

Ya da en azından önceden öyleydim.

Aynadaki yüz ifademden gözlerimdeki yorgunluğu ve çökkünlüğü fark ettim. Elimi çenemin iki yanında, sakalımda gezdirdim. Sakallarımın düzeltilmeye ihtiyacı vardı fakat berbere gitme düşüncesi bana hiç çekici gelmiyordu.

Bu şehirden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kafamı toparlamak için bir ya da iki gün kullanabilirdim. Belki de balık tutmak ya da temiz hava iyi gelebilirdi. Korna seslerinin ve *wifi*'ın olmadığı, önceki yaşantımın sürekli hatırlatıcısı sayılabilecek şeylerden arındırılmış bir ortam şu an çok harika bir fikir gibi geliyordu.

Birkaç çeyrekliğin arasına sıkışmış olan kartviziti olduğu yerden alıp okumak için yaklaştırdım.

Aidy Kincaid, Glam2Go'nun Sahibi ve Profesyonel Makyöz

Bir küfür savurup kartı elimde çevirdim. Adı Amerikan oyuncak bebeklerinin ismine benziyordu. Öyle bir çocuğun, elinde böyle bir kartla ortalıkta neden dolaştığını anlamak beni aşan bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durumdu. Yüksek ihtimalle çocuk, kartı annesinin çantasından kapıvermişti.

Kartvizit elimde, oturma odasına doğru yöneldim ve devasa boyuttaki deri koltuğuma yerleştikten sonra televizyonu açtım. Kartı parmaklarımın arasında çevirip çocuğu düşünmeye başladım.

Dağınık kahverengi saçları bana onun yaşlarındaki halimi anımsatmıştı. Burnunun üzerindeki hafif çilleri ise erkek kardeşlerimin ne kadar çilli olduğunu hatırlatıyordu. Çocukken bütün o uzun yaz günlerinde top oynamaya alışkındım. Hızlı konuşması ve kıpır kıpır tavrıyla sanki hiç hareket etmeden yerinde duramıyor gibiydi ve kalemini bana vermeye çalıştığındaki yüzünün aldığı ifade ise maytap gibiydi.

Kartı elimde renkli olan kısmından beyaz olan kısmına doğru bir ileri bir geri çeviriyordum.

Çocuk hayatının geri kalan zamanında bana doğru yürüyerek gelişini ve ardından kendini bir pislikmiş gibi hissedişini hatırlayacaktı. Vicdanımın bu konuda rahat olacağından emin değildim. Büyük adamlar mı? Kesinlikle. Özellikle de unvanı olan pislik adamlar, ki son zamanlarda onlarla fazlasıyla karşılaşmak mümkündü. Yürüyerek yanına gelirler ve hemen imzanı isterlerdi ya da *selfie* çektirmek. Özellikle de bu tipler beni sinir edenlerdi. Lanet olası *selfie*lerden çektirmezdim. Ayrıca bunu diğer yetişkin pisliklerle de yapmayacağımdan emindim.

Televizyonda reklam çıkmaya başladığında neyi izlediğimi dahi bilmediğimi fark ettim. Orada öylece oturmuş, yavaş bir şekilde kendimden geçip zihnimin içinde bir yerlerde kaybolmaya başlamıştım. Homurdanıp oturduğum yerden kalktım ve mutfağa yönelerek başka bir bira almaya gittim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buzdolabının kapısından tutup kendime doğru çektiğimde sağ omzumda acıma hissettim. Trafik kazasında beş yerinden kırılmasının üzerinden tam olarak bir yıl geçmişti. Doktorlar omzumu tekrar düzeltmeyi başarabilmişti ama acı hiçbir zaman yok olmamıştı. Aylar boyunca süren aralıksız ve yoğun, dayanılmaz fiziksel tedavilere rağmen omzumun durumu spora geri dönmeme olanak sağlamamıştı. Acaba acı gerçekten orada var mıydı diye merak ediyordum. Belki de bir hayaletti ve onu ben uydurmuştum çünkü gerçek acı, ben tam da otuz iki yaşında kaybettiğim kariyerimi düşündüğümde hissettiğimdi!

Ve yaptığım o hatalar.

Atıcının güçlü ve iyi fırlatan bir kola ihtiyacı vardı.

Öyle bir kol ki düz ve falsolu top atışlarını dikkatli ve hassas bir şekilde fırlatabilmeli.

Eğer atış yaptığınız omzunuz kalıcı olarak hasar almışsa bunu bir daha asla yapamazdınız.

Biramı açıp dolabın kapağında boş duran küçük mıknatıslı not defterine baktım. Bir daha evime asla adımını atamayacak olan bir kadın tarafından oraya asılmıştı. Yakında bulunan küçük kalemlikten bir kaleme uzandım. Not defterinden bir sayfayı kopardım ve kalemin ucunu sayfaya bastırdım. Birkaç saniye sonra işim bitmiş, küçük dikdörtgen not defterine *Ace* ismini kazımıştım. Lakabı iyi olduğum zamanlarda kazanmıştım. Çaylak olduğum dönemlerde benden büyük olan bazı oyuncular bana takılıp Alessio yerine beni *Alice* diye çağırmanın eğlenceli olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden ben de onlara yalan söyleyip bütün hayatım boyunca çok başarılı bir atıcı olarak başladığımdan "Ace" adıyla tanındığımı söyledim. Şansım yaver gitmiş olmalı ki saygılarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kazanmam çok uzun zamanımı almamıştı. Daha ilk antrenmanda kıçlarını tekmelememem ise kariyerimdeki en önemli gelişmelerden biri olmuştu.

O zamandan sonra ben sadece "Ace" olmuştum. Takımım için, koçum için. Medya ve dünyanın geri kalanı için de.

Telefonumu kaptığım gibi mutfak tezgâhının üzerindeki Aidy'nin kartvizitinden numarasını tuşlayıp mesaj yazmaya başladım.

SABAHKİ OLAY İÇİN ÖZÜR DİLERİM. ÇOCUĞA İMZAMI GÖNDERMEK İSTERİM. ADRESİNİZ NEDİR?

Birkaç dakika geçtikten sonra mesaj kısmında noktaların belirdiğini fark ettim, sanırım mesaj yazıyordu ve sonra noktalar kaybolmuştu. Bir dakika sonra yavaş bir şekilde noktalar tekrar geri gelmiş, sonra tamamen kaybolmuştu.

Biradan bir yudum aldıktan sonra burada oturup benim nadir ve kibarca yaptığım teklife rasgele bir kadının cevap verişini beklemek için bir nedenim olmadığını fark ettim. Eğer bunu istemiyorsa bu onun bileceği işti.

Tekrar sandalyeme dönüp telefonu kahve sehpasının üzerine bıraktım ve geriye yaslandım.

İki dakika telefonumdan ses gelmedi.

Ve sonra bildirim geldiğini işaret eden sesi duydum.

Telefonun ekranına baktığımda ise Bayan Aidy Kincaid'in sonunda mesajıma cevap verdiğini gördüm.

Aidy: SİKTİR GİT, PİSLİK HERİF.

Üzgünüm ufaklık.

Gerçekten

Üzgünüm.

İmzaladığım kâğıdı kırıştırıp odanın bir köşesine fırlattım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. Bölüm

Aidy

"Şuna bakar mısın?" deyip telefonu kız kardeşimin yüzüne doğru uzattım. Wren ise o sırada Enzo'yu yatağına yatırmakla uğraşıyordu. Sabah çocuk çok üzgündü. O kadar üzülmüştü ki yüzünü pizzasına gömmüş, tıka basa yiyip eve dönüş yolunda takside onu tüketen oburlukla yorgun düşmüştü.

Kapıyı yavaşça arkasından çekip elimden telefonu aldı ve karanlık koridor boyunca gözlerini kısarak telefonun parlak ekranına baktı.

"Bunda neye bakıyorum ben şimdi?" diye sordu.

"Şu pislik beyzbolcuya," dedim. "Numaramı Enzo'ya verdiğim kartvizitten almış olmalı. Şimdi de imzasını Enzo'ya göndermek istiyor, buna inanabiliyor musun?"

"Bu... aslında kibar davranmaya çalışmış." Ağzının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı. Ellerini önünde birleştirip telefonumun ekranına dikkatlice baktı. "Ve şuna baksana. Sen de ona 'siktir git' demişsin."

Telefonumu göğsüme bastırıp yüzümü ekşittim. "Hayır. Hiç de kibar biri *değil*. Göt herifin teki."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki de kötü bir gün geçirmiştir? İnsanlara böyle şeyler olur, bilirsin işte."

"Ama o Enzo'yu ağlattı."

Wren sırıttı. "Hadi ama. Oğlumu çok seviyorum ama ikimiz de Enzo'nun en küçük şeyde bile hemen ağladığını çok iyi biliyoruz. Her zaman da öyleydi. Tıpkı annesi gibi."

Kaşlarımı kaldırıp kız kardeşimle aynı omuz seviyesinde durdum. "Şimdi ne yapmam gerekiyor peki? Asla şöyle diyemem: 'Oh, üzgünüm. Fikrimi değiştirdim. Lütfen siktirip gitme. Ona imzanı gönderebilirsin.'"

Wren parmaklarını dirseğimden geçirip beni oturma odasına doğru yönlendirdi. "Bence bunu daha fazla kurcalama. Yarın olduğunda bunu hatırlamayacak bile. Enzo şu gezi için şimdiden çok heyecanlanmış bile."

"Evet, sanırım haklısın." Tam telefonum titrerken derin bir soluk verdim. Gardımı almış bir şekilde mesajın bay sakallı harikadan gelmiş olmasını umuyordum. Oysa en iyi arkadaşım Topaz'dan başkası değildi. Mümkün olan en kısa sürede onu aramamı istiyordu. "Pekâlâ, şimdi odama gidiyorum. Topaz onu aramamı istiyor."

"Aruba'dan döndü mü?"

"Sanırım döndü." Odama doğru hışımla gidip kapıyı arkadan kapadım. Pijamalarımı giyindim. Topaz'la yaptığım görüşmeler hiçbir zaman kısa sürmezdi, o yüzden rahat bir şeyler giyinmem gerekirdi. Yatağa doğru uzanarak örtüyü belime kadar çektim ve örtünün altına iyice girdim. Telefonda numarayı bulup arama tuşuna bastım.

"Oh. Aman Tanrım, Aidy?" diye yanıtladı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne oldu?" Gülüyordum. "Beni korkutuyorsun. Neler oldu anlatsana?"

"Buna asla inanmayacaksın," dedi, kelimeler ağzından hızlı bir şekilde çıkıyordu. "Çok korkunç, tropik bir fırtına geliyor. Bir sonraki çağrıya kadar tüm uçuşlar iptal edildi. Burada tıkılı kaldım."

Hafifçe kıkırdayıp, "Topaz, tropik bir adadan çok daha kötü bir yerde de mahsur kalmış olabilirdin," dedim.

"Haklısın. Kesinlikle doğru söylüyorsun. Aklım nerede ki? İzin ver hemen telefonumu kapatıp havlumu alayım. Saatte yüz mil hızla gelen bir yağmura tutulmuşken Mai Tai kokteylinin keyfini çıkarmaktan başka yapmak isteyeceğim hiçbir şey yok çünkü."

"Otel odanda takıl," dedim. "Oda servisini ara. Birkaç film izle. Fırtına geçene kadar rahatlamaya çalış. Söylemek istediğim sadece buydu."

Topaz homurdandı. "Sabah makyaj randevum vardı. Benim yerime sen halledebilir misin?"

"Elbette. Nerede?"

"High Park Center'da. Stüdyo 4B. Michelle'ı sor. Yapım sorumlusu o. Sana saç ve makyajla ilgili gerekli bilgileri verecek."

"Bu şov neyle ilgili? Yarın oraya gittiğimde hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi görünmek istemem."

"ASPN kanalı için yapılan bir sabah spor programı. Dobra Dobra Söyleşi. Tam da adını yansıtan bir program. Gelen kişiler bir önceki oyundan kesitler verildikten sonra sorularla birbirlerini köşeye sıkıştırıyor, bu yüzden kameralar karşısına çıkmadan önce konuklara hafif bir makyaj yapacaksın. Ayrıca saat yediye kadar orada ol."

"Ah, kolay gibi görünüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, birbirlerine rakip kişiler. Onlarla birlikte çalışmayı seveceksin," dedi Topaz. "Artık telefonu kapatsam iyi olur. Eğer yarına kadar benden haber alamazsan..."

"Topaz," dedim. "Fırtına geçecek. Sana söz veriyorum. Sen daha farkına varamadan evde olacaksın. Şehre geldiğinde beni ara bir kahve içelim, tamam mı?"

"Teşekkürler Aidy. Seni seviyorum."

Alarmı kurduktan sonra telefonumu şarja taktım, yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazır hale gelmek için banyoya yöneldim.

Şu adamı –Alessio ya da Ace mi adı her ne haltsa– ve Wren'in söylediklerini düşünüyordum. Belki de zor bir gün geçiriyordu fakat bu ona insanlara canı her ne istiyorsa o şekilde davranma hakkını sunmuyordu.

Yatağıma döndüğümde telefonumu tekrar çıkarıp mesajını okudum ve Enzo'nun iyiliği için doğru yolu seçmiş olmayı diledim. Eğer bir daha bu adamla karşılaşırsam –ki büyük ihtimalle asla karşılaşmayacaktım– en azından Enzo'nun hatırı için bir şeyleri düzeltecektim.

Ama hâlâ öfkeliydim.

Gerçekten neler söyleyeceğimi kim bilebilirdi ki?

Belki de asla söyleme fırsatı bulamayacağım bütün o şeyleri zihnimden söyleyerek ve onu azarlayarak uykuya dalmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6. Bölüm

Ace

En sıra dışı düşlerimde bile Büyük Ligler'de geçirdiğim sekiz yıl ve dünya şampiyonluk liglerinde oynamış oluşumun beni "Dobra Dobra Söyleşi" programının konuklarından biri yapacağını asla hayal etmezdim.

Söyleşi programları bana göre değildi.

Bu saçmalıkları dahi izlemezdim. En azından artık izlemiyordum.

Hiçbir yanım bugün burada olmak istemiyordu.

Fakat eski menajerim Lou, beni bunun için ikna etti. Onun söylediği şeyler arasında mantıklı nadir fikirlerden biriydi ve bu konuda onunla tartışamazdım bile.

"Ace, kariyerin çok kısa bir süre içinde sona erdi ve sana olanlar gerçekten de kötüydü ama hayatının geri kalanını saklanarak geçiremezsin. Seni hâlâ seven hayranların var ve onlara iyi olacağını, her şeyin yoluna gireceğini göstermelisin. En azından bu kadarını onlara borçlusun," demişti boğuk bir Boston aksanıyla. Lou benim en büyük hayranım ve aynı zamanda hiçbir zaman sahip olmadığım babam, bir numaralı destekçimdi. Bana olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bağlılığını kaybettiği tek zaman Red Sox'un Firebirds'le oynadığı zamanlardı. En azından bu konuda bana karşı dürüsttü. Lou asla zevzeklik yapıp saçmalamazdı. Bu benim onda en çok sevdiğim özelliklerinden biriydi.

Lou'ya hayatımda hiçbir şeye ev sahipliği yapmadığımı söylemiştim. Basın ve gazetecilik hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Karşı karşıya kaldığım her defasında da kameralardan uzak durmaya çalışıyordum çünkü onların mahremiyeti hiçe sayıp her şeye nüfus edebilir oluşları beni neredeyse daima gergin ve tedirgin ediyordu.

Onun cevabı ne olsa beğenirsiniz? "*Prompter*den okuyabilir misin?"

High Park Center Binası'nın ön lobisinden girip güvenlik bölümünde durarak cebimdekileri boşaltmaya başladım. Korumaların baş sorumlusu sanki ona tanıdık geliyormuşum gibi bana bakıyordu. Tam akıllıca bir şeyler söyleyeceğini düşündüğüm sırada boğazını temizleyip, "Kemer," dedi.

Ellerim belime doğru yöneldiği sırada ileride gri kumaş pantolon ve açık yaka beyaz gömlek giyinen sıska bir stajyerle göz göze geldim. Elinde klipsli not panosu vardı. Bir eliyle korumanın omzuna dokunup kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. Ardından koruma bana doğru elini salladı.

"Bay Amato, ben Blake," dedi ve ekledi. "Bugün stüdyoya kadar size ben eşlik edeceğim, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana söylemekten çekinmeyin."

Sakin bir ses tonuyla konuşuyordu fakat gözleri heyecanla parıldıyordu. Blake yirmi ya da yirmi bir yaşından büyük olamazdı fakat buradaki işini çok ciddiye aldığını rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Daha önce bizim programımıza hiç konuk oldunuz mu?" diye sordu.

"Hayır."

Üzerinde *özel* etiketi bulunan asansöre doğru yöneldik ve Blake kodu tuşladığında kapılar açıldı.

"Misafir giyinme odalarından birini sizin için ayarladık. Bana yardımcınız olmadığı söylendiği için ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak çoğu konuklarımızın isteyebileceği şeylerle odanızı hazırlamaya çalıştım. Şişede su. Krakerler ve taze meyve suyu. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden bana söyleyebilirsiniz."

"Teşekkürler."

Asansör dördüncü kata çıktı. Kapılar açıldığında dağınık, siyah, bukleli saçları ve kulağında kablosuz kulaklığı olan bir kadın tarafından karşılandık.

"O burada," dedi kadın omzunda asılı duran kablolu mikrofona doğru. "Bay Amato. Ben Michelle. Bu geminin kaptanı benim. Sizi konuk olarak ağırlamaktan dolayı çok mutluyuz. Yalnız saçlarınızın ve makyajınızın acilen yapılması gerekiyor."

Başımla onayladım ve asansörden çıkıp Michelle ve Blake'i takip ederek karanlık bir koridordan aşağıya doğru ilerledim.

Yürüdüğümüz sırada kadın dönerek baştan aşağıya beni süzdü. "Sakal, yeni mi? Daha önce sürekli bırakmıyordunuz, değil mi?"

Bir anda ellerim yüzümü örten kalın kıllara doğru kaydı.

Ve o yara izine.

"Yeni," dedim.

İkisi benimle birlikte ilerleyerek üzerinde adımın yazılı olduğu odanın kapısının önüne kadar geldiler. Blake kapıyı açmadan önce üç defa tıkladı.

"Oh, beyler, buradasınız demek," deyip ardından bana döndü. "Pekâlâ, saç ve makyaj. Sonrasında hemen gelip programın akışı üzerinden geçeriz."

"Topaz nerede?" diye sordu Michelle kapıdan içeriye doğru bakıp. Ben ise henüz içeri girmemiştim.

"Uzun hikâye," dedi bir kadın sesi. "Onun yerini bugün ben alıyorum."

"Senin bir adın var mı?" deyip gözlerini kısarak baktı Michelle. Kaba olmaya çalıştığını sanmıyordum. Bir sonraki yarım saat içinde canlı şovu yönetecek ve hoşbeş etmeye vakti olmayan o tarz insanlardan biriydi yalnızca.

"Aidy," dedi kadın. "Aidy Kincaid."

Siktir!

Michelle derin bir soluk verip dudaklarını düzleştirdi. "Pekâlâ, Aidy. Spot ışıkları ve stüdyo makyajından anlar mısın?"

"Evet, efendim. Bu konuda tecrübeliyim," dedi, sesinden o mütevazı özgüvenini hissedebiliyordunuz.

Michelle onayladığını belirtircesine elini hareket ettirdikten sonra Blake'i koluna girip hol boyunca peşinden sürükledi.

Omuzlarımı dikleştirdim. Derin bir soluk alıp odaya adımımı attım. Küçük odanın en uzak köşesinde iki kadın vardı. Biri elinde saç spreyi ve domuz kılı tarağı kullanırken öteki kadın, şu bizim önceki gece kendi kartviziti çocuğu tarafından bana verilen gizemli kadın, sırtı bana dönük bir şekilde makyaj malzemelerine doğru eğilmişti.

İlk kadın, "Önce saçı yapıyoruz," dedi. "Çok uzun sürmemeli çünkü makyaj en fazla zamanı alan şey oluyor. Şu lanet olası spot ışıkları."

Orada öylece durmuş Aidy'nin sırtında gözlerimi gezdiriyordum. Poposunu güçlükle örten beyaz kot şort giyinmişti, bacak kısımları yırtık ve püsküllüydü. Bacakları uzun ve bronzlaşmış, bir koşucununki kadar kaslı fakat pürüzsüzdü. Omuzları açıkta bırakan bluzu ise pürüzsüz sırtını ortaya çıkarmıştı. Sarışın ve dalgalı olan saçları ise toplanmamış, hareket ettiğinde ise omuzlarının üzerine değiyordu.

Saç stilisti, "Sandalyeye oturun lütfen, Bay Amato," dedi ve siyah önlüğü omuzlarımın üzerine yerleştirdikten sonra boynumun arkasından bağladı. "Rahatınıza bakın. Su ya da başka bir şey ister misiniz?"

"Böyle iyiyim." Bakışlarım hâlâ Aidy'nin üzerindeydi. Üzerindekinin hareketiyle birlikte çıplak teninin arada açılıp görünmesini izliyordum. İnsanın dikkatini fena bir şekilde dağıtan kısacık şortuyla bronzlaşmış teni zıtlık oluşturuyordu.

"Saçınızı beğendim. Bu arada benim adım Stacia," dedi kadın parmaklarını saçlarımdan gezdirerek. "Bu kesim sizde inanılmaz gözüküyor. Yine de bütünüyle sakallı bir şekilde geleceğinizi beklemiyordum. Müşterilerimin çoğu traşlı olur genelde. Eğer isterseniz sakalınızı tra–"

"Hayır."

"Tamam, sorun değil," dedi Stacia elindeki çantayı yere bırakıp. "İster inanın ister inanmayın ama burada sakal için kullandığım balm var. Şekilli ve yumuşak görünmesini isteriz ama ışıklar altında parlamasını da istemeyiz, bilirsiniz işte."

Stacia bu noktadan sonra kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. Bu umurumda da değildi çünkü benim dikkatim hâlâ Aidy'nin üzerindeydi. O ise hâlâ makyaj malzemeleriyle ilgileniyordu.

Kısa bir süre sonra, "Onu buldum," diye seslendi Stacia. Kolunun altında saç fırçası ve yüzünde konsantre olmuş bir ifadeyle bana doğru döndü. Saçları platinyum sarısına boyanmış, üzerinde uzay temalı şekillerin bulunduğu dar tayt giyiniyordu. Stacia bana Brooklyn aksanıyla konuşan İsveçli pop yıldızını anımsatmıştı. "İşte başlıyoruz."

Saç fırçasını saçımdan geçirmiş, almasını istediği yöne doğru şekil vermeye çalışıyordu. Sonra birden saç spreyini çıkardı.

"Kapa gözlerini," dedi.

Pssst.

Psssssst.

Psst.

Pssssssssssssst.

Burun dediklerim gıdıklanınca hafiften öksürdüm. Elimle burnumun önündeki soluduğum havayı elimle dalgalandırıp kimyasalları uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Güzellik salonu gibi kokuyor," dedim.

"*Kötü* bir şeymiş gibi söyledin." Elini bana doğru uzattı, ardından malzemelerine doğru döndü. Tekrar bana yöneldiği sırada elini omzuma yerleştirdi ve bakışlarını saçlarıma kitledi. "Pekâlâ. İyi görünüyor. İşin biri tamamdır. Şimdi sıra ötekinde."

Çıkarken ardından kapıyı kapadı ve ben de bakışlarımı tekrar Aidy'ye çevirdim. Bu defa Aidy siyah alet kemeri gibi bir zımbırtıyı beline bağlıyor ve onu fırça ve diğer malzemelerle doldurıyordu.

Ellerini yan tarafına bırakmasıyla birlikte omuzlarının kalkıp inişini izledim. Aidy bana doğru döndüğünde çenesini göğsüne doğru çekti. Mat sarışın saçları belirgin bir şekilde bir tarafından

ayrılmış ve sağ kaşının hemen üzerinden ise saçını sağ taraftaki kulağının arkasına tıkıştırmıştı. Bakışlarını yüzüme doğru çevirdiğinde ise onunla ilgili bir şeylerin tanıdık geldiğini hissetmiştim. Bu yüzü sanki daha önce bir yerden hatırlıyordum fakat nereden olduğunu çıkartamıyordum.

"Merhaba." Aidy göz kontağı kurmaktan kaçındı.

Gergin mi yoksa benden nefret mi ediyor anlayamamıştım. Muhtemelen ikincisiydi.

Elini yüzüme doğru kaldırdı, ardından parmaklarını nazik bir şekilde çenemin alt çizgisinde gezdirip hafifçe yana doğru eğdi.

"Sıcak, donuk renkler," dedi. "Sen bir W-45'sin."

Her ne anlama geliyorsa.

Açık duran makyaj malzemelerine döndü. Sıvı makyaj şişesini aldı ve elinin üzerine sıktı. Sol tarafımda durmuş, önlüğünden çıkardığı fırçasının ucunu bronz rengi ürüne bastırdı.

Boğazını temizleyip yüzümü inceledi. "Harika bir cildiniz var, Bay Amato. Bunlara çok fazla ihtiyacınız olmayacak. Sadece ışıkların sizi çok solgun göstermediğinden emin olmak istiyoruz."

Sesi tekdüze çıkmıştı, neredeyse mekanikti. Yalnızca işini yapmaya odaklanmış gibiydi. Burada, elleri yüzümde benim birkaç santim yakınımda bulunmaktan mutluluk duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Ellerimle makyaj sandalyesinin her iki yanını kavramış, hareketsiz bir şekilde sanki biraz gerginmişim gibi öylece oturuyordum. Doğruyu söylemek gerekirse gergin sayılmazdım. Gerçekten garip bir durumdu çünkü aptalca şeyler olmamış gibi davranma konusunda asla iyi olamamıştım.

"Bu garip mi?" diye sordum.

"Garip olan ne?"

"Sanki dün gece bana *siktir git* dememişsin gibi davranmak"

Dudaklarını düzleştirdi ve derin sert bir soluk verdi. Kesinlikle neden bahsettiğimin farkındaydı.

"Ya da hiçbir şey olmamış gibi mi yapmaya devam edeceğiz?" diye ekledim.

"Siz yeğenimi ağlattınız."

Yeğen mi? Bu ilginçti işte.

"Evet, sonrasında kendimi çok kötü hissettim ve mesaj atıp imzamı göndermek istemem de bu yüzdendi..." Ses tonum yükseliyordu.

"Hareket etmeyin lütfen Bay Amato." Elini çenemin altından kavradı, sıkıca tutuyordu. Bakışı odaklanmış, kaşları kalkık bir şekilde gözaltlarıma bir şeyler uygulamaya devam ediyordu. Orada çok fazla zaman harcıyor gibiydi. Son günlerde yeterince uyuyamadığım için gözaltlarımda koyuluklarımın olduğunun farkındaydım fakat *bu kadar* kötü olduğunu da düşünmemiştim.

"Biliyor musun dün bana ikinci defa siktir git diyen kişisin," dedim. "Bu kesinlikle rekor sayılmalı."

Diğer eli donup kaldı. Fırça tenime bastırılmış, öylece bekliyordu. "İkinci mi? İlk söyleyen kimdi?

"Günlüğünü kapımın önüne bırakmaya çalışan deli bir kadının teki."

Dilini altdudağında gezdirdi ve dudakları sırıtmak için kıvrılmıştı. "Bu sürekli sizin başınıza gelir mi?"

"Tuhaf ama... evet"

"Sizi gizli bir şekilde takip eden çok kişi var mı?"

"Emekliye ayrıldığımdan peri pek fazla sayılmaz."

"Şu deli kadın, seksi miydi?" diye sordu Aidy bir kaşını kaldırıp.

Dudaklarımı ileri doğru attım. "Bilmiyorum. Bu çok garip bir soru. Onu gerçekten iyi bir şekilde görme şansım olmadı. Onunla ilgili hatırladığım tek şey eşofman giyinmiş oluşu ve saçlarının atkuyruğu şeklinde bağladığıydı."

"Neon yeşili çizgileri olan eşofmanlar mı?" diye sordu Aidy. "Gri eşofmanla eşleşiyor mu?"

Sol tarafa doğru baktım, hafızamı kurcalamaya çalışıyordum. "Evet. Evet, sanırım öyle. Onun gibi bir şeydi."

"Sanırım onu tanıyorum," diye yanıtladı Aidy başıyla onaylayıp. Sesi ciddi bir hal almıştı. "Şu zırdeli kız. Her zaman civarda takılır çünkü sporculara karşı takıntısı var. Aslında bu sabah onu stüdyonun dışında gördüğümü bile söyleyebilirim. Büyük ihtimalle sizi bekliyordur. Buradan ayrılacağınız zaman arka kapıdan sıvışmak isteyebilirsiniz."

Direkt karşıya doğru bakıyor, önümüzdeki makyaj aynasından yüz ifadelerimizi inceliyordum. Dudak kenarlarının kıvrıldığını fark ettim.

"Benimle dalga geçiyorsun." Yüzümü kaldırıp ona baktım.

"Öyle mi yapıyorum?" Sabahtan beri ilk defa gülümsüyordu. Kısa bir süre sonra gülümsemesi kaybolmuştu.

"Pekâlâ, öyle olsun. Bunu hak ettim." Alnımı ovaladım. Parmağını pembe tonlarında bir potun içine batırmıştı. "O lanet olası şey de nedir öyle? Yüzüme o kızartan allık denen şeyi sürmüyorsun."

Şu imza olayından ötürü benden intikam almak istediğini anlayabilirdim. Pekâlâ, her neyse işte fakat burada öylece oturup beni ulusal bir televizyon kanalında lanet olası bir palyaço gibi göstermesine izin veremezdim.

"Rahatla," dedi. "Bu doğal bir şey, gördün mü?" Rengi elinin üst kısmına uygulayıp bana göstermek için uzattı. Zar zor seçiliyordu. "Keskin ışıklar altında cildine hafif bir parıltı verecek. Hafif donuk ve ten rengi pembelik içeriyor. Yanaklarına ve dudaklarına uygulayacağım."

Derin bir soluk verip sandalyemde geriye doğru yaslandım. Aidy ise elindeki şeyin birazından yanaklarıma sürmeye başladı. Dudaklarıma da aynı işlemi yapmadan önce parmaklarını tekrar potun içine batırdı. Tüy gibi hafif dokunuşlarla doğal renk tonunu dudaklarıma uyguladı. Parmaklarının dokunuşuyla ense kökümden aşağıya ürpertiler gönderiyordu.

Dudaklarıma biri tarafından dokunulmayalı uzun zaman geçtiğinin farkındaydım. Yumuşak ve kibar vuruşlar da işi kolaylaştırmıyordu. Bütün o kelebek ve gökkuşaklarının bedenime ulaşmasına gerek kalmamıştı.

Doğrusu içler acısıydı.

"Dur bir dakika," dedim. Sanki partiye geç kalmıştım. "Dün o kaçık kadının ne giyindiğini sen nasıl bilebildin ki?"

"Şans diyelim?"

Ona inanmıyordum ama paranoyak bir şekilde görünmeden de bunu ona nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Dün kapımın önündeki çılgın kadınla bu kişinin aynı kişi olmasına imkân yoktu. Belinden küçük bir tarağı çıkartıp kaşlarımı düzeltti ve geriye çekilip baktı.

"İyi görünüyor," dedi. Bununla beni değil de kendi çıkardığı işi kastettiğini varsayıyordum. Aidy eğilip boynumun etrafından kollarını geçirerek önlüğü çok fazla vakit kaybetmeden çıkarttı.

Sandalyemden ayağa hızlıca doğrulup saçımı ve makyajı kont-

rol etmek için aynaya baktım. Yakından incelediğimde, kusursuz ve havalı görünüyordum. Gerçekten yakışıklı bir adam gibi.

Aidy kenara çekilip araçlarını temizlemeye koyuldu. Üzerindeki kemerde her şeyi önceki yerine düzenli bir şekilde yerleştiriyordu. Yeğeni için yeni bir teklif yapmaya iki saniye kadar uzak sayılırdım.

Yüzüme dönüp arkamdaki aynadaki bir noktayı gösterdi. Kaşları kalkmıştı.

"İzin verir misiniz?" Etrafımdan dolandı, neredeyse bedeni benimkine değiyordu. Önünde elyazısı etiket bulunan bir sprey şişesine uzandı.

Kısa bir süreliğine Aidy'nin kokusu ciğerlerime dolmuştu. Bana güneş kremi, lavanta ve bir tür egzotik meyveyi anımsattı. Bir arada olmaması gereken birkaç şeyin karışımı gibiydi fakat yine de onda harika kokuyordu.

"Teşekkürler," dedim ve son kez makyajı kontrol ettim.

"Ne için?"

"Bugün bana siktir git demediğin için."

Aidy sırıttı başını sallıyordu. "İki kez söylenmesinin yeterli olduğunu düşündüm."

"İki mi?"

Alnımı ovalayıp dudaklarımın arasından keskin bir şekilde soluğumu bıraktım ve ardından yüzünü inceledim. Dün kapımın önündeki kız şimdi önümdeki kızla hiçbir benzerlik taşımıyordu fakat yine de gözlerinin rengini ya da o çenesinin tatlı kıvrımını hatırlamaya çalışmanın ötesinde onun peşine düşmenin derdindeydim.

"Bay Amato, vakit geldi." Blake kafasını odanın kapısından

içeriye doğru soktu, ardından saati gözüktü. "Sizi sete götüreceğim ve orada her şeyi bir kez daha gözden geçireceğiz."

Aidy dudaklarını birbirine bastırdı, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Yüzünü çevirdi.

"Bir dakika içinde orada olurum," diye Blake'e seslendim.

Aidy'nin sırtı bana dönüktü, Blake ise sivri uçlu ayakkabılarını zemine vuruyor ve Michelle'in teknik servisle ilgili birilerine bağırışları holde yankılanıyordu.

Odanın karşı tarafında duran Aidy'ye bakıyordum ve zihnimde beliren sorular dilimin ucundaydı.

"Bay Amato, üzgünüm ama gitmemiz gerekiyor." Blake hızlı ve aceleci bir şekilde konuşmuştu. Giyinme odasına adımını attığı sırada acaba beni kolumdan çekip peşinden sürükleyecek mi diye bir an düşünmeden kendimi alamadım. "On dakika içinde canlı yayındayız."

Aidy sonunda yüzünü bana döndü ve safir mavisi gözlerini bana kilitledi. Bir önceki gün günlüğünü merdivenlerime bırakmaya çalışan o kaçık kızla aynı kişi olduğuna inanmayı reddediyordum. Bu kadın, çıplak omuzları ve kısacık şortuyla yanımda duran, kırmızı dudaklı bu kız umursamayacak kadar rahat görünüyordu. Kesinlikle normal görünüyordu.

"Gecikmenin sebebi ne?" Michelle, Blake'in arkasında belirdi. Yüzü gerginleşmiş çenesi açılmıştı. "Burada durmuş öylesine muhabbet mi ediyoruz? Hadi ama millet. Sete gidiyoruz. Şimdi. Çekmemiz gereken bir şov var."

Blake bana yalvaran gözlerle bakıyordu ve stajyerin kovulmasından sorumlu olmak gibi bir niyetim de yoktu. Bu yüzden kendimi toparlayıp bakışlarımı Aidy'den ayırdım. Holde Blake'i

takip etmeye başladım. Beni sete doğru yöneltti ve "konuk" diye işaretli olan sandalyeyi gösterdi.

Daha sonra Michelle yanıma gelip senaryo olduğunu düşündüğüm bir şeyi bana uzattı. Yakından bakınca programın akışı olduğunu fark ettim. Programın sunucusu Michael Bradbury sunumu yapacak olan kişiydi ve önce beni tanıtacak, sonrasında "Dobra Dobra Beş" –bugün tartışacak olduğumuz başlıkların listesiyle– programa giriş yapacaktı.

"Ama bana bunlar için önceden zaman verilmedi," diye Michelle'a itiraz ettim. "Ramirez'in Cards'la sözleşme yaptığını bile bilmiyorum. Kimse bana Koç Jenkins'in Royal'den kovulduğundan bahsetmedi."

Michelle'ın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Sen ASPN'yi izlemiyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Pek sayılmaz. Artık izlemiyorum."

"Harika ya!" Ellerini aşağıya bırakıp bej pantolonun üzerinde gergin bir şekilde gezdirdi. "Alın, sanırım size programın içeriğinin kısa özetini versem iyi olacak..."

Michelle konuşmaya devam edip bugünkü programın konu başlıklarını Cliff Note'un farklı bir versiyonuyla anlattı. Uzaktan gördüğüm kadarıyla set kalabalıklaşmaya başlıyordu. Ellerinde ışıklar, not panoları, kulaklıklar ve kameralar bulunan insanlar karanlıkta yerlerini almıştı. Göz ucuyla baktığımda Stacia ve Aidy'nin de duvarın arka tarafında hazır olarak beklediğini görüyordum.

Aidy'yle kısa bir an göz göze geldik fakat bakışlarını hemen kaçırdı.

"Bay Amato, bu taraftan lütfen." Blake bana setteki konuk sandalyesine kadar eşlik etti. Ardından Michael Bradbury yanımdaki yerini aldı.

Cilalanmış, fasulye şekli verilmiş bir masanın arkasında oturuyorduk ve masanın ön kısmında ASPN'nin logosu gösterişli mavi renklerle yazılmıştı.

"Merhaba adamım. Nasıl gidiyor?" Bradbury uzanıp elimi sağlam bir şekilde tutarak tokalaştı. "Seni görmek güzel, seni görmek gerçekten güzel."

"Seni görmek de öyle." Kravatımı düzeltip sessizce boğazımı temizledim. Daracık etek giyen bir kadın kupayla su getirdi. Ellerimiz birbirine değdiğinde pembe dudakları utangaç bir şekilde kıvrıldı. Yüksel topuklu stilettolarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

"İyisin değil mi Ace?" Bradbury önündeki tabletten birkaç ekranlık sayfalara göz attı. Onun Ohio Canton'da küçük çaplı haberler yapan ekibiyle birlikte kısa süreli spor röportajları yaptığı zamanı hatırlıyordum. O zamandan beri iyi iş çıkarmıştı. Tıpkı benim gibi. En azından onun kariyeri birkaç yıl daha fazla devam edecek potansiyele sahip görünüyordu.

"Evet." Zoraki bir onaylamayla başımı salladım. Bakışlarımı ileriye çevirip küçük stüdyoyu, bir numaralı ve iki numaralı kamerayı yönetmeni ve *prompter*i gözden geçirdim.

"Ace." Michelle dizleri üzerine eğilmiş yanımda belirdi. "Hızlıca birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum."

Aceleyle konuşmaya başlayıp kameralar ve el işaretlerinden bahsetti. Ayrıca konuk ev sahibi gösterisinin sadece bir şaka olduğunu, benim sadece "güzel görünmem gerektiğini ve işin çoğunu Michael'ın yapmasına izin vermem gerektiğini" söyledi. Hepimi-

zi arayan kişilerin olacağını, zamanı gelince bunu kulaklığımdan duyuracaklarını ve tek yapmam gerekenin yapabildiğim ölçüde birkaç yoruma eşlik etmek olduğunu belirtti.

Uzak bir mesafeden birinin, beşten geriye doğru sayıp "canlı yayına..." dediği sırada herkes sessizliğe gömülmüş ve ardından adam üç, iki, bir dediğinde ise Michael tam zamanında konuşmaya başlamıştı.

"Herkese merhaba, Dobra Dobra Söyleşi'ye hoş geldiniz, ben sunucunuz Michael Bradbury," dedi Michael, ses tonunu inceltip kalbi yumuşatacak bir gülümsemeyle milyon dolarlık sahte maskesine büründü. "Bugün burada bir konuğumuz var. Efsane. Sadece bir isme ihtiyaç duyan adam: Ace. Alessio 'Ace' Amato bugün benim birlikte ev sahipliğini yaptığım Antonie William'ın yerinde oturuyor. Ace, seni görmek güzel. Hoş geldin, hoş geldin."

"Teşekkürler," Ses tonumun hafif çıkması için kendimi zorladım. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. Doğal gelmiyordu ve hiç rahat değildim fakat buradaydım ve bunu yapmam gerekiyordu. "Seni görmek de güzel Michael. Uzun zaman oldu."

"Evet öyle. Pekâlâ, Ace," Michael önce kameraya, ardından tekrar bana döndü. "Neler oluyor? Duyduğuma göre geçen yıl sporu bıraktın, farklı bir şehre taşındın. Bu zamana kadar neler yapıyordun?" Çok kısa bir süreliğine tereddüt etmiştim. Kameralar kayıttayken televizyon saatiyle sonsuz bir süre geçtiğinden emindim.

Gerçek şu ki bütün bu zaman boyunca kendisinden bahsedebileceğim kayda değer hiçbir şey yapmamıştım.

"Seyahat ediyordum," diye yalan söyledim. "Bütün bir yıl boyunca. Amalfi Sahili. Bermuda. Belfast. Dünya turuna çıkma-

dığım zamanlarda ise göl evimde zamanımı geçiriyor, balık tutuyordum. Yalnızca hayallerimi yaşıyordum, Michael."

Tanrım, dünyanın en tuhaf adamı gibi görünüyor olmalıydım. Yine de Lou'nun sesini kulağımda duyuyor gibiydim. Beni sevenler ilgisizlikten ötürü ölüp gitmediğimi gördüklerinde buna sevineceklerdi.

"Çok güzel, bunu duyduğuma sevindim," dedi Michael. "Omzun nasıl?"

"İyi, omzum iyi." Evinde beni izleyen sevenlerim için bir kez daha yalan konuşmuştum.

"Pekâlâ, tamam, vitesi biraz değiştirelim." Michael günün konu başlıkları ve üzerinde durulacak noktalarla ilgili bir şeyler gevelemeye başlamıştı. Ben de elimden gelenin en iyisini yapıp yüzüme en tatlı bakışımı yerleştirdim. Dahası, korkunç derece iğrenç olmasına rağmen şakalarına bile güldüm.

Bir süre sonra kameradaki kırmızı ışık söndüğünde set, görevlilerin akınına uğramıştı. Yönetmen Michael'ın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Bütün bu süre boyunca Michael başıyla onayladı. Yüzüme değen yumuşak bir şeyin etkisiyle dikkatimi sol tarafa çevirdim. Aidy elinde bir tür süngerle alnıma dokunuyor, oradan burnuma doğru hareket ettiriyordu. Hafif pudra kokusunu aldım ve bakışımı yukarı, Aidy'ye kaydırdım. Oysa o işine odaklanmıştı ve göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Michael'a geçti.

Bir dakika sonra birisi, "Herkes yerlerine," diye bağırdı ve saniyeler içinde başka biri geriye doğru saymaya başladı. Kameraların kayıt yaptığını gösteren kırmızı ışıkları yanınca çekime tekrar devam ettik.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Michael kendi işini yapıyor, ben ise arada yorumlarda bulunuyor ve ne yapığımı biliyormuş gibi davranıyordum. Kendime bir arkadaşımla takıldığımı ve öylesine, kocaman bir hiç hakkında konuştuğumuzu söylüyordum. Kameralar orada değilmiş gibi davranmak daha kolaydı. Kahretsin ki bu son günlerde birçok şey hakkında öyleymiş gibi davranmak daha kolaydı.

Yedi dakikalık canlı yayının ardından başka bir reklam arasına geçtiğimizde bu sefer Aidy makyajı ilk önce Michael'a yapmaya başladı.

"Sadece biraz, çok değil tatlım," dedi Michael. Ohio'lu olmasına rağmen Atlanta aksanıyla konuşmaya çalışıyordu. Michael gözleriyle Aidy'nin her hareketini titizlikle inceliyordu. Sabırlı bakışlarının altında hafif yetkin bir sırıtış gizlemişti. Michael'ın bakışlarını arsızca Aidy'nin göğüslerinde gezdirmesini izledim. "Bu işte gerçekten çok iyisin, biliyorsun değil mi? Benim makyözüm hiçbir zaman böyle güzel görünmüyordu. Diğer kız bu işi sert bir şekilde yapıyordu ama sen, senin çok hafif dokunuşların var. Bunu sevdim."

Aidy, Michael'ın gönderdiği yeşil ışığı görmezden gelip dikkatini adamın parlayan kaşlarının arasıyla burnuna, bir de gözaltlarındaki torbacıklara odaklamıştı. Michael çok uzun bir süredir etraftaydı ve kesinlikle çok daha iyi günleri olmuştu.

Sıkıştırdığım yumruklarımın arasından zoraki bir gülüş attım.

Michael'ın oynamaya çalıştığı oyun kesinlikle acınasıydı.

Aidy bana doğru yönelip yeni bir sünger aldı ve burnuma pudra sürdü. İşini bitirdiğinde sahneden aşağıya indi. O sırada Michael'ın Aidy'nin poposunu süzdüğünü gördüm. Bunu gizlemeye

bile çalışmadı. Aidy yürürken şekilli poposu ahenkli bir şekilde hareket ediyordu fakat bu, Michael gibi domuz heriflerin bakması için açık bir davet anlamına da kesinlikle gelmiyordu.

"Onun adı neydi?" diye bana doğru eğilerek sordu Michael. Dili neredeyse dışarı düşmüştü.

"Ve canlı yayındayız, beş, dört..." Setten bir sesin bağırdığını duyduk.

Michael kırmızı ipek kravatını düzeltip boğazını temizledi. Kameralar kayda geçtiğinde ise rolüne hemen bürünmüştü.

Sonraki dakikalar da su gibi akıp geçmişti. Kesinlikle onları hafızamdan silmiş olmalıydım. Ne söylediğimi asla tekrar edemezdim ya da kaç kez kameraya doğru başımla onayladığımı ya da gülümsediğimi hatırlamıyordum fakat olup bitmişti işte.

"Dobra Dobra Söyleşi" programına konuk olmuştum.

Çok kötü sayılmazdı.

Ve bitmişti.

İş tamamlanmıştı.

Kameralar uzaklaşıp ekip sesli çekim stüdyosuna akın etmiş ve yönetmen, Michael'ın yanına gelmişti.

"Hey, harika iş çıkardın." Michelle bütünüyle gülümsüyordu. Eliyle yumruk yapıp koluma vurdu. "Muhteşemdin."

"Teşekkürler." Gözlerim karanlık odada Aidy'i arıyordu.

Ona sormam gereken sorularım vardı.

Ve cevaplarını istiyordum.

"Saç ve makyaj uzmanı nerede?" diye Michelle'a sordum.

"Ha," yanımda yürüyordu, "onlar gittiler. Yeniden makyaja ya da başka bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Hayır." Çenemi sıkıp soluk aldım. Sanırım bu durum, şovun

geri kalanında saç stilistleri ve makyözlerin neden ortalarda gözükmediğini iyi bir şekilde açıklıyordu.

"Ondan bir şey mi isteyecektin?"

"Boş ver gitsin. Söylediklerimi unut." Birlikte setten yürüyerek uzaklaştık.

"Baksana," dedi Michelle çifte kapıları itip ana hole doğru yöneldiğimizde. "Biz tekrar gelip gelemeyeceğini bilmek istiyoruz. Doğalsın Ace. Harika olduğunu düşünüyoruz ve seyircilerin seni Michael'la birlikte görmekten hoşnut olacağını biliyoruz. Antonie'nin geri dönmesi bir haftayı bulur. Belki de zaman zaman onun yerini almak istersin, ne dersin?"

Yüzüm sertleşmişti. "Dışarıda bu işi alabilmek için adam öldürecek binlerce insan var ve bu işi benim yapabileceğimden çok daha iyi yapabilecek insanlar bunlar."

"Evet, haklı olabilirsin," dedi Michelle, Brooklyn aksanı belirginleşmeye başladı. "Ama sende onların sahip olmadığı bir şey var."

"Nedir bu?" Holün ortasında durup yüzümü ona çevirdim. Ellerimi belime yerleştirmiştim. Michelle yüz altmış sekiz santimden fazla olmamalıydı ve ben tam olarak ondan otuz santim kadar uzundum.

"Sen Ace Amato'sun," deyip omuz silkti Michelle. Dudağının bir kısmı yukarı doğru kalkmıştı. Sonra uzaklaşmak için arkasına döndü. "İstersen bunu bir düşün ve bana haber ver. Telefon numaram sende olmalı. Bu öğleden sonra üçe kadar cevabını bekliyor olacağım."

7. Bölüm

Aidy

"Selam, erken döndün," diye bağırdı kız kardeşim kahve sehpasını kaldırmış, altındaki tozu çekmeye çalışırken süpürge makinesinin gürültüsünün arasından. Ayağıyla makinenin tuşuna dokunmuş, ses önce yumuşak bir mırıltıya dönüşmüş, ardından hepten kesilmişti. Kablosunu da makinenin arkasına dolayarak kaldırdı. "Enzo yine kanepede kraker yemeye başladı."

Bakışlarını bana çevirip gözlerini kıstığında elimi kaldırdım.

"Sakın bana bakma," diye itiraz ettim. Kozmetik malzemelerini kapının yanına bırakıp ayakkabılarımı çıkardım.

"İş nasıldı? ASPN'nin stüdyosunda hiç bulunmamıştım. İyi miydi?" Wren koltuklardan birine çöküp ayaklarını uzattı ve ellerini karnında birleştirdi. Saçları arkadan sıkıca bağlanmıştı, alnının ortasında ise parıltı vardı. Görünüşüne göre Enzo'yu sabah okula bıraktığından beri temizlik yapıyordu.

Odanın etrafına bakındıktan sonra havadaki limon kokusunu hissettim, kahve sehpasının üzerindeki parıltı görünüyordu. Süpürgenin vakum izleri holden başlayıp ayaklarımın olduğu yere kadar devam ediyordu.

"Gayet iyi geçti," deyip bakışlarımı yana çevirdi.

"Neden orada sessiz bir şekilde öylece duruyorsun?" Kaşlarını kaldırmıştı. "Garip bir halin var. Neden tuhaf davranıyorsun?"

Omuzlarımı silkip mutfağa su almak için yöneldim fakat buzdolabının yanına geldiğimde ne için geldiğimi tamamen unutmuştum.

"Aidy." Wren ise tezgâhın diğer tarafına geçmiş, ellerini tezgâhın üzerine dayamış ayakta bekliyor ve beni inceliyordu. "Bugün bir şey mi oldu?"

"Şu beyzbolcuyu hatırlıyorsun değil mi?" diye sordum. "Dün akşamki adam."

Kardeşim başıyla onayladı. "Ne olmuş ona?"

"'Dobra Dobra Söyleşi' programının eş-konuklarından biriydi." Bir anda suyu hatırlamıştım. Sırtımı Wren'e dönüp konuşmaya devam ettim. "Bu sana da garip gelmiyor mu?"

"Garip mi? Uzun süreden beri emekli olmuş bir beyzbol oyuncusunun spor söyleşi programına konuk olması mı? Hayır. Hiç de garip gelmiyor."

"Fakat dün onu iki defa gördüm ve bugün yine bir defa karşılaştım," dedim. "Ve bu haftaya kadar ondan hiç ses çıkmamıştı."

"Hayat garip, küçük tesadüflerle dolu. Daha fazlası değil. Tamamen tesadüf. Orada bile olduğundan emin olmadığın küçük noktacıkları birleştirmeye çalışmaktan deli olacaksın." Wren derin bir nefes aldı.

Şişenin kapağını açıp sudan bir yudum aldım. "Ona ağzının payını vermek istedim, Wren. Onu gerçekten çok ciddi bir şekilde azarlamak istedim. Fakat bunu yapamadım. Tamamen profesyonel davranmalıydım ve eğer öyle davranmasaydım Topaz beni öldürürdü."

"Akıllıca bir hareket."

Suyumdan bir yudum daha aldım. "Tanrı ona yardım etsin de bir daha onunla aynı sokakta karşılaşmayayım."

Wren elini alnına vurup oradan yüzüne doğru indirdi ve homurdandı. "Unut artık şunu. Enzo çoktan unuttu bile."

"Kaba olmak zorunda değildi. Kötü bir gün geçirip geçirmediği de umurumda değil."

"Neden sürekli buna takılıp kalıyorsun?" Wren şaşkınlıkla ağzını açtı. Hızlı bir şekilde tabureye oturdu. "Gerçekten önemsiz bir şeyin üzerinde fazla takıntılı davranıyorsun. Bu şehirde ne kadar çok ünlü insanın yaşadığını biliyor musun sen? Ve kaç defa imza almak için rahatsız edildiklerini ya da fotoğraflarının çekilmeye çalışıldığı hakkında bir fikrin var mı? Onlardan istediğimiz her şeyi yapmaları gerekmiyor. Aslına bakarsan günlük yaşantılarını bölmemiz, isteklerde bulunmamız ve bunların ardından mutlu olmalarını beklememiz gerçekten çok kaba bir hareket."

Suyu tezgâhın üzerine bırakıp kardeşimin sempatiyle ışıldayan gözlerine baktım. "Evet. Doğru söylüyorsun. Sorunumun ne olduğunu ben de bilmiyorum."

"Regl öncesi sendromu yaşıyorsun, sorunun bu."

Gözlerimi devirip başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır."

"Hemen duş almam gerekiyor." Wren oturduğu yerden birden doğruldu. "Saat birde işim var. Bir avuç küçük, yaşlı kadın Madison Bulvarı'nda öğle yemeğine gidiyor. Çok şirinler. Hepsini evlat edineceğim çünkü senin hiçbir zaman yeterince zengin teyze ve ninelerin olmayacak."

Wren göz kırpıp tezgâhın köşesine gelince durdu. Ardından iki haftadan beri dokunulmamış olarak orada bekleyen yığınla

gelinlik dergilerini toplayıp aldı. Chauncey'yle evlendiği için gergin olduğundan mı yoksa çok da hevesli olmadığından mı bilmiyorum ama olmasını beklediğim zor gelin tavrının yarısı bile değildi.

"Elbiseler için ne zaman alışverişe çıkıyoruz?" diye sordum. "Biliyorsun, bu yerlerin bazıları için bir gelinliği dikmeleri aylarını alabiliyor."

Aralık ayının ilk haftasında evlenmek istemesine hâlâ inanamıyordum çünkü yılın o zamanları mutlaka kar yağardı. Yine de Wren her zaman bir kış düğünü istemişti.

"Yakında." Yorgun bir gülümsemeyle bana baktı.

"İki ay önce de aynı şeyi söylemiştin."

Belki de sadece belediye evlendirme dairesini düşünüyoruzdur," dedi ve holün duvarına yaslandı. Ellerini göğsünde kavuşturup dergileri kucaklamıştı. Aradan çikolata renginde saçlara sahip gelinin elinde mavi ortanca çiçeği buketiyle çekilmiş fotoğrafı gözüküyordu. Wren'e çok benziyordu.

"Ne? Hayır," diye çıkıştım. Ona doğru yürüyüp ellerimi onunkilerin üzerine yerleştirdim. "Bu senin ilk düğünün olacak. Onun da... o yüzden bu düğünü çok güzel bir şekilde planlamalısın."

"Düğünler çok masraflı oluyor. Bütün paranı düğüne harcıyorsun. Sonra evlilik yürümediğinde ne olacak? Öylece bir yılın maaşını kek, şampanya ve çiçeklere harcayacaksın."

"Bütün sorun bu mu?" Sesim kısık çıkmıştı, Wren'le göz göze gelip ona uzunca bir süre baktım.

"Bilmiyorum, belki?" Dudağını ısırıp omzunu silkti. "Bekâr bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Paramın her bir kuruşunu hesap etmek zorundayım, bu yüzden Enzo'nun okul masrafları için gereken parayı Moet ve Chandon için çarçur edemem."

"Hakkında konuştuğumuz şey senin düğünün," diye çıkıştım. "Senin ilk ve tek olacak düğünün."

"Öyle olacağını bilmemize imkân yok."

"Onu seviyor musun?"

"Evet."

"Dünyadaki her şeyden daha mı çok?"

"Enzo'dan birazcık daha az ama evet, her şeyden çok."

Gözlerimi devirerek Wren'e baktım. "O zaman onunla evlen ve sonrası için endişelenme."

Wren sessizliğe gömülmüştü. Önceden de yapmaya alışkın olduğu gibi derin düşüncelere dalmıştı.

"Glam2Go ile ilgili her şey yolunda gidiyor," diye hatırlattım. "Bu yıl geçen yıl kazandığımızdan üç kat daha fazla para kazandık ve henüz haziran ayındayız. İyi bir düğünün masraflarını da pekâlâ karşılayabilirsin. Ayrıca annem düğünü sadece evlendirme dairesiyle sınırlandıracağını öğrenirse ağlar. Annemi ağlatmak istemezsin değil mi?"

"Annem de en ufak şeylerde ağlıyor." Bir anda Wren'in yüzünde gülümseme belirmişti. "Enzo'nun o özelliğini nereden aldığı anlaşılıyor."

"Evet, Enzo kesinlikle özelliğini ondan kaptı."

"Wren olduğu yerde doğruldu ve omuzları gerginleşti, yüzüne ciddi bir ifade yerleşmişti. "Onunla evlenerek doğru şeyi yaptığımdan emin misin?"

Kaşlarım kararsızlıkla yukarı doğru kalkmıştı. Wren'in Chauncey'yle olan ilişkisinde şüphe duyduğuna daha önce hiç tanık olmamıştım ve neredeyse üç yıldır birliktelikleri devam ediyordu. Daha önce çıktığı diğer erkeklerle kıyaslandığında daha sıkıcı ol-

duğu kesindi fakat bana sorarsanız Chauncey'nin en iyi özelliği de buydu. Chauncey güven veren, sıkıcı, nazik, tatlı ve en önemlisi de Lorenzo'nun birkaç yıl öncesinde fena bir şekilde kırdığı kalbinin panzehiriydi.

"Chauncey harika bir adam," deyip kollarımı Wren'e dolayarak pahalı şampuanın kokusunu içime çektim. Kadın manav alışverişleri yapmak için kuponları kesip biriktirecek kadar tutumlu ama aynı zamanda en çok sevdiği şampuanını alamazsa gazabından Tanrı'ya sığınılması gereken bir hale bürünecek kadar da acımasız olabilirdi. "Çok iyi bir koca olacak, ayrıca Enzo'yu çok seviyor. Bütün diğer şeyler ise çok da önemli değil."

Etrafından doladığım kollarımı serbest bıraktım. Başını hızlı bir şekilde sallayıp bana teşekkür ettikten sonra odasına doğru yönelip ortadan kayboldu. Bir dakika sonra odasından gelen duş seslerini duydum. Ben de odama yönelip iş kıyafetlerimden kurtulduktan sonra siyah, daracık taytımı, üzerine pembe spor sutyeniyle gri koşucu tişörtümü giyindim. Saçlarımı geriye alıp tepeden toplayarak topuz haline getirdim. Ardından banyoya gidip yüzümdeki makyajı temizlemeye koyuldum.

Odaya döndüğümde telefonumda Topaz'dan gelen mesajı gördüm, onu aramamı istiyordu.

Telefonunu açtığında, "Her şey yolunda gitti," dedim.

"Oh, Tanrı'ya şükürler olsun," diye yanıtladı. "Biz de henüz John F. Kennedy havaalanına indik ve burası tımarhaneye benziyor. Şu anda eve gitmeye çalışıyoruz. Yarın kesin işte olurum. Arkamı topladığın için çok teşekkür ederim. Sana borçlandım."

"Elbette," dedim. "Eve döndüğüne memnun oldum."

"Ben de. Yakında bir öğle yemeğine ne dersin? Cuma?"

"Olur."

Telefonu kapattıktan sonra yatağıma yığıldım. Son zamanlarda bu kadar çok erken kalkmaya alışkın değildim. Ayrıca bu akşam bir müşterimle saat altıda randevum vardı. Upper East Side tarafından bir kadındı, flört sitesinden tanıştığı bir adamla randevusu vardı ve ona çok güzel görünmek istiyordu.

Yatakta yan tarafıma dönerek komodinin alt çekmecesinde duran günlüğe baktım. Çekmeceye uzanarak günlüğe uzandım ve ortalarda bir yerdeki sayfayı açtım.

Belki kolay sevilecek bir adam değilim. Belki de onun aşkına layık biri değilimdir. Fakat bu onu sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor. Onu sevmem gerekenden fazla seviyorsam da bunu kontrol edemiyorum. Durdurmayı denedim. Ruhunuzu ateşe veren kadına duyduğunuz aşkı söküp çıkarmaya çalışmak ancak korkakların işidir. Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, buna dur demektense ölmeyi tercih ederim.

Daha önce çok kez okuduğum diğer sayfadaki yere geçmiştim.

Nişanlandıkları geceki partide onda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bütün gece boyunca adamın koluna yapışmış, gülümsüyor, başıyla onaylıyor ve görmek isteyen herkese yüzüğünü gösteriyordu. Ben ise uzak bir mesafede bekliyor, bardan onu izliyordum ve hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok şiddetle istemediğimi fark etmiştim. Bunun ikimizin de sonu olup olmayacağını merak ediyordum. Onun iki vahşi menekşe gibi parıldayan o gözleri odanın karşı tarafından benimkilerle buluştuğu anda ışıl

ışıl yanmaya başlamıştı. Ve Tanrım, nefes alamıyordum. Yüzünü ve öpmek için yaşadığım o kalp şeklindeki dudaklarını perdeleyen siyah saçlarının arasından kısa bir süreliğine de olsa bana acıyla karışık bir şekilde gülümsediğini görmüştüm. İkinci defa başını kaldırdığında bakışlarının buluştuğu kişinin artık ben olmadığımı fark etmiştim. O adama bakıyordu. Binlerce hayatım olmuştu ve hepsi gözlerimizin buluştuğu saniyelerle, onunla doluydu. Yüzünü döndürüp de o adama baktığı ve gülümsediği o anda kalbim bin parçaya bölünmüştü ama her şey kaybedilmiş değildi çünkü saniyeler içinde fark etmiştim ki yüzündeki gülümseme benim içindi.

Günlüğü kapatıp kenara bıraktım. Derin bir soluk alıp bu adamın kurşun gibi ağır kelimelerinin yavaşça ve tatlı bir acılıkla derinliklerime nüfuz etmesine izin verdim.

8. Bölüm

Ace

"Sen de kimsin?" Çarşamba sabahı soyunma odamın kapısında durmuş, haftanın geri kalanında "Dobra Dobra Söyleşi" programına konuk olarak katılmayı kabul ettiğim için verdiğim karara pişmanlık duyuyordum.

Açık lavanta rengi dalgalı saçlara sahip bir kadın beline kemeri bağlayıp bana belirgin bir şekilde gülümsedi. "Ben Topaz. Bugün makyajınızı ben yapacağım."

"Aidy nerede?

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Aidy dün benim yerime çalışmıştı. Geri gelmeyecek."

Topaz odanın ortasında duran sandalyeyi işaret etti. "Hadi bir an önce başlayalım. Stacia her an burada olabilir ve otuz dakika içinde canlı yayına çıkacaksınız."

Bütün gece boyunca Aidy'ye mesaj atmayı düşünüp nasıl oluyordu da o deli kadının giydiği kıyafetlerin ne olduğunu bildiğini sormayı ve bu konuda tatmin edici bir açıklamayı istemeyi bayağı bir düşünmüştüm. Beni tanıyor muydu, nasıl oluyordu da beni tanıyordu, eğer tanıyorsa o yüzden mi beni pizzacıya kadar takip

mi etmişti ya da "Dobra Dobra Söyleşi" programına katılacağımı biliyor muydu, bu yüzden mi arkadaşının yerini almıştı? Bütün bunları bilmek istiyordum.

Topaz önlüğü boynuma bağlarken, "Geri gelmeyecek mi?" diye sordum, bir açıklama bekliyordum. Aidy'nin numarası bende vardı, ona mesaj atıp ondan benimle buluşmasını isteyebilirdim Fakat bugün onu yüz yüze göreceğimi düşünmüştüm. Onca şeyden sonra aramızın olduğundan daha karmaşık bir hale gelmesini de istemiyordum.

Topaz dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Hayır. Ondan bir şey mi isteyecektiniz?"

"Telefonu bende var."

Fondöteni cildime sürmeye başladı. Daha sonra fırça yardımıyla alnıma yaydı. Ağzı kocaman açılmıştı. "Var değil mi?"

"Düşündüğün gibi bir şey değil."

"Emin misiniz?" Sesindeki eğlenmiş ifadeyi duyabiliyordum.

Sonra pudrayı burnumun üzerine ve kenarlarından aşağıya doğru sürmeye devam etti. Hapşırmamak için bütün sinirlerimi kontrol atında tutmaya çalışıyordum.

"Evet," dedim burnumu kırıştırarak.

"Siz öyle diyorsanız." Topaz döndü, sırtı bana dönük şekilde makyaj malzemesi kutusunu karıştırmaya başladı.

"Üzgünüm, geciktim." Stacia kapıdan içeri aceleyle girdi ve ayağımın yanına çantasını bıraktı. Eğilip fermuarını açtıktan sonra fırçayı ve bir el dolusu ürünü çıkardı. "Bugün kayıttan önce Michael'ın saçlarının kesilmesine ihtiyacı vardı, bu yüzden ben de... bilirsiniz Michael ne isterse o olur işte."

Topaz homurdandı. "Burada olmamızın sebebi o. Bu nedenle şikâyet etmeye hakkımız yok."

Stacia gülümsemedi. "Saçlarını kestireceğini bilseydim bugün yirmi dakika daha erken gelirdim. Adamda benim numaram var. Ne dersin, başka şeyler yerine ondan numaramı böyle bir şey için kullanmasını istemek çok fazla mı olurdu acaba..."

Stacia duraksayıp önce Topaz'a, ardından bana baktı.

"Özür dilerim," dedi Stacia, yanakları kızarmıştı. "Bu uygun bir konuşma olmadı."

Bakışlarımı uzağa çevirdim. "Bana aldırmayın siz."

Stacia, Topaz'a beni işaret etti ve, "Burada işin bitti mi?" diye sordu.

Topaz çenesini hafifçe ileri iterek bana baktı. "Evet, bitti."

Saçlarıma şekil vermek Stacia'nın beş dakikasını almıştı. İşini bitirdiğinde ise Blake elinde not panosuyla birlikte sete götürmek için beni bekliyordu.

Sete doğru yürürken telefonu cebimden çıkartıp sessize aldım. Çok kısa bir süreliğine de olsa Aidy'ye sorularla dolu bir mesaj atsam mı diye düşünmeden kendimi alamadım.

"Hazır mısın?" deyip Michelle beni selamladı, açılıp kapanan kapıların orada bekliyordu. Sonra birden elini koluma dokundurdu. "Onu sessize alacaksın değil mi?"

9. Bölüm

Aidy

Çarşamba gününün akşamı, Upper East Side'da savaş sonrası yapılmış eski bir binadaki 3C nolu dairenin ziline bastım. On beş dakika erken gelmiştim. Eğer şansım yaver giderse müşterim bunu sorun etmezdi.

"Kim o?" diye bir ses gelmişti hoparlörden.

"Merhaba, Ben Glam2Go'dan Aidy. Randevunuz için buradayım," dedim hoparlöre yaklaşarak.

"Otomatiğe basıyorum."

Hoparlördeki ses kesildikten sonra kapı otomatiği çalmıştı. Dış kapıdan içeriye girdikten sonra üç tane merdiven boşluğunu geçtim. Koridorlar daracık ve insanı depresyona sokabilecek bir griye boyalıydı fakat halı yeniye benziyordu. Köşeyi döndükten sonra müşterinin solda kapısını gördüm. Kısa bir duraksamanın ardından kapıya vurdum.

Kapı birden açıldı ve kırklı yaşlarının ortalarında, kiraz çiçekli bornozuna sarılmış bir kadın yüzü makyajsız bir halde hemen yanımda dikildi. Yüzüne dokunup koyu sarı saçlarını düzeltip kulağının arkasına yerleştirdi.

"Erken gelmişsin," dedi ses tonundaki hafif kıkırtıyı duyabiliyordum.

"Üzgünüm."

"Hayır, öyle demek istemedim. Sorun yok. İçeri gir lütfen. Masada ikimiz için de iyi bir yer ayarladım." Kapıyı iyice açıp mutfaktaki masayı gösterdi. "Pencerenin hemen sağında. Doğal bir ışıklandırma isteyebileceğini düşünmüştüm."

"Bu harika."

"Adım Helena," dedi kadın. Elini bornozunun ön kısmına uzattı. Ben yüzüne daha dikkatli baktıkça kadın daha da geriliyordu.

Zihnimden renklere karar veriyor, kadının güzel yeşil gözlerini ve çıkık elmacıkkemiklerini nasıl daha iyi bir şekilde ön plana çıkartırım diye düşünüyordum.

"Bununla ilgili bir şeyler yapabilir misin?" diye sordu gergin bir şekilde gülümseyip burnunu işaret etti. Ortasındaki çıkıntıyla geniş görünüyordu ve kesinlikle kolay gizlenecek bir şey de değildi. Çok çekici bir kadın olmasına rağmen yüzünde göze çarpıyordu.

Gülümseyip başımla onayladım. Kendim de bir kadın olarak ilk elden nasıl çıkmazlarımızın olduğunu çok iyi bilirdim. Bazılarımız düzeltmeyi istediğimiz şeyleri nasıl düzeltebileceğimin peşine düşerdik ki bunlar bize kendimizi olduğumuzdan daha kötü hissettiren şeylerdi. Bazılarımız da hayatımızdaki erkeklerin kusur olarak gördüğü şeylerden ötürü bir ömür takıntılı yaşardık.

"Helena, sadece şunu söylemek istiyorum, gerçekten nefes kesicisin." Söylediğim şeye gerçekten inanıyordum. Hem de yüzde yüz. Ben de önümdeki yirmi yıl boyunca bu kadının yarısı kadar güzel görünmeyi umuyordum.

Yüzündeki ifade yumuşamış, kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı. Omuzlarındaki gerginlik gidip yavaşça rahatlayınca mutfak sandalyesine oturdu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda yanakları açık pembe renge bürünmüştü.

"Çok tatlısın," dedi. " Fakat ben yine de bu ucube şeye odaklanmanı istiyorum."

Bir kez daha parmağıyla burnunu işaret edince ben de elini burnundan uzaklaştırdım.

"Senin bu güzel zümrüt yeşili gözlerine odaklanacağım," dedim hafifçe gülümseyerek. "Ve şu uğruna ölünecek çıkık elmacıkkemiklerine. Ayrıca cildin pürüzsüz. Hiçbir yerinde bir tane bile çil göremiyorum."

Helena gülümsedi. "Daha önce hiç kimse bana bunları söylememişti."

Kaşımı kaldırıp makyaj malzemesi çantamı masanın üzerine yerleştirip renkleri aldım. "Nedense buna inanmak çok zor geliyor."

"Eski kocam Harold, bana her zaman burun estetiği olmam gerektiğini söylerdi ama benim ameliyattan ödüm patlıyordu. Bıçak altına yatmaktan nefret ediyordum. Ayrıca Los Angeles'ta gördüğün şu plastik görünümlü kadınlardan biri olacağımdan korkuyorum. Harika göründüklerini sanırlar, oysa tam bir hilkat garibesi gibi görünüyorlardır."

"Doğru seçimi yaptın, Helena. Buna emin olabilirsin."

"Harold her zaman burnuma işaret edip burnumun kendi posta kodunun olması gerektiğini söylüyordu."

Boğazımın ta gerilerinden gelen bir iğrenme sesi çıkardım. "Bu çok korkunç bir şey. Ona ağzının payını verdin mi? Lütfen bana bunu yaptığını söyle."

"Elbette verdim," dedi Helena ve oturduğu yerde doğruldu. "Ondan boşanıp o üzgün kıçına tekmeyi bastım."

Elimi beşlik çakmak için yukarı kaldırdım ve Helena da bana kuvvetli bir karşılıkla cevap verdi.

"Fakat şimdi de buradayım." Mutfağına doğru bakıp içini çekti. Dairesi mütevazıydı. Sanırım bir tane yatak odası vardı. Etrafta renkli fotoğraflar ya da kişisel zevkini yansıtan dekorasyon göremiyordum. Bu da burayı uzun süreli değil de sadece kısa süreliğine kiraladığını varsaymama sebep oluyordu. "Yeniden ortaya çıkmaya çalışıyorum."

"Son zamanlarda çok sık randevuya gidiyor musun?" Cildine uygun renk tonunu yakalamak için şeffaf olan fondötenlerimden birini alıp elimin arkasına sürdüm. Çok fazlasına ihtiyacı olmayacaktı, bütün cildinde sadece birkaç yerde kullanacaktım.

"Oh, tatlım hayır," dedi. "Bu işlerin çok zor olduğunu duydum. Benim gibi cesareti olmayanlara göre bir şey değil."

"Doğru duymuşsun." Gözlerimi devirerek baktım. "Geçtiğimiz yıl ben de erkeklerle çıkmaya ara verdim. Onun yerine işime odaklandım."

"Aferin sana." Beni izlediğini hissediyordum. Dudaklarının tereddütle kıpırdandığını görüyordum. Sanki bir şeyler söylemek istiyordu ama söyleyip söylememesi gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette." Gülkurusu tonlarına sahip allık kreminin kutusunu alıp kapağını açtım.

"Benim kızım hiç olmadı," dedi. "Ya da çocuklarım... bu yüzden ben de eğer müsaade edersen bu konuda fikrimi söyleme zorunluluğu hissediyorum."

"Elbette." Yanaklarındaki elmacıkkemiklerine allığı sürmeye başladım. Daha sonra hatlarını belirginleştirmek için alt ve üst kısımlarına bilerek sürmedim.

"İşinle olan evliliğin çok uzun sürmesin olur mu," dedi. "Öyle bir gün gelecek ki uyandığında yalnız kalabilirsin ve seni asla sevmeyecek şeyler uğruna ömrünün en güzel yıllarını heba etmiş olabilirsin."

O konuşmaya devam ederken ben de elmacıkkemiklerinin kıvrımlarına odaklanıyordum.

"Söylemek istediğim, Harold'ın da hataları vardı ama ben de mükemmel sayılmazdım. Birbirimizi deliler gibi sevmiştik. İlk yirmi yılımız ateşle buz gibi büyülüydü. Dünyayı bana verseler-di o yıllarımı hiçbir şeye değişmezdim. Sonunda ise kaderimizde sonsuza kadar birlikte olmak yazılmamıştı. Adileşmiştik, anlarsın ya. İşte böyle olduğunda evliliği rafa kaldırıp kendi evine dönme zamanın geldi demektir."

Ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Kendini açmayı seven müşterilerim olmuştu. Kendilerini anlatmayı ya da bir par-çalarını bende gördükleri için normalde konuşmayacakları yaban-cı insanlara kendilerinden bahsedebiliyorlardı.

"Her neyse, sana baktığımda bir ömür sürecek bir ilişki istedi-ğine dair o ışığı gözlerinde görebiliyorum," dedi Helena. "Genç ve güzel olduğun kadar zeki ve iyi birisin. Gelecek yirmi yılını fırsatın varken yakışıklı bir adamla kavga etmek ya da sevişerek geçirmek yerine işinle evli olarak geçirirsen sana yazık olur ve buna çok üzülürüm. İnan bana yaptığın iş cazibesini kaybettiğin-de, ki bu bir gün başına gelecek, seni geceleri sımsıcak tutacak ateşli ve güzel anılarının olmasını dileyeceksin. Herkes kanını kaynatacak ya da iç çamaşırını ıslatacak birilerine ihtiyaç duyar."

Güldüm.

"Tanrım." Derin bir iç çekti. "İster inan ister inanma ama Harold yüzüne bakmaktan bıkmayacağın, tapılası bir yakışıklılığa sahipti. Ardından saçları dökülüp kel oldu ve şişmanladı. Sonrasında ise huysuzun biri olup çıkmıştı ama yine de onunla birlikte geçirdiğim güzel anılara sahibim, değil mi?"

"Pekâlâ, bu geceki ateşli randevun kiminle?" Malzemeleri değiştirip göz farı paletini kontrol ettim. Elimde olan renklerin çoğu kahve ve boz kahverengiydi. Yine de Helena'nın o zümrüt yeşili gözlerini ortaya çıkartıp öldürücü buğulu bakışları sergileyecekti.

Gözleriyle gülümseyip heyecanını kontrol altına almaya çalışıyordu. "Adı Brad ve muhasebeci. Aslında mali müşavir."

"Çok güzel. Nasıl tanıştınız?"

"Gerçeği söylemek gerekirse pek tanıştığımız söylenemez," dedi Helena. "Şu internet sitedeki uygulama vasıtasıyla mesajlaşıyoruz. Bana da biraz garip geliyor ama sanırım bu günlerde insanlar bu şekilde çıkıyorlar. Neyse, Little Italy denilen küçük bir İtalyan restoranında akşam yemeği için buluşacağız. Yemek yer, oradan da bir yerlere gideriz."

"Seni arayacak birileri var mı? Bilirsin işte randevun iyi gitmediğinde acil bir şeylerin çıktığını söyler ve oradan ayrılırsın."

Helena bana sanki farklı bir dile konuşuyormuşum gibi bakıyordu. "Gerçekten insanlar öyle yapıyor mu?"

Şaşkınlıkla ağzım kocaman açılmıştı. "Imm. Evet. Arkadaşlarım için her zaman böyle yaparım."

"Ve çıktıkları adam bu durumu anlamıyor mu peki?"

Omuz silktim. "Bu çok da önemli değil. Sonuçta ikinci defa randevu için buluşmuyorlar."

Helena güldü. "Bu üzücü olmalı."

"O zaman onlar da çıkmak için iyi birileri olsun." Sıra Helena'nın kaşlarına gelmişti. Kaşlarının daha iyi göründüğü günler olduğundan emindim çünkü biraz fazla inceltildiklerini düşünüyordum. Sanırım Helena da "2000'li yılların Çılgın İnce Kaş Modası Kazazedeleri" kervanına katılanlar arasındaydı. Bereket versin ki bunun için ürünler piyasaya çıkmıştı. Kaş için kullanılan jeli çıkartıp kaşındaki boşlukları onunla doldurmaya başladım. "Söylesene, bu akşamki ateşli randevun için ne giyineceksin?"

Yüzü bir anda parıldamıştı. "Paraya kıydım. Bergdorfs'a gidip Harold'ın duvarları yerle bir etmesine sebep olacak kadar para harcadım. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Elbette."

"Ben kıyafeti denerken sen de burada biraz vakit geçirip beni bekler misin? Dürüst bir fikre ihtiyacım var. Satıcı harika göründüğünü söyledi ama onların nasıl olduğunu bilirsin."

"Bundan mutluluk duyarım." Helena'nın makyajını bitirmiştim. O da soluğu hemen odasında aldı. Arkasından kapıyı kapamadan önce hemen döneceğini söylemeyi de ihmal etmedi.

Tekrar mutfakta belirdiğinde ise kıvrımlarını saran şeritli bir elbise giyinmişti. Elbise göğüslerini dikleştirmişti ve uzun bacakları pürüzsüz ve ağdalı görünüyordu. Kolları sıkı ve şekilliydi. Sanırım bunu platese borçluydu. Helena'nın böyle bir vücudu o tarz eksi bir bornozun altında gizleyeceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Ellerini belinden kalçalarına doğru hareket ettirip derin bir soluk aldı. "Pekâlâ, Aidy, ne düşünüyorsun?"

Ağzım şaşkınlıkla açık kalmıştı. "İnanılmaz... bir süper model gibi görünüyorsun. Çok ciddiyim. Seni hiç tereddüt etmeden

Times Meydanı'ndaki *billboard*lara Cindy Crawford ve Christy Turlington'un yanına koyardım ve inan bana hiç kimse de emin olmak için ikinci kez düşünmezdi."

Elini kaldırarak bana doğru uzattı. "Ah. Dur lütfen."

"Gerçekten ciddiyim. Şu muhasebeci Brad'in dünyası ayaklarının altından çekilecek ve ona neyin çarptığını bile bilmeyecek."

Holün duvarında uzun bir boy aynası bulunuyordu. Karşısına geçip kendini aynada iyice inceledi. Yüzündeki mutlulukla karışık heyecan dolu ifade yavaşça kaybolup yerini korku dolu bir endişeye bırakmıştı.

İçinde bulunduğumuz gerçek zamanda, ağır çekimde gözlerinin yaşlarla dolup maskarayla karışık kalın gözyaşlarının yüzünden aşağıya, mükemmel bir şekilde boyanmış makyajlı yanaklarına doğru akışını izledim.

"Helena, Helena," Onu kenara çekip elimi kolundan geçirdim. "Dur lütfen. Neden ağlıyorsun? Sorun nedir?"

Beni kenara itip elbiseyi yırtmaya çalışarak çaresizce içinden kurtulmaya uğraşıyordu. Yumuşacık cildi kırmızı tırnak izleriyle işaretlenmiş, zorlukla soluyordu.

"Çıkar şunu üzerimden," dedi, paniklemişti ve soluk soluğa kalmıştı. "Yapamam... ben bunu yapamam..."

Sırtındaki fermuarı açıp Helena'ya odasına kadar eşlik ettim. Elbisenin üzerinden kayıp yere düşmesine izin vermiş, bitkin hareketlerle bornozuna uzanmaya çalışıyordu. Yatağının bir kenarına kıvrılıp örtüyü üzerine çekti ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Neler oluyor?" diye sorup yanına gittim. Elimle sırtını sıvazladım. Bu, Helena'nın daha şiddetli bir şekilde yatıştırılması mümkün olmayan hıçkırıklarla ağlamasına sebep oldu.

Tek kelime dahi etmeden onunla birlikte oturdum. Şu an yanında birisinin olması gerekiyordu. Biraz olsun sakinleşip rahat soluk almaya başladığında ise bana doğru döndü. Yüzü savaş alanı gibiydi.

"Onunla buluşmaya gidemem," dedi. "Bu şekilde görünemem ve bu elbiseyi giyinip olmadığım bir kişi gibi davranamam. Dahası, bana tamamen yabancı olan bir adamın Harold'ın beni sevdiğinin yarısı kadar beni sevmesini ümit edemem."

Helena yüzünü ellerinin arasına alıp tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı. Her nefes alıp verişinde omuzları da kalkıp iniyordu.

"Açıkça görülüyor ki buna henüz hazır değilsin," dedim. "Bu normal bir şey. Bu yüzden kendini kötü hissetme. Brad seni anlayacaktır."

Helena homurdandı. "Hiçbir zaman hazır olamayacağım."

"Beş yıldan beri bu şehirde yaşıyorum ve neyi fark ettim biliyor musun?" dedim.

"Neyi?"

"Bu şehirde yapmacık davranan o kadar çok insan var ki. Herkes sorunları yokmuş her şey yolundaymış gibi davranıyor. Oysa çok azının durumu böyle. O yüzden bu konuda ne söylendiğini bilirsin işte, 'Gerçekten öyle olana kadar öyleymiş gibi davran.'"

"Haklısın." Komodine uzanıp üzerinden mendil aldı. Kutunun yanında yarım düzine kırışmış mendil vardı.

"Bu gece bunu yapabilir misin?" diye sordum. "Bütün bu gözyaşlarının arkasındaki o güzel kadın kendine güvenen biriymiş gibi davranabilir misin?"

Helena olduğu yerde hafifçe doğrularak güldü. "Bilmiyorum, Aidy."

Ayağa kalkıp şifoniyerin aynasından kendine baktı ve makyajından yüzüne bulaşan siyah boyayı silmeye başladı.

"Yaptığın onca güzel makyajı mahvettim."

"Zaten ona ihtiyacın yoktu," dedim göz kırparak. "Fakat istersen ufak bir dokunuşla bir şeyler yapabilirim. Eğer istersen tabii..."

Bana doğru dönerek kendinden emin olmayan bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Ama eğer makyajını yeniden yaparsam senden bu randevuya gitmeni bekleyeceğim," dedim, kardeşimin Enzo'yu ikna etmek için kullandığı ses tonuna bürünmüştüm.

Helena aynadaki görüntüsüne tekrar bakıp bornozunun yakalarını eliyle bir araya getirdi. Derin bir soluk alıp verişini izledim.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şunu."

"Harika." Ayağa kalkıp mutlulukla ellerimi birbirine vurdum. "İzin ver de makyaj temizleyicisini alayım. Hemen dönerim."

Odasından ayrılıp mutfak masasının üzerinde duran makyaj malzemelerinin olduğu çantaya hızlıca yönelip çok fazla sayıdaki malzeme arasından ihtiyacım olan ve her defasında elimin altında bulundurduğum o çok gerekli küçük makyaj temizleyici şişesini bulmaya çalıştım.

Yoktu.

Kahretsin.

Çantayı tekrar aradım. Bir yandan da yeni müşterime iş için gerekli olan malzemeler yanımda olmadan geldiğimi nasıl açıklayacağımı merak ediyordum.

Ani bir panik dalgası vücuduma yayıldığı sırada birden buraya gelirken geçtiğim CVS'nin sağlık ve kozmetik ürünleri satan bir

yerini geçtiğimi anımsadım. Caddenin aşağısında, köşenin hemen sağındaydı.

"Helena," diye içeriden seslendim.

"Evet, Aidy?" Yatak odasının kapısından başını uzatıp bana baktığında çıplak omzunun bir kısmını gördüm.

Bu iyiye işaretti, tekrar elbisesini giyiniyordu.

"Benim aceleyle CVS'ye gitmem gerekiyor. Beş dakikaya dönerim," dedim. "Ya da en fazla on. Lütfen bana gidip dönene kadar fikrini değiştirmeyeceğini söyle."

Helena başını olumlu anlamda sallayıp bana el sallamadan önce elini havaya kaldırıp tamamdır işareti yaptı. Yanıma sadece cüzdanımı almış, diğer tüm kozmetik malzemelerini Helena'nın mutfak masasının üzerinde öylece bırakmıştım. Holden aceleyle çıkıp üç katı hızla merdivenlerden inmeye başladım. Elinde manav poşetleri bulunan orta yaşlı bir adamı neredeyse yere deviriyordum.

"Özür dilerim," diye seslendim arkama doğru bakmadan ama çok geç kalmıştım. Kendimi çoktan dışarı atmış, düz bale tarzı ayakkabılarımla kaldırımda hızlıca ilerleyip bir blok ötede tabela ışıkları yanan dükkâna doğru yola koyulmuştum.

İçeri girer girmez floresanın parlak ışıkları yüzüme gelmiş ve çok sayıda koridorla karşı karşıya kalmıştım. Neyse ki sonrasında yüzüme doğru gülümseyen bir yüz beni makyaj malzemelerinin olduğu yöne doğru işaret edip yönlendirdi. Rahat bir şekilde soluk alıp saatimi kontrol ettim. Daha şimdiden altı dakika geçmişti ve içerideki sırayı da göz önüne alırsak en az on dakika daha gecikeceğim belliydi.

Sessiz bir şekilde mırıldandım ve raftan makyaj temizleyiciyi alıp sırada beklemeye başladım. Kalabalık öne doğru ilerliyordu.

Sıranın düşündüğüm kadar beni bekletmeyeceğini düşününce rahatlık dalgasının bedenime yayıldığını hissettim. En yakın panın üzerinden magazin dergisini alarak ortalarda bir yeri Amerika'nın geri kalanının da aynı fikirde olduğu Gwen Ste ve Gavin'in dramatik ayrılışlarını –ki bu, adamın kaybıydı– maya başladım. Derginin iki sayfasını okuyup bitirmiştim sıranın hâlâ ilerlemediğini fark ettim. Başımı kaldırıp baktığ kasanın üstündeki ışığın yandığını ve kasiyerin müdürü arad gördüm. Kaşlarını çatmış yüzü kırmızı müşteri, bir eli kızın çasında, diğerinde avuç dolusu kuponla birlikte bekliyordu.

"Tanrım," deyip tekrar telefonumu kontrol ettim.

"Bir yere mi yetişmen gerekiyordu?" diye soran bir erkek arka taraftan kulağıma ilişmişti.

Etrafımda hızlıca dönüp Lexington Bulvarı Pislik Her karşımda görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Beni gizlice takip edip etmediğini bilmem gerekiyor. elini koyu renkli kot pantolonun cebine yerleştirmiş delici larının yoğunluğuyla baş başa kalmıştım.

Ağzım açık kalmıştı. "Ciddi misin?"

"Sen olduğunu biliyordum," dedi. "Pazartesi günü gü kapımda beliren kız."

Somurtarak omuzlarımı silktim. "Evet, ne olmuş? Bu s kip ettiğim anlamına gelmez."

"Gelmez mi?"

Sıra tekrar ilerlemeye başlamıştı.

"Gittiğim her yerdesin," dedi adam. "Bu durum beni bi dişelendiriyor."

Elimdeki dergiyi sehpanın üzerine sert bir şekilde bırakıp ellerimi göğsümde birleştirdim. "Aynı şeyi düşünmediğimi kim söyleyebilir ki? Yakın gelecekte ablamın eşi olacak kişinin pizzacı dükkânında pazartesi gecesi birden ortaya çıkacağını bilemezdim. Arkadaşımın yerine işe gittiğimde de 'Dobra Dobra Söyleşi' programının konuğu olacağını bilemezdim ve şu anda üzerinde çalıştığım müşterim için lazım olan makyaj temizleyicisini almak için girdiğim dükkândaki sırada hemen arkamda olacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Ne müşterisi?"

Yüzüm seğirmeye başlamıştı. "Caddenin hemen yukarısında oturuyor. Her neyse, sanki bu takip etme işini sen yapıyorsun gibi hissetmeye başladım."

"Evet. 'Dobra Dobra Söyleşi' programına seni takip etmek için katıldım," dedi iğneleyici bir şeklide.

"Tamamıyla tesadüf."

"Geri kalanı değil, öyle mi?"

Omuz silkip bir adım geriledim. "Şunu söylemek isterim ki burası ikimizin de her beş dakikada bir karşılaşmasına izin vermeyecek kadar büyük bir şehir."

Bir elini sakalına götürüp sıvazladı. Bu, sakalının altında gizlediği o haince sırıtışı gizlemekte pek de başarılı bir hareket sayılmazdı.

"Bir yerlere gidip konuşabilir miyiz?" diye sordu başını eğerek. "Çok kısa sürecek, çok fazla zamanını almaz. Bu olanları açığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Açığa kavuşturmamızı gerektirecek hiçbir şey yok," dedim. "Beni takip etmeye son ver."

Çenesini göğsüne doğru çekip elini saçlarının arasınd
çirdi. Ardından bakışları gözlerimi bulmuştu. Parlak cam
tonlarındaki gözleri dikkatimi dağıtıyor ve beni savunma
rakıyordu.

"Beş dakika," dedi. "Sadece kaçık bir takipçi olmadığ
mek istiyorum."

İç çekerek bakışlarımı bedeninde yukarı aşağı doğru
dim. "Pekâlâ, çünkü ben de aynı şeyi bilmek istiyorum."

Sıra bir anda hızlanıp bana gelmişti. Tanrı'ya şükürler o
önümdeki kalabalıktaki insanlar hep çift olarak gelmişler

"İyi. Gilberto'nun yerinde beş dakika sonra buluşal
blok kuzeyde, köşede."

"Bitirmem gereken bir işim var," dedim. "Bana yarım sa

"Sıradaki," diye seslendi görevli kişi.

Yüzümü Ace'den döndürdüm fakat ağır ve özre yer b
yan bakışlarını hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordu
yaj temizleme şişesini tezgâhın üzerine bırakıp çantadan c
mı çıkardım. Fişi almadan alışverişi tamamladım.

Caddeden yukarıya Helena'nın evine doğru yarım bl
işi tamamlamak için geri döndüm. Dairesine gittiğimde s
modern Fransız tarzı bükerek topuz yaptığını ve çok kısa
önce üzerinden çıkarmak için yalvardığı o siyah küçük se
seyi giydiğini fark ettim.

İşimizi bitirdiğimizde Helena camdan dışarıya aşağıd
yen sarı taksiye baktı.

"İşte taksim de geldi." Derin bir soluk alıp ellerini b
yan tarafında gezdirdi. Dudaklarında kocaman bir gülüm
lirmişti. "Çok mu yapmacık?"

Güldüm ve başımla onayladım. "Sadece birazcık."

Gülümsemesini birazcık azaltmaya çalıştı.

"Şimdi oldu," dedim ve malzemeleri toparlamaya başladım. Telefonumda saati kontrol ettiğimde Ace'le buluşmadan önce on dakikam kaldığını gördüm. "Bu gece Brad'le randevunda bol şans. Konuştuklarımızı unutma sakın. Çok fazla gergin olduğunu hissedersen, 'gerçekten öyle olana kadar öyleymiş gibi davran.'"

Helena bana doğru yönelip zaten seksi olan bacaklarını daha da seksi gösteren topuklu ayakkabılarını giydi. Yaklaştı ve kollarını boynuma doladı. Etkileyici sandal ağacı parfümünün kokusunu ciğerlerime çektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Eşyalarımı toparlayıp Gilberto'nun yerine doğru yola çıktım. Sebebini bilmediğim bir nedenden ötürü kalbim deli gibi atıyordu. Tam o sırada kendi nasihatimi de dinlemem gerektiğini fark etmiştim.

10. Bölüm

Ace

Parmak eklemlerimi arkadaşımın barının arka bölmesinde yontulmuş masanın üzerine vuruyordum. Temiz camın tepesinde her çeşit renk ve markadan çok büyük sayıda bira şişelerinin kapakları asılı duruyordu. Aidy her an içeri girebilirdi. O gelmeden önce eczaneden direkt buraya gelmiş ve bir içki içmek istemiştim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Gilberto başını özel arka odadan içeriye uzatıp.

Gözlerimi gecenin ikinci içeceği olan birama indirip tekrar ona baktım. "Böyle iyiyim."

"Pekâlâ, onu gördüğümde buraya gönderirim." Gil gözden kaybolunca telefonumu kontrol ettim. Bir-iki dakika içinde burada olması gerekiyordu. Ben ise bana kafayı takmış bir hayranım olup olmadığı, ortaya çıktığı ya da beni takip ettiğiyle ilgili suçlamaların yersiz olduğunu görmek için yanıp tutuşuyordum.

Geçmişte beni gizlice takip eden hayranlarım olmuştu.

Bana iç çamaşırlarını postalayan ya da onlarla yatmadığım halde çocuklarının babası olmakla suçlayıp daha da ileri giderek babalık testi için mahkeme kararı çıkarmaya çalışan, spermlerim için yüz binlerce dolar teklif eden kadın hayranlarım olmuştu.

En kötüsü de maçlar için evden uzak olduğumd
hayranım evime girip birkaç gün kalıp sabunumu
mı kullanmış, kıyafetlerimi giymiş ve yatağımda u
dönmem gereken vakitten daha erken döndüğüm
layabilmiştim. Komşularımdan birinin bana kız ark
olduğunu ve *o tarz* kız arkadaşı olacak tipte bir ad
daha önce hiç tahmin etmediğini söylediğinde mid
ğim o hasta edici bulantıyı hiçbir zaman unutmaya

Komşumun *o tarz*dan kastettiği ise kızın kesin
yırmış biri olmasıydı.

Ve *o* kadın beni gerçekten uzun süre takip etı
itibaren özellikle de çoğu kadın hayranlarımdan k
miştim.

Dakikalar sonra odaya yeni bir enerji dalgası
settim. Başımı kaldırıp baktığımda Aidy'nin kap
içeriye adımını attığınıve tam olarak yarım saat ö
ründüğünü fark ettim. Sarışın saçları dalgalı ve da
fından ayrılıp kulağının arkasına yerleştirilmişti. I
bir omzundan aşağıya sarkmış halde karşımdaki sa
oturmuştu.

Yanıma oturmamıştı.

Bu iyiye işaretti.

Makyaj malzemelerinin bulunduğu çantasını
dalyeye bıraktı, ellerini masanın üzerine yerleş
bana doğru baktı. Kendimi bir anda müdürün ofis
oturuyormuş gibi hissetmiştim.

"Pekâlâ, söylemek istediğin nedir?" diye sordu

Kısık sesle bir lanet savurup elimi büyük bira
kısmına dokundurarak bakışlarımı ona doğru çev

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bu şekilde mi başlayacağız?"

"Neden olmasın? Yoksa önce bana bira mı ısmarlayacaksın?" diye sordu Aidy. "Üzerine alınma ama kaçık yabancıların ısmarladığı bira tekliflerini kabul etmek gibi bir huyum yok."

Çenemi hafifçe esnettim. Alınmış olmaktan çok eğleniyordum. "Bu noktada ben olsam bizi yabancı diye tanımlamazdım. Şu ana kadar günde kaç oldu? Üç kez midir nedir karşılaşıyoruz da."

"Kaydını tutuyorsun." Oturduğumuz loş odada gözleri bir anda parıldamıştı. Gülmemek için kendiyle savaşıyordu. "Ve pazartesi, günlükle olan günü sayıyorsun."

"O zaman o kişinin sen olduğunu kabul ediyorsun."

"Bunu asla inkâr etmemiştim ki." Bakışlarını benimkilerle kitleyip bir süre öylece kaldı. "Eğer teknikleşmek istiyorsan."

"Pardon." Gil kapının ağzında durmuş Aidy'ye bakıyordu. "İçecek bir şey alır mıydınız?"

Aidy dilini hafifçe altdudağının üzerinde gezdirip bir tutam saçını sol kulağının arkasına itti. "Evet, Yaban Mersinli Tito lütfen."

"Hemen geliyor." Gil uzaklaşınca Aidy gülümseyişini altın rengi saçlarının ardına gizleyip sırıttı.

"Özür dilerim," dedim. "Bütün bunları inanılması zor buluyorum. İki gün önce seni evimden kovdum ve şimdi nereye gidersem seninle karşılaşıyorum. Bu kentte neredeyse iki milyon insan var ve böyle şeyler olmaz."

Ellerini göğsünün üzerine yerleştirince gayriihtiyari yüzük parmağına baktım. Pahalı bir elmas ya da değersiz bir metal göze çarpmıyordu.

"Benim de korkabileceğim aklına gelmiyor değil mi?" diye sordu Aidy.

"Bilmiyorum." Ona dikkatlice bakıyordum. "Bütün bu olanlar karşısında gayet soğukkanlı ve sakin görünüyorsun."

Dudaklarının bir kısmı kıvrılıp yukarı doğru kalktı. "Çoğu şeyler hakkında sakinliğimi korurum. Yine de sen bunu bilemezsin çünkü gördüğün gibi biz hâlâ birbirini tanımayan iki yabancıyız. Korktuğumda, eğer korkarsam bunu beni gizlice takip eden kişilerin önünde asla yapmam çünkü bundan çok zevk aldıklarını düşünüyorum."

"Yüce İsa aşkına. Seni kaç tane takip eden oldu ki?"

"Sadece bir tane. Liseden mezun olduğum yazdı." Omuzlarını umursamazca silkti.

Gil bir anda belirip karton bardak altlığını Aidy'nin önüne bıraktı ve ardından üzerine kokteyl bardağını yerleştirdi.

Aidy görüp görebileceğim en tatlı gülümsemeyle Gil'e bakıp, "Teşekkür ederim," dedi. Bakışlarını bana çevirdiğinde ise gülümsemesi bir anda kayboluvermişti. "Peki sen? Seni de takip eden sapıkların var mı yoksa sen takip etmeyi mi daha çok tercih edersin?"

Sırıtarak elimle ağzımı kapadım. Kiraz dudaklarını hafifçe aralayıp içeceğinden bir yudum aldı. Kokteyl boğazından aşağıya inerken yüzünde herhangi bir çekinme belirtisi yoktu. Bu da onun hakkında çok fazla şeyi ortaya koyuyordu çünkü Gilbert'in barı güçlü içkileriyle tanınırdı.

Kadehi parmak uçlarıyla kavrayıp altlığın üzerine bıraktı ve başını yana eğdi.

"On dakika boyunca buradaymışım gibi hissediyorum ama kesinlikle hiçbir şeyi sonuçlandıramadık," deyip kolundaki şık altın saati kontrol etti. "İkimiz de burada öylece oturup masanın

karşısından birbirimize aptalca bakmıyormuş gibi davranabiliriz ya da..."

"*Aptalca* bakmıyorum." Kaşlarımı kaldırıp sandalyede geriye yaslandım. "Aptalca bakmam ben."

"Tamam, süzüyorsun o zaman."

"*Süzerek* de bakmam."

"O zaman gözlüyorsun," dedi Aidy. "İnsanları gözler misin?"

"Seni gözlediğimi de kim söyledi? Belki de kim olduğunu çözmeye çalışıyorum," diye yanıtladım.

"Beni çözmeye çalışmak mı?" İçten bir kahkahanın ardından ağzını eliyle kapadı. "Bu çok tatlı. Şimdi de beni tavlamaya mı çalışıyorsun?"

"Ne? Hayır." Kaşlarımı çattım. Bu hiç de iyiye gitmiyordu. Tren yolun ortasında bir yerlerde raydan çıkmıştı. Üstelik tekrar düzelip yoluna gireceğinden emin bile değildim.

İçeceğinden bir yudum daha alıp bara giren düzenli müşterilere göz gezdirdi. "Pekâlâ. Söylediğin gibi olsun. Herkese o şekilde bakıyor olmalısın."

"Ne şekilde?"

Bakışlarını bana çevirip kaşını kaldırarak yüzüme doğru işaret etti. "Keskin ve düşünceli. Sanki çok derin düşünüyormuşsun gibi. Ayrıca sık sık bakışların burada geziniyor," deyip gömleğinin üst kısmını işaret ederek göğüs dekoltesini gösterdi ve ardından "ya da burada," deyip parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. "Ya da burada." Aidy çıplak omzuna dokunup omuz askısını yukarı çekti. "Cesursun, Ace. Ayrıca şanslısın ki her ne kadar saçma gelse de bu durum gururumu okşamadı değil."

"Affedersin." Boğazımı temizleyip omuzlarımı dikleştirdim. "Sana o şekilde... baktığımın farkında değildim."

Oturduğu yerde geriye yaslanıp özrümün doğruluğunu tartarcasına gözlerini kısarak beni inceledi.

"Sana asılmak için seni buraya getirmedim," dedim.

Kollarını birbirine doladı. "Biliyorum. Beni buraya seni takip etmekle suçlamak için getirdin, ki bu bana asılmanın sağlam bir şekilde zıt kutbunda sayılır. Yaklaşık olarak on dakika önce de bunu aramızda çözüme kavuşturduğumuza inanıyorum."

Aidy'nin bakışlarını önce çeneme, ardından omzuma indirdi ve sonra pazılarımda gezinip birbirine kenetlenmiş ellerime doğru kaydırdı.

"Demek atıcısın, öyle mi?" diye sordu.

"Öyleydim," dedim. "*Atıcıydım.*"

"Spor izlemiyorum." Kadehine uzanmadan önce elini masaya vurdu. Ardından kadehi dudaklarına götürüp içkisini yudumladı. İçkisi neredeyse dokunulmamış gibiydi; bunun için onu tebrik etmem gerekirdi. Aidy'yle ilgili hiçbir şey gergin ya da kendine güvensiz olduğunu göstermiyordu. Eğer koşullar farklı olsaydı...

"*Hiçbir* sporu izlemiyor musun?" diye sordum.

Dudaklarını ileri uzatıp başını olumsuz anlamda salladı. "Bir defa Yankee'lerin maçına gitmiştim. Fena sayılmazdı. Bira ve sosisli sandviç iyiydi."

Kıkırdayıp biramdan başka bir yudum aldıktan sonra ona baktığımda yüzümde farklı, hafif bir tebessümün belirdiğini fark ettim. Şükürler olsun ki sakalım bunu gizlememe yardımcı oluyordu. Hayatımda hiç Aidy gibi pişmanlık duymayacak bir şekilde sahici, çekici ve seksi bir kadınla karşılaşmamıştım. Beni etkilemeye bile çalışmıyordu. Birbiri ardına bardakları da dikmiyordu ve kahretsin ki üzerine giyindiği bluz her ne kadar olduğu yerde

durmak istemiyor olsa da beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu bile.

Sanırım resmi olarak Aidy Kincaid'in beni takip eden biri olmadığını söylemek tehlikesiz olurdu.

Derin bir soluk verdim, Aidy kapının dışındaki müşterilere bakarken ben de soğukkanlılıkla onu izliyordum. Soluk alıp verişinden hareket edişine kadar her şey kendinden emin ve mükemmeldi.

Kanımın ısınıp vücudumu tatlı bir uykunun sardığını hissediyordum. Sabahın yedisinde günün başladığını hatırlatan çağrı düşünüldüğünde erken kalkmam gereken bir yarın beni bekliyor olacaktı. İçimde bir şeyler bana bütün gece burada oturup bu ateş püsküren volkanik paradoksla bir şeyleri filizlendirmem gerektiğini söylese de uykusuzluktan oluşacak gözaltı torbaları ve nefesimdeki bira kokusuyla yarın sabah işe gidemezdim.

"Her neyse." Ayağa kalkmadan önce ellerimi masanın üzerine koydum.

"Oh." Aidy bakışlarını yukarı kaldırdı, mavi gözleri merakla açılmıştı. "Öyleyse burada işimiz bitti değil mi? Artık senin kişisel güvenliğin için tehdit oluşturmadığım konusunda emin olduğunu varsayabilir miyim?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle olduğuna inanıyorum. Evet. Peki ya sen? Sen bu konuda iyi hissediyor musun?"

Küçük sarı çantayı omzundan çapraz bir şekilde asıp masanın üzerinden makyaj malzemesi çantasını kaldırıp soluğunu bıraktı. "Evet. Sanırım hissediyorum."

Kapıya doğru birlikte yöneldiğimizde bir an elindeki çantayı taşımayı teklif edecektim fakat şu an isteyeceğim en son şey elim-

de makyaj çantasıyla bir bardan çıkarken akıllı telefonlu bir dâhi tarafından fotoğrafımın çekilmesiydi. Bu konuda ne kadar şanslı olduğumu düşünürsek o tarz bir fotoğraf yirmi dört saat içinde internette virüs gibi yayılırdı. Bununla birlikte Aidy'nin yardımımı isteyeceğinden de şüpheliydim.

Dışarı adımımızı attığımızda akşamın o soğuk havası tarafından sarmalandık. Aidy benden birkaç adım uzakta duruyordu ama benim fark ettiğim şey ise başının tepesinin mükemmel bir şekilde çenemin altına denk geliyor oluşuydu.

"Ben sadece bilmeni isterim ki," deyip derin bir soluk aldı. "Bu hafta olan her şey gerçekten tesadüftü. Doğruyu söylüyorum. En azından benim açımdan öyleydi."

Ellerimi ceplerime sokmuştum.

Bedenlerimiz aynı hizada durmuş, bakışlarımız sonsuzluk gibi gelen bir süre birbirlerine kenetlenmişti.

"Kahretsin!" Kaldırımda yürürken hafifçe ayağını çekip sürttü. "İçkimin parasını ödemeyi unuttum."

Elimle işaret edip onu durdurdum. "Bu yer arkadaşımın. İçecekler müessesedendi."

Yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. "Bundan emin misin? Geri dönüp ödememi..."

"Evet. Hayır, buna gerek yok."

Aidy'nin soluk alıp verişiyle omuzları aşağı yukarı hareket etti. "Gitmeden önce günlükle ilgili bir şeyi bilmeni isterim. Onu gerçekten kapının önünde buldum. Çoğunu okudum ve sonra suçluluk hissettim çünkü kişiseldi ve bana ait değildi. Ben de bu yüzden onu geri vermeye çalışıyordum."

Başımı sallayıp omuz silktim. "İnsanlar her zaman kapımın önüne bir şeyler bırakıyorlar."

Dolgun dudaklarını yalayıp bana bakarken başını hafifçe eğdi. Ay ışığı sarı saçlarını aydınlatmış, mavi gözleriyse pırpı pırıl olmuştu. Kendime engel olamayıp bu geceden sonra onu tekrar görüp göremeyeceğimi merak etmeye başlamıştım.

"Her neyse, bu hafta seninle karşılaşmak gerçekten ilginçti Ace. Eğer seni bir daha görmezsem umarım... senin için her şey... yolunda gider," deyip eliyle çantasının askısını tuttu. Yüzünde uykulu bir gülümseyiş vardı. Ayrılmak için döndüğü sırada gözünü kırptı. Sanki aramızın iyi olduğunu söylemeye çalışıyor gibiydi. Ben ise ellerim ceplerimde orada öylece durmuş, Upper East Side sakinlerinden iyi giyimli bir grubu geçerek kaybolurken arkasından onu izliyordum.

Bu gece havada yoğun bir nem vardı. Sanki yağmur yağacak gibiydi. Yakındaki akçaağacın yaprakları hışırdamaya başlamıştı. Eve doğru dönüp yürüdüm. Yalnızdım. Biraz daha uzun kalsaydık acaba ne olurdu diye merak ediyordum.

Belki de hiçbir şey olmazdı.

Sanırım bunu asla bilemeyecektim.

11. Bölüm

Aidy

"Onu tekrar görecek misin sence?" Wren iki bardağa da kaynamış suyu döküp sallama papatya çayın kutusunu açtı. Wren'e Helena'yla olanları daha yeni anlatmıştım. Ardından vakit kaybetmeden eczanede Ace'le karşılaşmam ve sonrasında yaptığımız buluşmada olanlardan hızlıca bahsetmiştim.

Mutfak sandalyesine gürültüyle çöküp çenemi ellerimin arasına aldım.

"Geçirdiğim haftayı göz önüne alırsak her an her şey olabileceği konusunda iddiaya girmek için gönüllü olabilirim," dedim.

"Epeyce yoğun bir gece geçirdin." Kardeşim karşımdaki sandalyeye oturdu ve içinde çay olan kupayı bana doğru uzattı.

Başımla onaylayıp üzerinde sıcacık buharı tüten çaya üflediğimde bardağın üst kısmındaki sıvı kenarlara doğru hareket edip üzerinde hafif dalgacıklar oluşturdu. Bardaktan sıcak buhar yükseliyordu.

Wren çenesini ellerinin arasında dinlendiriyordu. "Hâlâ günlükte yazılı olanların ona ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse bundan pek emin değilim artık."

"Teorik olarak düşündüğümüzde, eğer günlük onun olsaydı içinde yazılı olan şeyler onun kişisel yazıları olacaktı. Böyle bir durumda sence onu gerçekten, ama gerçekten geri almak istemez miydi? Günlüğü almayı reddetmesine, gerçekten de reddetmesine sebep olan ne olabilir ki?"

Omuz silkip tahminde bulundum. "Gurur? Belki de günlüğün kendine ait olduğunu söyleyemeyecek kadar çok utanmıştı, olamaz mı? Günlükte gerçekten de açık seçik yazılar var. Çok canlı ve net bir şekilde yazılmış şeyler ve ayrıntıları verilmiş randevular gibi. Ben olsam bütün bunların hepsini okumuş bir yabancının önünde günlüğün bana ait olduğunu iddia edemezdim."

"Pekâlâ, bu adam halka mal olmuş bir figür ama yine de sırlarını paylaştığı günlüğünün tanımadığı bir kadının elinde olmasından rahatsızlık duymuyor, öyle mi?"

Sırıttım. "Hey, eğer onu geri istiyorsa, onda numaram var. Bu defterle hiçbir şey yapacak değilim. Bu konuda endişelenmesine gerek yok."

"Çok haklısın ama o bunu biliyor mu?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Büyük olasılıkla hayır ama bu konu hakkında gerçekten endişeleri varsa çok rahat bir şekilde sorabilir."

Wren çayından bir yudum alıp omzumun üzerinden ifadesiz bir şekilde bakıyordu. "Ondan tekrar haber olacağını düşünüyor musun?"

"Bundan şüpheliyim." Parmağımın pembemsi ucunu bardağın ağız kısmında gezdirdim. "İkimiz de söylememiz gereken şeyleri söyledik. Daha sonra tekrar buluşuruz diye planlar yapmadık."

"Üzgün görünüyorsun."

Bakışlarımı kaldırıp Wren'e baktım ve başımı hayır anlamında salladım. "Hiç de üzgün değilim. Hem neden üzgün olacakmışım ki?"

"*Üzgün* olduğunu *söylemiyorum*. *Üzgün* göründüğünü *söylüyorum*."

Masadan kalkıp kupayı aldım ve duruladım. "Sanırım bir kapanış istemiştim."

"Kapanış mı?" Wren gülerek öksürdü. "Neyle ilgili bir kapanış?"

Tertemiz parıldayan lavaboya baktım ve çenemi göğsüme doğru çektim. "Bütün yazılı olan o şeylerle bir bağ kurduğumu hissettim. Bu iki kişinin arasında geçen aşk hikâyesi beni etkisi altına almıştı. Onlara ne olduğunu bilmek istiyordum çünkü günlüğün sonu yoktu."

"O zaman günlükten daha fazla bahsetmeli ve sorular sormalıydın. Adamın tüm dikkatini üzerinde topladın ve onunla flört etme uğruna o şansı heba ettin," dedi Wren.

"Onunla flört etmiyordum," deyip itiraz ettim. "Ona çıldırmış, takıntılı ve delicesine âşık bir hayranı olmadığımı kanıtlamaya çalışıyordum ve bunu başardığım anda ise sohbeti çevirip o konuya getirmek için çok geç kalmıştım çünkü başladığımız noktaya geri dönmüş olurduk. Benim çılgın bir sapık olduğumu düşünmesine sebep olurdu."

Wren masadan kalkıp ayağında kolejden beri sahip olduğu pörsümüş tavşanlı terliklerini sürüyerek karşıdan yanıma doğru geldi.

"Pekâlâ o zaman, kız kardeşim," dedi kolunu omzumdan dolayarak. "Sen de hiçbir şeyi öğrenemeden öylece kalacaksın."

Soluğumu bırakıp başımla onayladım. Wren'in haklı olduğunu biliyordum. Bu olayın peşini bırakmalıydım. Yanıtını istediğim cevaplara asla sahip olamayacağımı kabul etmem gerekiyordu. Sonuç olarak da bu beni ilgilendirmezdi.

Ama keşke her şey o kadar olsaydı.

Ablama iyi geceler diledikten sonra çantadan telefonumu alıp odama doğru yöneldim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra yatağın başucundaki lambayı açtım. Komodinin üzerinde duran günlüğü kaptım ve yan tarafıma dönerek sanki günlükten kocaman bir ipucu ortaya fırlayacakmış gibi defteri iyice süzdüm.

Defterin arka kapağına hafifçe vurduğumda küçük beyaz bir kâğıt parçasının kapağın arka tarafına tıkıştırıldığını fark ettim. Şimdiye kadar bunu nasıl görmediğimi anlayamıyordum. Belki de çok iyi bir şekilde saklanmıştı. Yine de hafif bir vuruşla ortaya çıkıvermişti.

Kâğıt altı defa katlanmışa benziyordu. Yazıyı yakından incelediğimde ise elyazısının belirgin bir şekilde bir kadına ait olduğu anlaşılıyordu.

Sevgilim,

Dün gece yaşadıklarımız inanılmaz ve muhteşemdi. Hayatımda hiçbir erkeğin aşkı beni seninki kadar dizlerimin üzerine çöktürmemiş ve daha önce bütün kalbimle inandığım tüm o doğruları sorgulatmamıştı. Sen gittikten sonra kütüphanede ağladım. Bizim için ağladım. Onun için ağladım. Ağladım çünkü bunun kaçınılmaz bir şekilde karmakarışık bir hal alacağını biliyordum. Hiçbirimiz de bundan yara almadan sağ salim kurtulamayacaktık.

Seni seviyorum. Hem de çok fakat onu da seviyorum. Hem de çok.

En kötü günlerimde bile onunla aramda olan bağ çok güçlü, sonsuz ve sarsılmazdı ve en kötü günlerimde senin için duyduğum aşk da daimi bir kördüğüm gibi çözümlenemezdi.

Sevgilim, bu öyle bir şey ki biriniz kalbimin sahibiyken diğeriniz ruhumun sahibi. Hiç kimsenin algılayamayacağı bir şekilde ikinize de ihtiyaç duyuyorum.

Bencil bir kadınım. Bunu biliyorum. Senin aşkına layıkmışım gibi davranmayacağım. Ya da onun. İkinizden birinin, olduğumu düşündüğünüz kadının yarısı bile olmadığımın farkına varmasını dilediğim zamanlar oldu. Senin beni bırakıp hayatına kaldığın yerden devam ettiğini hayal ettiğim zamanlar da oldu fakat her ikinizin de bana baktığınız şekilde başka bir kadına baktığınızın düşüncesi bile beni kıskançlıktan kör etmeye yetti.

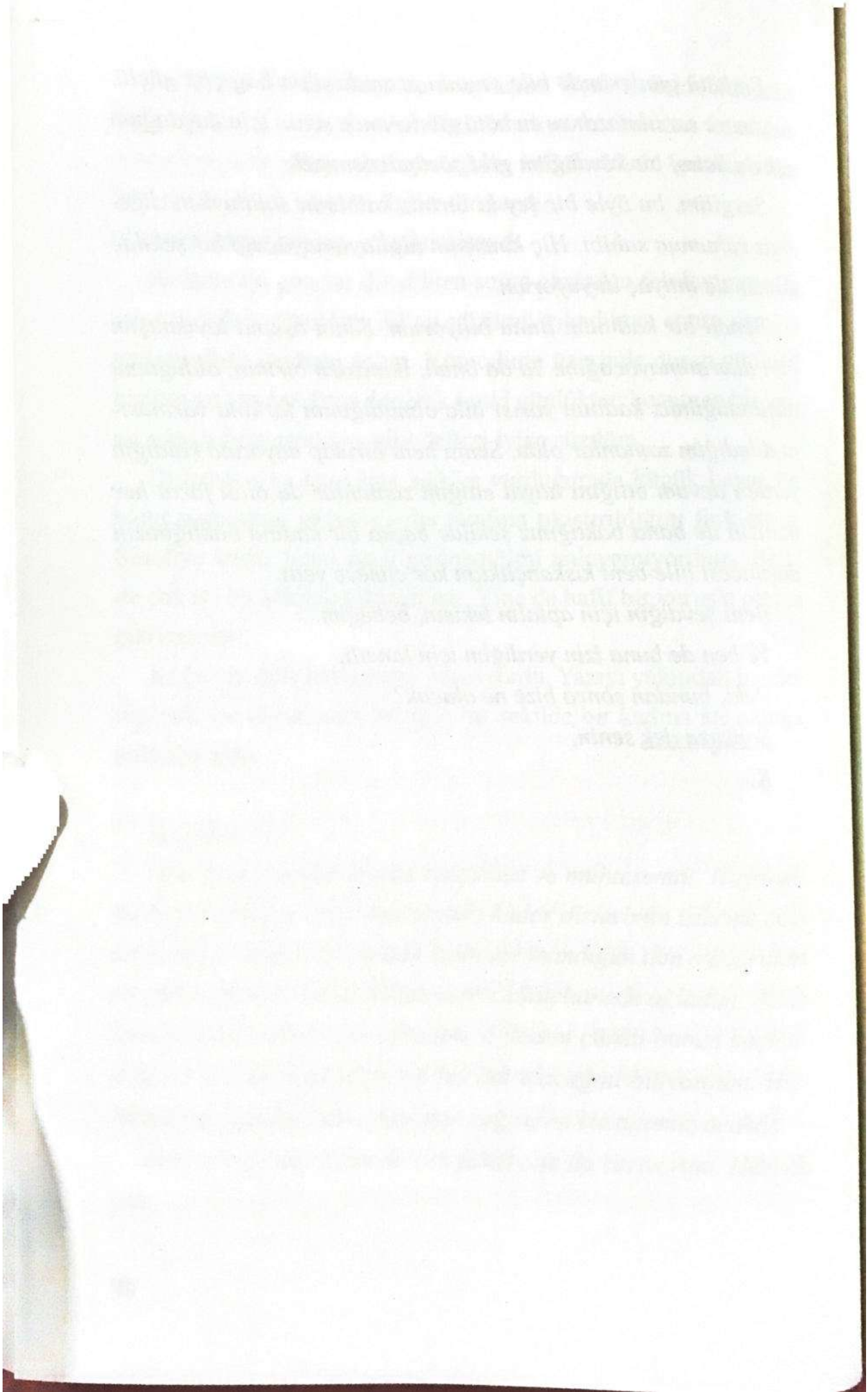
Beni sevdiğin için aptalın tekisin, bebeğim.

Ve ben de buna izin verdiğim için lanetli.

Peki, bundan sonra bize ne olacak?

Sonsuza dek senin,

K.

12. Bölüm

Ace

Neredeyse bir yıldan beri fotoğrafına hiç bakmamıştım.

Holdeki dolabın yanında durup ışığı açtım ve kitaplığın en üstünde duran kahverengi ayakkabı kutusuna baktım.

Geçmişimiz o kutunun içinde yaşıyor gibiydi. En azından anılarımız orada duruyordu. Bazı zamanlar, yaptıklarımızın sona erdiği ya da bittiği, sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettirmiş olmasına rağmen bir daha asla geri gelmeyeceği gerçeğiyle mücadele ediyordum.

En kötü günlerimizde bile onun beni mutlak bir yoğunlukla sevdiğine o kadar çok inanmıştım ki.

Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimizden ve benim için ondan daha iyi birinin olamayacağından yüzde yüz emindim.

Onsuz bir hayatın, kesinlikle suyun altında nefes almaya çalışmak gibi olacağına inanıyordum.

Fakat hayat bana kocaman bir aptaldan başka bir şey olmadığımı kanıtlamıştı.

Her şeyden çok onun o boş vaatlerine inandığım için kendime üzülüyordum.

Kutuyu çekip çıkarttığımda hatırladığımdan daha küçük geldi, belki de ilişkimizi temsil eden bir metafordu. Bu gece onu düşünemeyecek kadar çok yorgun hissediyordum. Kutuyu kolumun altına alıp şöminenin yanına doğru ilerledim.

Hazirandı ve klima yüksek değerde çalışıyordu fakat yine de ateşi yakmak için iyi bir zaman gibi gelmişti.

Dizlerimin üzerine çöküp kutunun kapağını açtım. Aşk mektupları, kartlar ve deli divane âşık bir adam için anlam yüklü olan romantik hatıraların üstünde duran fotoğrafa baktım.

"Kerenza." Adını yüksek sesle söylemiştim. Nedenini bilmiyordum.

Göğsümde bilindik bir sıkışmaya sebep olmuş olsa da dudaklarıma yabancı gelmişti.

Fotoğrafta Martha'nın üzüm bağının dışındaki yelkenli teknenin kenarında durmuş gülüyordu. Kerenza'nın üzerinde zümrüt yeşili askılı bikini, yaz bronzluğu ve menekşe rengi gözlerinde gizlediği haylaz parıltıdan başka bir şey yoktu. Gösterişli siyah saçları başının yukarısından hafifçe toplanıp gevşek bir topuz yapılmış ve kamera için kocaman gülümsemişti.

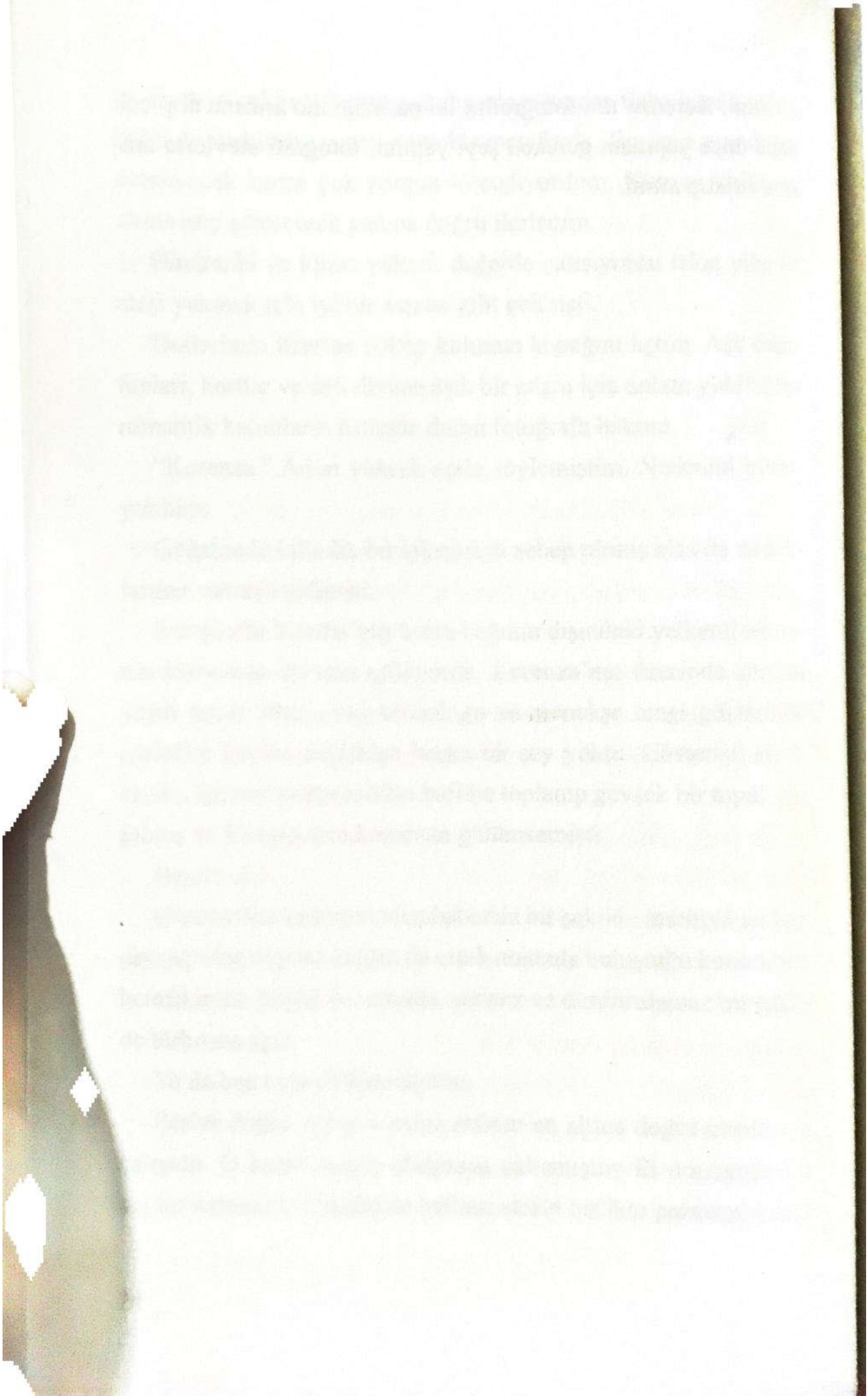
Benim için.

O zamanlar kaderimizden habersiz bir şekilde mutluyduk. Her şeyi ağırdan alıp iki tarafın da ortak noktada buluştuğu konusunda hemfikirdik: büyük bir umutla, sonsuz ve durdurulamaz bir şekilde birbirine âşık.

Ya da ben öyle düşünmüştüm.

İleriye doğru eğilip şömine rafının en altına doğru uzanmaya çalıştım. O kadar uzağa ulaşmaya çalışmıştım ki omzumda bir acı hissetmiştim. Şöminede beliren ateşle birlikte paravanı kena-

ra ittim. Kerenza'nın fotoğrafını iki parmağımın arasına alıp çok daha önce yapmam gereken şeyi yaptım, fotoğrafı alevlerin arasına fırlatıp attım.

13. Bölüm

Aidy

"Ace bu sabah seni sordu."

Lezzetti orta az pişmiş ince filetoyu çiğnerken durdum ve masada karşımda oturan Topaz'a baktım. Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırdı.

Aldığım ısırığı çiğneyip –ki bu neredeyse sonsuza dek sürdü– zorla yuttuktan sonra "Affedersin ama anlamadım?" dedim.

"Evet," deyip bakışlarını yol kenarındaki kaldırımdan geçenlere çevirdi. Çok güzel bir cuma günüydü, en iyi arkadaşlarımdan biriyle kafede öğle yemeği yemek için mükemmel bir zamandı fakat o öyle bir bomba patlattı ki. Onun için sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibiydi! "Senin nasıl olduğunu sordu."

Suyuma ulaşmak için elimi uzatıp sordum. "Pekâlâ, ona ne söyledin?"

Topaz kocaman sırıttı. "Nasıl olduğunu neden bilmek istediğini sordum."

"Sana söylediğim hiçbir şeyi tekrar etmedin değil mi?" dedim ve dün gece olanları zihnimden geçirdim. Topazla karşılaştığımda her şeyi hızlıca ona anlatmıştım ve o da beni ona vurulmuş

olmakla suçlamıştı. Ben ise tuhaf bir şekilde onu etkileyici bulduğumu ama benim için onun iyi olamayacak kadar dengesiz ve değişken olduğunu söyleyip konuyu değiştirmiştim.

Dudaklarını kilitliyormuş gibi yaptı. "Bunu asla yapmazdım."

"Aferin." Derin bir soluk verdim. Bıçağın körelmiş olan tarafıyla bifteği kesmeye çalışıyordum. Kimsenin görmediğinden emin olduğumda bıçağı ters çevirdim.

"Ona seni dışarı çıkarması gerektiğini söyledim. İkiniz birlikte çok tatlı bir çift olurdunuz."

"Topaz." Ses tonumu yükseltip onu azarladım ve çatalı elimden bıraktım.

"Bunu düşüneceğini söyledi."

"Topaz." Yüzümü ellerimin arasına gömmüştüm. Bu tarz konularda alaya alınmaktan ne kadar rahatsız olduğumu biliyordu. Ace'in kibar davranıp Topaz'ın duymak istediği şeyleri ona söylediğinden emindim. Ace gibi erkekler, yani profesyonel atletler; süper modellerle, aktris ya da uzun bacaklı Avrupalı sosyetelerle çıkardı. İlave olarak dün akşam Topaz'a söylediğim gibi Ace çok değişken biriydi. Hayatımda hiçbir şeyi çok ciddiye almayacağıma dair kendime söz vermiştim. Oysa Ace gülümsemek sanki ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi davranıyordu.

Her şey çok açıktı. O ve ben yağ ve su gibiydik.

"Ne oldu?" diye homurdandı, sanki hiç yanlış bir şey yapmamış gibiydi. "Sana bir iyilik yapıyorum."

"Biliyorsun, çıkmaya ayıracak zamanım yok."

"Eğer Instagram'da makyaj reklamları için ayıracak yarım saatin varsa unutmadan söyleyeyim ki onları düzenlemek için saatler harcıyorsun, o zaman erkeklerle çıkmaya da zaman ayıra-

bilirsin." Topaz avuç içlerini ve kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sadece bil istedim."

"Onlar iş için," dedim. "*İşim* için yaptığım şeyler."

"Her neyse, onun seksi olduğunu düşünüyorsun. O da senin çekici olduğunu düşünüyor, ben de size bir iyilik yapıyorum," dedi Topaz. "Bir gün bana bunun için teşekkür edeceksin."

"Bekle, bekle biraz. Dur orada. Benim çekici olduğumu mu düşünüyor?"

"Bu ima edildi." Topaz omuzlarını silkti ve mojitosundan içerek yanından geçerken onu baştan aşağıya süzen takım elbiseli, yakışıklı adama gülümsedi.

"Nasıl ima edildi? Daha açık konuşmanı istiyorum. Ayrıntılara ihtiyacım var." İşte bu Topaz'ın en iyi arkadaşı olmanın en sinir bozucu taraflarından biriydi. Ondan bir bilgiyi almaya çalışmak stratejik bir çabayı gerektiriyordu. Dikkatli olmanız gerekirdi ve boşlukları ne zaman doldurmanız gerektiğini iyi bilmeliydiniz. Yoksa düşüncesiz ve unutkan olabilirdi ve hikâyeleri etrafa birden kolayca yayılabilirdi.

Güldü. "Şöyle ki... bilmiyorum. Senin hakkında konuşuyorduk ve bu şehre taşındığımda edindiğim en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu, ne kadar tatlı ve eğlenceli olduğunu, ayrıca New York'ta çok fazla sosyal basamakları tırmanmaya çalışan pisliklerin olduğunu ve senin onlardan biri olmadığını söyledim."

"Tamam ya sonra?" Ayağa kalkıp sabırsız bir şekilde ileriye eğildim. Hâlâ soruma yanıt vermemişti.

"Ve sonra senin içinin ve dışının da güzel olduğunu söyledim. O da bu zamanda ve yaşlarda bunun çok nadir rastlanan bir özellik olduğundan bahsetti."

Omuzlarım yenilgiyle düşmüştü. "O sadece genel bir fikri ortaya koydu, Topaz. Özellikle bir şeyleri ima etmeye çalışmadı."

"Bitirmeme izin vermedin ki ama," dedi gözünü kırparak. "Ve sonra ben de ona şöyle söyledim, 'Bu arada, sence de o baş döndürücü değil mi?' O da buna karşılık olarak, 'Şüphesiz,' dedi."

Kalp atışlarım birden hızlı ve gürültülü bir şekilde atmaya başlamıştı.

"Büyük ihtimalle kibar olmaya çalışıyordu," dedim.

"Aidy, şimdi mütevazı olmanın sırası değil." Topaz gözlerini devirerek bana baktı. "Neyse, sanki burada bir evliliği ayarlıyormuşum gibi davranıyorsun. Bütün yaptığım şey sadece senin seksi bir şey olduğunu kabul etmesini sağlamaktı ve böylece sen de onu daha sonra doğru yola getirecektin."

"Eğer aramazsa sadece kibarlık yapmaya çalıştığını görmüş olacağım," dedim. "Sadece bu konu hakkında onu daha fazla sıkıştırmaya çalışmayacağına dair bana söz ver, tamam mı? Tanrım, eve her geri döndüğümde beni bütün arkadaşlarının erkek arkadaşlarıyla görüştürmeye çalışan annemden bile daha kötüsün."

Topaz güldü. "Sorun değil. Nasıl olsa büyük ihtimalle onu bir daha asla görmeyeceğim. Konuk çekimleri bugün sona erdi. Antonie pazartesi işine dönmüş olacak."

Karnımda denesem de inkâr edemeyeceğim, hafif bir batma hissi vardı. Çatal ve bıçağımı tekrar elime alıp filetoma geri döndüm ve konuyu değiştirdim.

Şu ana kadar Ace bana çıkma teklif etmiş olsaydı ona ne söylerdim diye hiç düşünmemiştim çünkü şimdiye dek beni arayıp dışarı çıkmak istediğini söyleme ihtimali kesinlikle yoktu. Onu bir kenara bıraktım, birisiyle çıkma düşüncesi bile asla günde-

mimde olan bir şey değildi. İşim çok fazla vaktimi alıyordu, ayrıca yalnız değildim ya da böyle bir şeyler aramıyordum.

Evet, kabul etmek gerekirse Ace gerçekten de insanoğlunun fazlasıyla yakışıklı türlerinden biriydi fakat yine de onunla ilgili karanlık ve insanı endişeye sürükleyen bir şeyler vardı. Ayrıca onunla birlikte olsaydık kesinlikle tuhaf bir çift olacağımızdan da adım gibi emindim.

Hesaplarımızı ödedikten sonra Topaz telefonunu kontrol etti. "Of, Aruba'ya birlikte gittiğim şu adam döndüğümüzden beri sürekli mesaj gönderiyor."

"*Şu adam* mı?" diye sordum. "Ben ikinizin çıktığını düşünmüştüm. Şimdi o sadece *şu adam* mı oldu?"

Gözlerini devirdi. "Aruba'da işler sarpa sardı."

"Neden hiçbir şey söylemedin? Sarpa sardı derken?"

Topaz eflatun rengi saçlarını kulağının arkasına tıkıştırıp öne doğru eğildi. "Bir gece gerçekten çok içip sarhoş oldu; demek istediğim körkütük yani. Bana beni sevdiğini söyledi. Aidy birbirimizi sadece iki aydır tanıyoruz. Eğer gerçekten beni sevdiğini düşünüyorsa onda yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir. Ayrıca ilişkimizde banyo kapısını açık tutma politikası seviyesine bile gelemedik."

"Gerçekten öyle olduğunu düşünüyor olamaz mıydı?" diye sordum. "Yani söylemek istediğim, öyle olduğunu düşündüğünde... *düşünürsün* işte."

"Ya da delinin tekidir?" Topaz oturduğu yerden kalkıp sandalyeyi geri itti ve çantasını omzuna astı. "Ayrıca benim için fazla duygusal ve hislerini hemen belli eden biri. Mesafeye ihtiyacım var. O fazla ileri gidiyor."

"Ve sen de neden sürekli yalnız olduğunu merak ediyorsun." Omzumu onunkine sürttüm ve restoranın çıkışına doğru ilerleyip kaldırıma çıktık.

"Yalnız olmak yanlış bir şey değil," dedi Topaz sırıtarak. "Hayat çok kısa. Dışarıda benimle iyi bir vakit geçirmek için can atan o kadar çok dondurma tadında, nitelikli bekâr adam var ki. Ben de ölmeden önce bütün lezzetlerin hepsini tatmak istiyorum."

"Bu sonuncunun tadı nasıldı peki?"

Topaz bir parmağını kaldırıp ağzının kenarına dokundu ve sola baktı. "Vanilya. Şüphen olmasın."

Benim güneye, onun da kuzeye doğru ayrıldığı o tanıdık caddenin köşesine gelmiştik. Kollarımı kaldırıp ona sarıldım.

"Eğer aramazsa dünyanın en büyük embesili benmişim gibi hissedeceğim. Bunun farkındasın değil mi?" dedim kulağına doğru fısıltıyla.

Beni sıkıca kavrayıp sıvazladı, ardından da güldü. "Seni arayacak."

"Evet deyip kabul edeceğimden bile emin değilim. Gerçekten de benim tipim değil."

"Edeceksin."

14. Bölüm

Ace

En son ne zaman bir kadına çıkma teklif ettiğimi hatırlamıyordum. Geçmişi hatırlamaya çalıştıkça zihnim bulanıklaşıyordu. Çok uzun süreden beri sadece Kerenza vardı. Ondan öncesinde ise karmaşa ve durağanlık hâkimdi. Kerenza'dan sonra ise her şey boş ve karanlık geliyordu.

Kalbimi kırmasına izin vermiştim.

Bu, gurur duyduğum bir şey değildi.

Cumartesi gecesi deri koltuğumda otururken telefonu kavradım ve parmağımı ekranın üzerinde gezdirirken bir yandan da bu sabah Topaz'la makyaj sandalyesinde yaptığımız konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Brooklynli olanlara göre alışılmadık bir biçimde güler yüzlü biriydi. Sadece küçük dozlarda maruz kaldığımda baş edebileceğim bir yapısı vardı çünkü... Benim için çok fazlaydı. Yine de sabahki konuşmanın aralarında bir yerde Aidy'den bahsettiğinden beri kendimi Aidy'yi düşünürken buluyordum.

Kadınların birbiri hakkında iyi ve kibar bir şekilde konuştukları durumların pek nadir olacağını bilecek kadar kadınlarla tecrübem olmuştu. Özellikle de erkeklerin onlarla ilgilendiği durum-

larda bu açıkça belli olurdu ama Topaz, Aidy'den bahsederken onun çok kibar olduğu, fiziksel olduğu kadar çok iyi bir kalbe sahip olduğundan bahsetmiş ve sonra ona çıkma teklif etmem gerektiğini söylediğinde ise beni hazırlıksız yakalamıştı. Kaba olmak istemediğimden ben de bunu düşüneceğimi söylemiştim.

Fakat kahretsin ki kadınlarla çıkma söz konusu olduğunda iyi bir örnek teşkil ettiğim söylenemezdi. Özellikle de içinde bulunduğum durum düşünüldüğünde.

Aidy güzel bir kadındı. Zeki ve iyi birine benziyordu. Benim gibi biri onu sadece bunaltır, sorunlarıyla sıkardı. Geçtiğimiz hafta üzerinde iyi bir izlenim bırakmadığımdan da adım gibi emindim. Ona sormuş olsaydım beni geri çevirmesini gerektirecek her türlü nedene sahip de olurdu.

Rehberdeki kişileri aşağı yukarı kaydırıp onun numarasını buldum ve bana gönderdiği son ve tek mesajı tekrar tekrar okudum. *Siktir git,* mesajını henüz okumuştum ki telefonumun ekranı gelen arama yüzünden kapandı.

Dört küçük erkek kardeşimden bir olan Matteo arıyordu. Sesini duymayalı aylar olmuştu.

Telefonu açtığımda, "Alessio," dedi. Bana takma adımla seslenmeyen nadir kişilerden biriydi ama o şekilde hitap etmek istese ona izin verirdim. "Nasıl gidiyor *fratello maggiore*? * Bu akşam buralarda mısın?"

"Evet." Koltukta geriye yaslanıp ayaklarımı geniş bir şekilde açtım. Dirseklerimi koltuğun kenarlarına koyup destek aldım ve bir elimle sakalımı sıvazladım.

Matteo'yla görüşmeyeli aylar olmuştu, ayrıca kazadan sonra birbirimizi hiç görmemiştik.

* (İt.): Büyük ağabey. (ç.n.)

"İş için şehirdeyim," dedi. Sesinden o yakışıklı yüzünde beliren tebessümü hissedebiliyordum. Matteo, Los Angeles'ta yaşayan, gelecek vaat eden bir aktördü. Fırsatını yakaladığı her an küçük işleri ya da rolleri almayı ihmal etmiyordu. "Sadece birkaç günlüğüne kalacağım. Buluşmak ister misin? Kısa bir süre önce çektiğim reklam filminden bir arkadaş grubuyla birlikte olacağız. İçlerinden birinin kulüple bağlantısı var. İçeri girebiliriz."

Başımı sallayıp boğuk bir ses çıkararak homurdandım. Bundan çok kısa bir süre önce kapıları açan ya da VIP listelerinin oluşturduğu barikatları aşan bir adım vardı. Herkesin beni kendi kulüplerinde görmeyi, içkilerinden tatmamı ve müşterilerini eğlendirmemi istediği günlerim olmuştu.

İnsanların çok çabuk unutup bir sonraki en iyi kişiye doğru yelken açmış olmaları ne kadar da komik ve garipti.

"Epeydir seni görmedim," dedi Matteo. "İster inan ister inanma ama o suskun yüzünü özledim."

Parmak uçlarım istemsizce sakalımın altında gizlenmiş olan yara izine dokundu. "Öyle mi?"

"Sen de bizimle takıl. Evde oturduğunu biliyorum Alessio. Artık hiç kimse senden haber almıyor. Kabuğuna çekilip kaldın, oysa bundan daha fazlasısın. Sakın... olanların seni mahvetmesine izin verme. Sakın ona bu izni verme."

Matteo haklıydı.

"Bir saat içinde orada olurum. O zamana kadar hazır olur musun?" diye sordu.

Kahretsin.

Harika.

Her neyse artık.

Nasılsa bu gece yapacak daha iyi bir işim de yoktu.

"Pekâlâ," dedim.

Matteo gülmeye başlamıştı. "Çok güzel. *Molto bene.*"*

Bir sene öncesinde böyle bir kulüpte asla ölü gibi olmazdım.

Yüksek ritimli müzik.

Yanıp sönen ışıklar.

Beyaz tozu burunlarından çekmiş, lavabolardan sendeleyerek çıkıp gelen kadınlar.

Fakat kardeşime dönüp baktığımda kulaklarına kadar varan sırıtışıyla bağlantıları sayesinde kapıları açmış olmanın verdiği bir gururla etrafına bakınıyordu. Sanırım bu konuda onu takdir edebilirdim.

Daha önce hiç duymadığım korkunç bir pop müziğin kulüp remiksi arasından, "VIP bölümünde olacağız," diye yüksek sesle bağırışını duydum. Mavi ışıkla aydınlatılıp, kırmızı kadife iple diğer bölmelerden ayrılan küçük odayı işaret etti.

Buraya geliş yolundayken takside bu sabah çekimlerini yaptığı iç çamaşırı reklamının yapımında bulunan birkaç kişiyle birlikte parti yapılacağından bahsetmişti. Işıklandırma sorumluları, saç ve makyaj uzmanlarıyla yardımcı yapımcılarından oluşuyordu. Kabul etmem gerekirse içlerinde Aidy Kincaid'in bulunup bulunmadığını az da olsa merak etmiştim.

Fakat sektörün çok geniş olduğunu ve şehrin muazzam büyüklükte olduğunu biliyordum. Ayrıca bu hafta içinde onunla yeniden buluşmak istediğim şeyler arasında değildi.

VIP odasına yaklaştığımız her adımda kendimi insanların yüz-

* (İt.): Çok iyi! (ç.n.)

lerini tarayıp tanıdık bir yüzün olup olmadığına bakarken buluyordum.

Ne olur ne olmaz diye.

Fakat hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

Hiçbiri Aidy değildi. Rahatlamıştım çünkü Aidy bu tarz bir yere gelmiş olsaydı hayal kırıklığına uğrardım.

Rugan deri koltuğa gömülüp yakın masada duran temiz bardaklardan birini aldım ve buz kovasının içindeki büyük şampanya şişesinden kendime bir bardak doldurdum.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordum yanımda oturan kadına.

Kadın omzunu kulağına doğru çekerken kirpiklerini kırpıştırıp dudaklarına sarhoşlara özgü bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, selam yakışıklı!"

Bana iyice sokuldu, gözlerini odaklamakta zorlanıyordu.

"Senin adın ne?" diye sordu.

Tanrım. Kadının birden benim dostum olmaya çalışacağını bilseydim ona asla bir şey sormazdım.

"Alessio," deyip cevapladım ve ardından sırtını duvara dayamış ayakta duran Matteo'ya bir bakış attım. Kıyafetinin kolları dirseğine kadar çekilmiş, gözlerindeki yatak odası mahremiyetine özgü bakışlarıyla uzun bacaklı bir sarışınla sohbete dalmıştı.

Asıl adımı birilerine söylemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Cher ve Madonna'nın dengi olabilecek bir erkek atlete evrimleştiğimden beri tek bir isimle beni tanıması riskini göze alamazdım.

"Alessio," dedi kadın adımı tekrarlayıp. "Gerçekten de çok seksi bir isim. Bunu sevdim. *Alesssssio*."

Kadının adını sormadım. Hatta saçları kahverengi, sarışın ya da kızıl mı diye fark edebilecek kadar uzun bir süre bile ona bakmadım. Yanan bu ışıkların altında gökkuşağında bulunan her tür-

lü renkten biri olabilirdi. Hatta teni bile. Bildiğim kadarıyla morumsu kırmızı bile olabilirdi fakat bu benim umurumda değildi.

Birileriyle yatmak için buraya gelmemiştim. Buradan giderken hiç kimseyi yanımda eve götürmeyeceğimden adım gibi emindim.

Buraya yalnızca erkek kardeşimle vakit geçirmek ve kısa bir süreliğine dahi olsa kendi düşüncelerimden arınabilmek için gelmiştim.

Matteo telefonunu cebinden çıkardı.

Geleli henüz beş dakika bile olmamıştı ama birbirlerine telefon numaralarını veriyorlardı.

Sarışın kadın VIP bölümden ayrıldıktan hemen sonra kardeşim benim olduğum yere doğru geldi ve yanımdaki koltuğa oturdu.

"Utanmaz seni," deyip şampanyadan bir yudum aldım.

Matteo sırıtıp doğuştan kazandığı milyon dolarlık gamzelerini gösterdi. En azından bizim *madre*'miz* onlara o şekilde hitap ederdi. O gamzelerin kardeşimi bir gün çok ünlü yapacağını ve ona fazlasıyla para kazandıracağını söylemişti.

Bunun henüz gerçekleştiğinden emin değildim fakat Matteo ölene kadar bunu deneyecekti.

Biz Amato kardeşleri farklı kılan da buydu işte.

Ne istediğimizi çok iyi görür ve bunu kesintisiz bir kararlılıkla sonuna kadar kovalardık. Hayat önümüze çıkana kadar kendimizi durduramazdık; fiziksel olarak onun peşinden koşmak imkânsız hale gelene kadar.

"Düşündüğün gibi bir şey değil," dedi ve etrafımızı saran diğer güzel kızları bakışlarıyla inceledi. "Sadece birazcık bağlantı oluşturmaya çalışıyorum."

---

* (İt.): Anne. (ç.n.)

"Doğru ya."

"Ciddiyim. Şu lanet olası seçmeler, Alessio. Bütün her şey senin kimi tanıdığınla alakalı." Kendisine bir bardak şampanya doldurdu. "Kimse rol dağılımına girmiyor ya da yer almıyor. Tek önemli olan şey senin kimi becerdiğin."

"Peki, şimdi sen de bu sebeple o uzun bacaklı sarışını bececeksin ve ardından Michael Bay'ın bir sonraki filminde rol alacaksın, öyle mi?"

Matteo öne doğru yöneldi, dirsekleri dizlerine dayanmıştı. Üzerindeki tişörtü üyesi olduğu Los Angeles'ın pahalı spor salonlarından birinde saatlerini harcayıp inşa ettiği o kaslı bedenini sarmıştı.

"O yapımcılardan birinin kızı," diye yanıtladı Matteo homurdanıp. "Bu beyzbol değil Alessio. Liyakatla ya da vuruş ortalamalarıyla bir yerlere gelemiyorsun. İnsanların kıçını öperek ya da sana kimi becermen söylendiyse onunla yatarak bir yerlere geliyorsun. Ayrıca bu pisliklerin sözlerini tutacak kadar ahlaka sahip olmaları için de Tanrı'dan ümidini yitirmiyorsun."

"Siz beyler ne konuşuyorsunuz böyle?" İki dakika önce yanı başımda bulunan sarhoş kız bıraktığı yerden devam edip külçe gibi kucağıma oturmuştu. Bir kolunu boynumdan dolayıp yanağını benimkine bastırmıştı.

Matteo bakışlarını kaçırıp o çocuksu yakışıklılığa sahip yüzündeki sırıtışı gizlemeye çalışıyordu.

"Bakın size ne diyeceğim. İkiniz sanki kardeşmişsiniz gibi birbirinize benziyorsunuz." Sarhoş kızın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Daha önce bunu biri size hiç söylemiş miydi?"

"Tatlım, biz zaten kardeşiz." Matteo eliyle kadının dizine tıpkı yetişkin birinin bir çocuğun başını okşarken gösterdiği şefkatle dokundu.

Kadın geriye doğru yaslanıp kıkırdamaya başladı. Neredeyse kucağımdan yere düşecekti.

Kardeşime doğru eğilip ona bir bakış attım. "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

Matteo gözlerini devirdi. "Sabahki sette birlikte çalışmıştık. Modelliğini yaptığımız tüm o iç çamaşırlarındaki kırışıklıkları gidermekten sorumluydu."

İçkinin geri kalanını yudumlayıp şampanya kadehini masaya bıraktım ve ardından gerçek bir erkeğin ihtiyacı olan sert bir şeyler içmek istediğimi belirttim. Sarhoş kadın o tatlı kızını kucağımdan kaldırmaya dahi fırsat bulamadan kalktığım için surat asmıştı. Bara doğru yönelip oradan ayrıldım.

"Selam," dedi barmen beni gördüğünde, gözleri parıldamıştı. "Seni tanıyorum."

Başımı aşağıya doğru eğdim. Sakalımın ve kulübün ışıklarının kimliğimi gizleme noktasında çıkarttığı iyi iş buraya kadardı.

"Sen beyzbol oyuncususun. Ace'di değil mi? Büyük hayranınızım. Çok büyük."

"Teşekkürler." Bakışlarımı geri çektim. Gerçek hayranlarımla karşılaşmam bana onları bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığımı hatırlatıyordu.

"Size ne verebilirim?" diye sordu.

En tepedeki raftan keskin bir viski isteyip barmen içkimi hazırlarken yakındaki tabureye oturdum. Bir dakika sona içkimi önüme koyduğunda yirmi doları uzatıp vermeye çalıştığımda elini sallayıp beni pas geçti.

"Bu gece bizdensin," dedi diğer tarafa doğru eğilip. Işıklar yuvarlak yüzünü aydınlatıp kalın çerçeveli gözlüklerinde yansıyordu.

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi barmen. "Burada olduğunuz için çok mutluyuz Ace. Bu gece içkilerin ücretsiz dostum."

"Teşekkür ederim." Dudaklarımı sıkıp sakalım sayesinde muhtemelen göremediği hafifçe gülümsemeyle ona baktım. Ardından lobideki yerime geri döndüm.

Viskimi bitirdiğimde uzun zamandan beri hissetmediğim kadar kendimi iyi hissediyordum. Asla çok içen bir adam olmamıştım. Bu konuda her zaman kontrolümü sağlardım. Kinoa ve lahana gibi şeyler yiyip de kendime dikkat etmem gerekmediği zamanlarda bile bedenime dikkat etmek zorundaydım. Öncesinde olduğum kadar iyi bir bedene sahip olmasam da kaslarım çelik gibi topu saatte yüz mil hızla fırlatabildiğim o zamanlarda olduğu gibi varlığını koruyordu.

Ağır çekimde damarlarımda ilerleyen sıcaklık bedenime yayılıyordu. Gözlerim yarı açık kadife koltukta olduğum yere iyice gömülmüş, müziğin değişen ritmiyle birlikte kulüpteki hareket eden bedenlerin salınışına odaklanmıştım. Uzun zamandan beri ilk defa az da olsa yaşıyor gibi hissediyordum. İyi manada.

Geçmiş üzerine çok fazla düşünmüyordum.

Yarınlarımın getirdiği soru işaretine takılı kalmıyordum.

Ben sadece buradaydım.

Kısa bir süre sonra zaman mefhumunu kaybetmiştim.

Ve ne kadar içki siparişi verdiğimin sayısını da unutmuştum.

Saat sabaha karşı ikiyi gösterdiğinde kendimi evimde, kendi yatağımda buraya nasıl geldiğime dair zihnimde hiçbir anı olmaksızın buluvermiştim fakat Matteo'nun bu işte parmağı olduğundan emindim. İşler komik bir şekilde nasıl da tersine dönmüştü. Ben her zaman küçük erkek kardeşlerini kollayıp gözetleyen, başlarının belada olmadığından emin olan ve onları belalardan

uzak tutan büyük ağabey olmuştum. Annem iki işte birden çalışırken onlara her zaman bakan ben olmuştum.

Yatağımdaki kırışmış çarşafların arasına sıvışırken telefonumun soğuk ekran camını hissettim. Tavana bakarken oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Gittikçe hızlanıyor ve hızlı bir şekilde dönüyordu. Sanki atlıkarıncada gibiydim. İnmek istiyordum fakat inemeyeceğimi biliyordum. İşte bu yüzden sarhoş olmaktan nefret ediyordum.

Telefonu yüzüme yaklaştırdım. Karanlık odada gözlerim telefonun parlak ışığına uyum sağlamaya çalışırken sanki iğne batıyormuş gibi acıyla irkildim.

Çok kısa bir süre dahi olsa içinde bulunduğum pek de iyi olmayan halimi unutup Aidy'yi aramak istemiştim. Ondan özür dilemeliydim. Ona deli dediğim için ondan özür dilemeliydim. Eğer deli biri varsa o da bendim. Geçen yıldan beri kendimde değildim, bu kişinin ben olmadığımı bilmesi gerekiyordu ve o yüzü çillerle kaplı olan çocuğa imzamı göndermek istiyordum. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Yapabileceğim en basit şeydi bu.

Belki de bu konuşma alkolün etkisinde oluşumdandı fakat yine de artık pislik bir adam gibi davranmak istemiyordum.

Kalpsiz biri olmak istemiyordum.

Yatağımda dönerek telefonu kaptım, gözkapaklarım yarı açık boşta olan diğer elimde yatağın boşta olan soğuk kısmına doğru uzandım. Kendi tarafıma doğru hareket edip ellerimi yastığımın altından geçirip gözlerimi kapadım.

Oda dönüyordu.

"Merhaba?" Bir kadının sesi çok uzaktan geliyordu, boğuktu. "Ace sen misin?"

Hayal ediyor olmalıydım, bundan emindim.

15. Bölüm

Aidy

Pazar sabahı saat ondan hemen önce, Chelsea'den beri bütün yolu elimde içinde mutfak alışverişinin bulunduğu yeşil poşetlerle dolu bir şekilde güçlükle taşıyarak gelmiştim ve Lexington Bulvarı'ndaki 942 numaralı kapıyı tıklatıyordum.

Poşetler birkaç blok ötede olduğundan daha ağır gelmeye başlamıştı, ki bunun mümkün olduğundan da emin değildim. Ayrıca poşetlerin altlarından yırtılacağından adım gibi emindim. Şans eseri kapı zilini tam zamanında görmüştüm.

Zile tekrar tekrar bastığımda kendimi kötü hissettim. Ace çok kötü bir şekilde geceden kalma olmalıydı. Sonra beni gecenin ikisinde uyandırmıştı, bu yüzden ben de aynı durumda sayılırdım.

Kısa bir süre sonra kapı ardına kadar açıldı ve Ace kapıda belirdi. Gözlerindeki uykuyu ovalayıp silmeye çalışıyordu. Saçları her yöne dağılmıştı ve gözleri kör eden güneş ışığını engellemek için elini kaldırarak kalkan yaptığı sırada tişörtü yukarıya sıyrılmış ve göbeğinin alt kısmından başlayıp aşağıda pantolonunda belirginleşen sabah şişkinliğine doğru uzanan koyu renkli kıllarını açığa çıkarmıştı.

"Günaydın," dedim profesyonel bir şekilde takındığım Marry Poppinvari bir ses tonuyla.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Ödeşmek için olmasın?" dedim önce elimdeki poşetlere, ardından bakışlarımı kaldırıp ona bakarak. "Bir de sanki biraz konuşmaya ihtiyacın varmış gibi hissettim?"

Gözlerini kısarak bakınca alnı kırışıklarla çizgi çizgi olmuştu.

"Dün gece... beni aradın... ... sabahın ikisinde. Hatırladın mı?" diye sordum.

Gözlerini bir saniye olsun kırpmadı. Öylece, şaşkın bir şekilde direkt bana bakıyordu.

"Sanırım aslında beni aramak istememiştin," dedim. "Yanlışlıkla tuşa bastın ya da onun gibi bir şey işte. Kendinde değil gibiydin. İnanılması mümkün olmayacak şekilde körkütük sarhoştun."

Ace sert bir şekilde soluğunu bıraktı. Beni incelerken burun delikleri genişliyordu.

"Dün gece söylediğin hiçbir şeyi hatırlamıyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Seninle konuştuğumu bile hatırlamıyorum." Geriye çekilip eliyle kapıyı sıkıca kavradı ve ardından içeri girmem için başıyla işaret etti. "Bütün bunlar da ne?"

"Senin geceden kalma olduğunu düşündüm, o yüzden bir şeyler getirdim. Yumurta. Ekmek. Portakal suyu. Enerji içeceği. Domuz pastırması. Ne yediğini bilmiyorum. Belki de vejetaryensin. Hiçbir fikrim de yok. Bunun gerçekten iyi olacağını planlamamıştım bile..."

İkimiz de evinin sahanlığında öylece durmuş bekliyorduk. Ace kapıyı kapadı ve beni izlemeye devam etti. Arkasında bulunan

merdivenlerden asıl evinin olduğu yere çıkıldığı anlaşılıyordu fakat donmuş beden dilinden beni yukarıda isteyip istemediğini algılayamıyordum.

Yine de bunu umursadığım söylenemezdi çünkü sabahın ikisinde beni aramasını isteyen ben değildim.

Bana kalırsa bu durumda berabere sayılırdık.

"Yukarda birisi mi var yoksa beni yukarı davet edecek misin?" diye sordum.

Onun yalnız olmayabileceği olasılığını düşünmem gerekirdi. Belki de gece sona ermeden birini evine getirmişti. Eğer öyle yapmış olsaydı bile, kadın kendinden geçmiş olmalıydı çünkü Ace neredeyse bir saat telefonda sarhoş bir şekilde gevelerken kadından ses çıkmamıştı.

"Hayır," dedi, hareketsiz bir şekilde duruyordu. "Evde kimse yok."

Bakışlarımı omuzlarına kaydırdım. Beyaz, V yaka tişörtünün altından kaslı pazılarının hareket edişi fark ediliyordu. "Eğer beni burada istemiyorsan bunu anlayışla karşılarım. Bütün malzemeleri burada bırakabilirim, sen de ne istiyorsan onu yaparsın. İstersen civardaki kedileri besleyebilirsin. Umurumda olmaz."

"Dün gece ne hakkında konuştuk?" Ellerini kalçasına koyup parmaklarını lacivert eşofmanın bel kısmından içeri kaydırmıştı.

"Çok fazla şey."

Çanta elimden kayıp yere düşüyordu ve neredeyse beni de beraberinde aşağı sürüklüyordu ki Ace ani bir hareketle çantayı yakaladı. Elimdeki poşetleri aldığı sırada eli hafifçe kalçamı sıyırıp geçti. Yorgun olan ve titreyen ellerim sessizce ona teşekkür etmişti.

"Yukarı gel." Başıyla merdivenleri işaret etti. Ayakkabılarımı çıkarıp onu takip ettim. En üste çıktığımızda ise yapabildiğim tek şey bön bön bakmak olmuştu.

Evi *hoştu.*

Hoş olmanın da ötesindeydi.

Modern ve alışılmışın dışındaydı.

Dolu dolu nefes alıp beraberinde deri, tütün ve baharat karışımı kokuyu içime çektim ve etrafa göz gezdirdim. Ayağımın altındaki zemin, belirgin bir şekilde sert ve soğuktu ve bir tür mozaik betonu anımsatıyordu. Mutfağın tam ortasında bulunan mutfak adası ise tuğla ile kaplanmıştı ve tezgâhın üzeri mozaik camla döşenmişti. Buzdolabı ise küçük bir köyü doyuracak miktarda yiyeceği içinde barındıracak kadar devasaydı. Raflarda parıldayan şık tabak çanaklar düzgün bir şekilde yerleştirilmişti ve üzerlerinde mutfak eşyaları bulunuyordu.

Böyle bir mutfağa sahip biri için Ace'in yemek pişirmeyi bildiği konusunda zihnimde en ufak bir şüphe dahi kalmamıştı.

Benim hatam işte. Ondan asla şüphe duymamalıydım.

Poşetleri tezgâhın üzerine yerleştirdi ve ben evin etrafını gözden geçirirken Ace de yumurta ve portakal suyunu poşetten çıkardı.

Şöminenin eskimiş tuğlayla kaplı en uzak köşesinde, üzerinde adını okuyamadığım isimler rasgele yerleştirilmişti. Büyük ebatlardaki deri mobilya, sohbet sıcaklığını yansıtacak şekilde düzenlenmişti. Sandalyelerden birinin üzerinde saç örgülü battaniye gelişigüzel asılı duruyordu. Masanın üzerinde yanan ışık hafif bir şeklide ortamı aydınlatıyordu. Saray yavrusu malikânesindeki her bir pencere ise gölgeli ve koyu renkteydi.

O, yiyecekleri poşetlerinden çıkarırken ben sessiz bir şekilde ayakta durup etrafa bakınıyordum.

Burası tıpkı onun gibi sertti. Karanlık. Duvarlarla çevrilmiş.

"Pekâlâ," dedim, sebepsiz yere neredeyse soluksuz kalmıştım.

Birden, bu sabah marketten yiyecekleri alıp bütün yol boyunca onları taşıyarak buraya getirmenin ve çabalarımı takdir edeceğini düşünmenin ne kadar da aptalca bir şey olduğunu fark ettim. Ace gerçekten ne konuştuğumuzu hatırlamıyorsa bütün bu yaptıklarım garip sayılırdı.

"Sana kahvaltı hazırlamamı mı yoksa gitmemi mi istersin?"

Yiyecekleri poşetlerinden çıkarmayı bırakıp bakışlarını bana çevirdi. "Hayır. Kal. Kahvaltı hazırlayabilirsin ve ardından da dün gece tam olarak ne konuştuğumuzu bana anlatabilirsin."

16. Bölüm

Ace

"Hızlıca bir duş alacağım." Tabağımı taşıyıp lavaboya bıraktım. "Sakın temizleme. Olduğu gibi kalsın. Kendini evindeymiş gibi hisset."

Aidy peçetesiyle kırmızı dudaklarının kenarını silip omletinin son lokmasını yutkundu.

"Geri döndüğümde konuşacağız," diye seslendim holde kaybolmadan önce. Kahvaltı sırasında konuşmamıştık. Onun kahvaltıyı hazırlayışını izlemiştim ve sessiz bir şekilde yan yana oturup kahvaltımızı bitirmiştik. Üzerimdeki alkolün ve kirli çarşafların koktuğundan emindim. Bu yüzden, onu birkaç cevap almak uğruna ayrıca rahatsız etmek istemiyordum.

Duştan çıkar çıkmaz kurulanıp üzerime gri bir tişörtle kot pantolon giydim. Parmaklarımla saçlarımı geriye itip şekil verdim. Bütün gece boyunca çöplükte uyuyakalmışım gibi kokmadığımdan emin oluncaya dek kendime çekidüzen verip hemen Aidy'nin yanına gittim.

"Hazır mısın?" diye birden sorunca irkilmesine sebep olmuştum. "Biraz temiz hava almanın iyi geleceğini düşündüm. Eski koçumun da söylediği gibi yürüyüp konuşabiliriz."

Şöminenin yanında durmuş, rafın üzerindeki farklı boyutlarda dizili bulunan fotoğrafları inceliyordu. Fotoğrafların çoğu ailemle birlikte çekildiklerimdi. Aralarında sadece birkaç tanesi de Firebirds'ten arkadaşlarla çekilmiş olanlardı.

"Elbette." Soluğunu verip gülümsedi. Bakışlarını son bir defa daha şömine rafındaki dört küçük erkek kardeşimle birlikte çektirdiğimiz fotoğrafa kaydırdıktan sonra topukları üzerinde döndü ve, "Hadi gidelim," dedi.

Caddeler neredeyse bomboştu. Hafta sonları şehrin kalabalıktan arınmış olmasını her zaman sevmişimdir. İlk elden tecrübe etmeden buna ne kadar çok ihtiyaç duyduğunuzu asla bilemezdiniz. Tatiller de böyleydi. İşçi Bayramı. 4 Temmuz Bağımsızlık Günü. Herkes Hamptons yazlıklarına ya da Cod Burnu Yarımadası'na kaçışıyordu. Peki ya ben? Ben ise civarda takılıp şehir kalabalıklaşmadan ve insanlar şehre dönmeye başlamadan önce tadını çıkarmaya çalışıyordum.

"Eee," dedi Aidy.

Yürümeye devam ediyorduk. Kaldırımda ayakkabılarımızın çıkardığı ses duyuluyordu. Aidy ellerini beyaz kot şortunun ceplerine sokmuştu, gömleği ise omuzlarından aşağı sarkıyordu. Bu görünüşünün kasıtlı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Dün gece sana nelerden bahsettiğimi bana söyleyecek misin?" diye sordum.

Kerenza hakkında bir şeyler yumurtlamışsam bu benim sonum olacak demekti.

Başını kaldırıp bana baktığında dudakları ağzının bir kenarından yukarı kıvrılmıştı. "Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum. Çok fazla şeyden bahsettin. Bu kadar konuşkan biri olduğunu asla tahmin edemezdim."

Şakaklarıma masaj yapıp keskin bir soluk aldım. Her ne söylemişsem bu, Aidy'nin buraya gelmesine sebep olmuştu. Öteki türlü Aidy'nin kapımda belirip bana kahvaltı hazırlamak ya da beni dinlemek istemesini gerektirecek başka bir neden göremiyordum.

"Konuştuklarının çoğunda belirsiz sayılırdın," deyip konuşmasına devam etti. "Çoğunlukla. Aslında çok fazla ayrıntıya bile girmedin."

Oh, Tanrı'ya şükürler olsun.

"İlk önce beni aradığın için benden özür diledin." Güldü ve boynuna taktığı zarif altın kolyeye dokunarak neon pembe ojeli parmak uçlarının arasında kolyeyi döndürdü. "Hayal görmediğini anlaman epey bir süreni aldı. Sonrasında zor bir yıl geçirdiğinden bahsettin ve son zamanlarda kendin olmadığını söyledin. Ayrıca pislik gibi davrandığın için de üzgün olduğunu söyledin."

Soluğumu rahat bir şekilde verdim. Bu iyiydi. Düşündüğüm kadar kötü değildi.

"Ayrıca geçen yıl kötü seçimler yaptığından ve çok fazla pişmanlıkların olduğundan bahsettin ama çok fazla ayrıntı veremeyeceğini söyledin," dedi Aidy, sözcüklerini dikkatle ve yavaşça seçiyordu. "Aslında konuşmamız bittikten sonra seni Google'da aradım. Yani demek istediğim uykum kaçmıştı ve herkes gibi merak etmiştim. Öğrenebildiğim tek şey bir yıl önce bir trafik kazasına karıştığın, bunun da sağ omzunu beş farklı yerinden kırılmasına sebep olduğu ve bu yüzden erken emekli olmak zorunda olduğundu."

Şimdiye kadar beni Google'dan aratmadığına hâlâ inanamıyordum. Yine de bu beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Evet," dedim çenemi kasıp. "Bütün bu olanlar fazlaydı."

"Ne tür şeylerden ötürü pişmanlık duyduğunu bilmiyorum," dedi Aidy. "Sormaya da korkuyorum. Bana bir şey söylemek zorunda da değilsin. Ayrıca bu beni ilgilendirmez bile ama gerçekten mutsuz görünüyorsun ve bunun pişmanlık duyduğun şeylerden kaynakladığına adım gibi eminim. Söylemeye çalıştığım şey, eğer onlar hakkında benimle konuşmak istersen seni dinlerim."

Cevap vermedim. Yaptığım şeyleri söyleyecek ya da pişmanlıklarımın ne kadar büyük etkileri olduğunu bütünüyle açıklayabilecek kadar çok iyi tanımıyordum onu. Pişmanlıklarım çok derindeydi. Yüzümdeki ve ruhumdaki o derin yaradan daha da derinlerdeydi.

"Her neyse, ardından beyzbolu bıraktıktan sonra yerinde sayıyormuş gibi hissettiğini, ne yapman gerektiğini bilmediğini ve kendini kaybolmuş gibi hissettiğini çünkü beyzbolun çok uzun zamandan beri hayatın olduğunu söyledin," dedi.

"Onu söyledim mi?"

Aidy dirseğiyle beni hafifçe dürttü. "Elbette söyledin."

"Ben... ee..." Saçımı geriye atıp boğazımı temizledim. "Normalde insanlara bu tür şeyleri anlatmam."

"Belki de derinden yaralanmış görünmenin sebebi budur." Aidy ellerini ceplerinden çıkarıp yumruk yaptı. "Her zaman böylesin. Öfkeli ve sert fakat rahatlamaya ihtiyacın var." Yumruklarını serbest bırakıp bir eliyle koluma dokundu. Dokunuşuyla birlikte irkildiğimi hissettim. "Hatta kolun bile her defasında gergin."

Pomeranya cinsi köpeğiyle yaşlı bir kadın yanımızdan geçerken bakışlarıyla bizi süzüp muzipçe sırıttı ve yürüyerek uzaklaştı. İkimizin birlikte olduğunu düşünmüş olmalıydı. Oysa Aidy ve ben yan yana geziniyor, daha çok yağmur bulutuyla birlikte takılan güneşi anımsatıyorduk.

"Telefonu kapatmadan önce," dedi Aidy ve devam etti, "artık kalpsiz olmak istemediğini söyledin. Belki de dramatik davranıyordun. Seni o kadar iyi tanımıyorum ama kalpsiz biri olduğunu düşünmüyorum Ace. En azından senin hakkında düşündüğüm şey bu. Huysuz musun? Kesinlikle. Değişken ya da dengesiz mi? Kuşkusuz ama kalpsiz değilsin. Kalpsiz insanlar yaptıklarından ötürü pişmanlık duymazlar. Dahası, kalpsiz olan insan bana mesaj atıp gözleri yaşlarla dolmuş bir çocuk için imza gönderip gönderemeyeceğini sormazdı."

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissetmiştim. Bakışlarımı Aidy'ye indirip, konuşurken ellerini hareket ettirişini izledim. Yüzüne dökülen saç tutamını sol kulağının arkasına yerleştirmeye devam ediyordu ama saçı inatla her defasında konulduğu yerde kalmamak için direnip yüzüne dökülüyordu. Yine de bu, Aidy'yi yolundan alıkoymuyordu.

Bloğun etrafında daire çizip kapımın önündeki merdivenlerin olduğu yere geri dönmüştük. Kırmızı renkli yaprakları olan isfendan ağacının altında durduk.

"Başka bir şey söyledim mi?" diye sordum.

Aidy yüzüme bakmak için döndü. Kaşları kalkık, çenesi yukarıya doğru hareket etmiş vaziyette bana bakıyordu.

"Hayır," dedi. "Bütün söylediklerin bunlardı, gerçekten. Sadece çakırkeyiftin ve içini dökmek istemiştin. Neden aramak için beni seçtiğini bilmiyorum ama."

Aidy güldü. Onunla aynı fikirdeydim. Neden onu aradığım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Son zamanlarda çok fazla seçeneğim olduğu da pek söylenemezdi tabii. Sanırım kolay konuşulabilecek biriydi. Şimdilerde çevremde Aidy gibi biri de yoktu.

Son zamanlarda insanların hayatımdan çıkmasına izin vermiştim. Geçtiğimiz yıl yanımda olmak isteyen insanlarıysa kendimden uzaklaştırmış, onları bensiz çok daha iyi bir hayatları olacağına dair ikna etmiştim.

Hayatımda bazı boktan şeyler yapmıştım.

Bazı kötü kararlar da almıştım.

Fakat burada durmuş, Aidy'nin yanağının iç kısmını ısırışını ve içimde yaşayıp nefes alan canavardan bihaber bana bakışını izlediğimde bugüne kadar sahip olmadığım o ümit kırıntılarını canlandırıyordu.

Bu kadın, Mary Sunshine kadar güzel olabilecek bu kadın, benim kalpsiz olduğuma inanmıyordu.

Soluğumu verdiğimde göğsüm indi. Ellerimi birden ceplerime tıkıştırdım. En son ne zaman hissettiğimi hatırlayamadığım uzun bir süreden beri parmaklarım büyük bir açlıkla kıpırdanmıştı.

Ona dokunmak istiyordum.

Yumuşacık kremsi cildini avuçlarımın arasında hissetmek istiyordum. Onu gördüğüm her defasında farklı renklere bürünen o dolgun dudakları tatmak istiyordum. Onu duvara yaslayıp dudaklarımı dudaklarına bastırdığım o anda saçlarını parmaklarımın arasına alıp hissetmek istiyordum.

Gerçekdışı sayılabilecek kadar kısacık da olsa bir an ona delicesine âşık olmanın nasıl bir şey olacağını bilmek istiyordum. O kadar çok istiyordum ki bu, canımı acıtıyordu.

17. Bölüm

Aidy

Ace'in evinden dönükten sonra Wren, "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" deyip magazin dergisini kollarıma bıraktı.

Dalıp gittiğim sersemlikten irkilip kuşe kâğıtlı broşürü aldım ve ortalarda bir yerde ucu kıvrılmış sayfayı çevirip açtım. Sırtı açık, uzun kollu ve geleneksel evaze eteğe sahip gelinlik bütünüyle dantelle kaplıydı.

"Tam sana göre," dedim Wren'e.

"Sanki çok fazla Kate Middleton tarzı gibi mi, ne dersin?" diye sordu Wren. "İnsanların prensesi taklit ettiğimi düşünmelerini istemiyorum. Zaten arkadan bakınca aynı görünüyor olmamız yeterince kötü. Tanrım. En azından kardeşi Pippa'nın poposuna sahip olsaydım ne olurdu sanki?"

"*Squat* yapacaksın. Sana hep söylüyorum." Popoma şaplak atıp ayakkabılarımı çıkardım.

"Neyse, senin günün nasıl geçti?" diye sordu Wren. "Anladığım kadarıyla kahvaltı Ace'in hoşuna gitti."

"Kenara kay ufaklık," diye seslendim Enzo'ya, kanepedeki yerini çalmadan önce. "Dün gece benimle konuştuğunu hatırlamıyor."

Ablamın ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Ne?"

"Hafıza sıfır." Geriye yaslanıp soluğumu verdim. "Bu yüzden tam bir deli gibi görünüyordum."

Wren kıs kıs gülüyordu.

"Bu hiç komik değil," diye uyardım.

"Kesinlikle gülünç."

Enzo da kıkırdamaya başlamıştı. Neye güldüğünü bildiğinden bile emin değildim. Wren işaretparmağını tükürüğüyle ıslatıp kucağındaki yedi yüz adet düğün dergisinden birinin sayfasını karıştırmaya başladı.

"Her neyse, kötü sayılmazdı," dedim. "Beni içeri davet etti. İkimiz için omlet yaptım, ardından da yürüyüşe çıktık."

Kız kardeşim bir gözünü kısıp dikkatlice bana baktı. "Yürüyüşe mi çıktınız? Bu... sevimliymiş."

"Yürüyüşe çıkıp konuşuruz dedi."

"Daha çok sevimli." Wren derginin başka bir sayfasına geçmişti. "Topaz'dan bahsetti mi? Ve seni dışarı çıkarma konusundan?"

Kanepenin kolundaki dikiş ipliğini çekiştirdim. "Hayır. Benimle randevuya çıkmak gibi bir arzusu olduğunu düşünmüyorum. Dürüst olmak gerekirse benim hakkımda ne düşünmesi gerektiğini bile bilmiyorum."

"Aha." Wren bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Ben bile bazen senin hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Oysa seni doğduğun günden beri tanıyorum."

"Her neyse. Sorun değil. Çıkmak için kimin zamanı var ki, yanlış mıyım?" Doğrulup kollarımı başımın üzerinden uzatarak gerindim.

"Haklısın, çıkmak ve ilişkiler bir yaşamı olmayan eziklere

göre bir şey." Wren dilini bana doğru çıkarıp göz kırptı ve sol parmağında takılı olan parıltılı büyük elmas yüzüğünü gösterdi.

"Söylemek istediğim bu değildi."

Aşağıya eğilip Enzo'nun dağınık saçlarını karıştırdım. "Pekâlâ, gidip bazı e-postalara cevap verip biraz dinlenirim." Wren'e dönerek, "Ve lütfen, lütfen bana kıyafet *link*lerini atmaya bir son ver. Eğer fikrime ihtiyacın varsa beni nerede bulacağını biliyorsun. Son zamanlarda e-posta kutumu temizlemeye çalıştığım her defasında tekrardan beş tane kadar daha çıkıveriyor ve hepsi de senden geliyor."

"Tamamıyla düğün planlama modundayım," dedi Wren. "Gelecek altı aylık hayatınıza hoş geldiniz."

Kendime engel olamayıp kıkırdadım. Sonunda kardeşimin bu düğün durumunu bütünüyle benimsemiş olmasını görmekten mutlu oluyordum. Chauncey gerçekten iyi bir adamdı, kardeşim ve Enzo için Wren'in düşündüğünden çok daha fazla mükemmel biriydi. Odama döndüğümde günlüğü kaptığım gibi rasgele bir sayfasını çevirip açtım.

Önümüzdeki altı ay boyunca kafamı dağıtacak şeylere ihtiyacım olacaktı. Hepimizin hayatı kökten değişecekti. Sadece Wren ve Enzo'nun değil, benimki de değişenler arasına dahil olacaktı.

Glam2Go'yu New York'un yanında diğer büyük şehirleri de içine alacak şekilde büyütmek istiyorduk. Listemizde bulunan sıradaki şehir her zaman Los Angeles olmuştu ve sanırım bu çok iyi bir fikirmiş gibi duruyordu. Mesleğinde başarılı bir makyaj uzmanı için bütün bu yapımcı şirketler, aktör ve aktrisler, *reality* şov ev kadınları iyi bir fırsat kapısı oluşturabilirdi.

Karnımın üzerine uzandım ve elimle başımı destekleyip önümdeki sayfadaki yazıyı okumaya koyuldum.

Bu gece neredeyse yakalanıyorduk. Yeniden hem de. İkimiz gölü evindeki ayı postu üzerinde sevişirken adam da yandaki odada kendinden geçmiş uyuyordu. Rüyasında ise dairelerindeki misafir odasındaydık. Bu sefer de onunla adamın yatağındaydık. Bu gece ona sahip olup içine boşaldıktan sonra sevmesinde olduğum hoşluğun gelen ayak sesleri yüzünden olmuştu. Korkutucu ve zor zamanda canlandırıcıydı. Elimle ağzını kapamış, penisim onun uyarılışıyla uğraşmış, ikimiz de bilerek dolabın iç kısmının arkasında nefessiz bir şekilde saklanacak bir yer arıyorduk.

Belki de hemen bir adamın ama neredeyse yakalanmış olmayı dilemiştim. Eğer bizi yakalamış olsaydı belki de onu nefret ederdi. Adam hemen de nefret ederdi ama bu, yapsanın bizim bu saçmalıklara son noktayı koyarak ve o da artık onu en çok seven adamla birlikte olabildiği. Onu en çok hak eden adamla.

Onunla etrafta gezilice sevişip gezlenmek istemiyorum artık. Onu koluma takmak istiyorum. Ona olan sevgimi açık bir şekilde göstererek onu sevmek istiyorum. Gururla. Onunla hava atmak istiyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum.

Ve bunu adam onun kesin olarak vazgeçene kadar yapsaman.

18. Bölüm

Ace

Aidy bütün gün boyunca zihnimi meşgul etmişti.

Aslında son üç gündür aklımdan hiç çıkmıyordu. Elleri market poşetleriyle dolu, pazar sabahı delirmiş biri gibi kapı zilimi çaldığı zamandan beri.

Lower East Side'da kaldırımdaki kafelerden birinde oturmuştum. Daha önce buraya hiç gelmemiştim fakat kahve iyi bir fikir gibi gelmişti. Garson bana Aidy'yi anımsatıyordu. En azından saçları. Çok fazla gülümsemiyor ve göz teması kurmuyordu. Omuzları ise çıplak değildi. Kulağa çılgınca gelecekti ama bu, Aidy'nin omuzlarını özlememe sebep olmuştu.

Kahretsin.

Omuzların beni kaya gibi sertleştireceği günlerin de geleceğini asla düşünmemiştim fakat Aidy Kincaid'in o kahrolası omuzları açıkta bırakan bluzu... Bir yılı aşkın bir süreden beri biriyle yatmadığınız göz önüne alındığında bir şeylerin sizi tahrik etmesi için çok fazla çabaya gerek kalmıyordu.

Telefonumdaki kişiler listesinde gezinirken listenin en başında onu görünce durdum.

Ona mesaj atabilirdim.

Fakat kendimi tanıyordum. Burada oturacak ve ekrana bakacaktım. Gönderdiğim mesajın okunduğuna dair bildirinin gelmesini bekleyecek ve sonrasında bir belirip bir kaybolan noktacıklardan çaresiz bir ezik gibi onun mesajını endişeyle bekleyecektim.

Cesaretimi toplayıp telefonu aldım ve onu aradım. Eğer cevap vermezse kendi bilirdi. Mesaj bırakmayacaktım. Beni geri arayana kadar da benim ondan ne istediğimi bilemeyecekti. Mesajımı okuyup sonrasında görmezden gelmesi riskini de göze alamazdım.

Kendimi enayi konumuna düşürmek istemiyordum.

"Merhaba," diye yanıtladı Aidy telefonun ikinci çalışında.

Boğazımı temizledim. "Aidy."

Aidy güldü. "Telefonu açmama şaşırmış gibi görünüyorsun."

Şaşırmıştım.

"Hayır, hayır," dedim. "Ben sadece arayıp belki bir kahve içeriz diye buluşmak isteyip istemediğini merak etmiştim."

Bir süre sessizce bekledi.

Soluğumu tutmuştum.

"Oh... ee... olur. Ne zaman?"

"Şimdi."

Aidy bana sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre bekledi.

"Nerede?" diye sordu.

"Arcadia Steam'de," dedim. "O sağda..."

"Nerede olduğunu biliyorum. Bana sadece on beş dakika ver, olur mu?"

Çok da zor değildi.

"Selam." Kendisini görmeden sesiyle beni selamlamıştı. Sandalyemde geriye dönerek omuzlarına göz gezdirdim. Alışılmışın

dışında serin olan bu haziran akşamında trajik bir şekilde omuzları çıplak değildi. Karşımdaki sandalyeye oturup hemen mönüyü almıştı. "Bu yeri severim. Aslında harika bir muhit sayılır. Topaz ve ben her zaman öğle yemeğine buraya geliriz."

"Ben buraya ilk defa geliyorum."

Aidy mönüde bir sayfayı çevirdi. "Bütün bu yolu tepip seni buraya getiren nedir?"

"Erken saatlerde fotoğraf çekimim vardı."

Aidy birden durdu ve şaşkın gözlerle bakışlarını masanın karşısına çevirip bana baktı. "Ah, gerçekten mi? Ne içindi peki?"

"*Amerikan Atlet Dergisi*." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi söylemiştim. Büyük ihtimalle de Aidy gibi biri için önemli sayılmazdı. Fakat bu ülkedeki kanlı canlı her Amerikan atlet bu derginin kapağına çıkmak için sağ kolunu feda ederdi.

"Bu çok güzel. Senin hakkında bir şeyler yazacaklar mı?"

"Eski menajerim beni buna ikna etmek için uğraşıyor. 'Dobra Dobra Söyleşi' işi için de beni o ikna etmişti. Bir çeşit dönüş yapabileceğimi düşünüyor. Ayrıca hâlâ terapi gördüğümü düşünüyor. Ona bu şeyin yararsız olduğunu söylemekten nefret ediyorum."

Elimi tembel omzuma doğru götürdüm.

"Asla o tarz hareketleri yapabildiğim halime dönemeyeceğim," dedim. "On aylık yoğun fizik tedavim yeni bitti ve küçücük bir fark bile yaratmadı."

"Bu moral bozucu." Aidy öne doğru eğildi.

Başımla onayladım.

"Şu Lou denen adam tam olarak nasıl bir geri dönüş yapacağını düşünüyor?" diye sordu.

Başımı sallayıp konuşmaya devam ettim. "Kim bilir, bazen

çok çılgınca fikirleri olabiliyor. Asla olmayacak bir mucize için yalvardığını ona söylekten nefret ediyorum."

"Asla bilemezsin."

"En azından burada olduğumu hayranlarımın bilmesini sağlayabilirim." Kahvemden bir yudum alıp bizimle ilgilenen garsonun köşeden bize doğru geldiğini göz ucuyla fark ettim. Garson kız, Aidy'nin siparişini alıp masadan uzaklaştı. Sütlü sıcak çay ve şeker. "Kahve içmeyi sevmiyor musun?"

"Çok geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmadıkça hayır," deyip sanki üşümüş gibi ellerini baldırlarında gezdirdi. Uzun kollu, neredeyse içini gösteren gri bir süveter ve her bir kıvrımını saran kot pantolon giyinmişti. "Bu kadar soğuk olduğuna inanabiliyor musun? Hazirandayız. Şu an sıcaktan eriyor olmalıydık. Oysa ben soğuktan titrememe engel olamıyorum."

Dün sıcaktı. Bugünse soğuk. Bu ay ne istediğine karar verememişti ve ben de ona sempati duyuyordum.

"İçeri geçebiliriz," diye teklifte bulundum.

"Hayır, çayım geldiğinde ısınırım." Dişleri birbirine vuruyordu ve elleriyle kendisini sarmıştı.

"Kendine işkence çektirme. Hadi ama." Ayağa kalkıp bir elimle kahvemi alıp diğerini Aidy'ye uzattım.

İlk önce tereddüt edip ardından elini benimkinin üzerine koydu. Çok kısa bir süre nefes alamadığımı hissettim. Birisine dokunmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuş gibiydim. Ellerine dokunmak ve *acaba ne olur* düşüncelerinin gölgesinde bu kısa, kalbi durduran anın zevkini çıkarmak.

Onu içeriye yönlendirip kapının uzağında bulunan köşedeki iki kişilik küçük masanın olduğu yere geçtik.

Yerimize oturduğumuzda, "Teşekkür ederim," dedi.

Aramızda yanan bir mum ve beyaz vazonun içinde tek bir karanfil vardı. Neredeyse romantik bir atmosfer sayılırdı.

"Buyurun." Garsonumuz geri döndü ve küçük bir tepsinin içindeki Aidy'nin çayı ve yanında duran şekerle sütü masaya bıraktı.

"Şu an yaşadığımız havaya inanabiliyor musunuz?" dedi Aidy ikimize birden. "Umarım bütün hafta sonu bu şekilde devam etmez."

"Sanırım havalar ısınacak." Garson tepsiyi kolunun altına yerleştirdi. "Başka bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Böyle iyiyiz, teşekkürler." Aidy gülümsedi.

"Neden? Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Dört Temmuz," dedi Aidy.

Tamamen zihnimden uçup gitmişti. Hayatı programsız bir biçimde yaşayınca günler, haftalar birbirine karışıyor gibiydi ve aileniz etrafınızda olmadığında tatiller diğer sonu gelmez lanet olası günlerden farksızdı.

"Evet, doğru ya," dedim. "Herhangi bir planın var mı?"

Aidy çayına sütü döküp karamel krem rengini alıncaya dek karıştırmaya devam etti. Üzerine şeker ilave edip son bir kez daha karıştırdı ve bir yudum aldı. Bu süt ve çayın bir arada olduğu konsept bana hiç de doğru gelmiyordu fakat Aidy'nin yaptığı haliyle kötü de görünmüyordu.

"Genelde Wren, Enzo ve ben yaşadığımız binanın çatısında oturur ve olduğumuz yerden havai fişek gösterilerini izlerdik fakat bu yıl Enzo, babasının evine gidecek. Wren ise Chauncey'nin evine gidip ailesiyle birlikte oradan havai fişekleri izleyecek." Fincanı eline alıp buharına üfledi. "Beni de davet etti fakat bilir-

sin işte, aralarında gereksiz yere üçüncü kişi olmak istemiyorum. Bunu yeni ailesiyle birlikte yapacaklar. Aralarında bağın oluşması için buna ihtiyaçları var."

"Chauncey kim?"

"Wren'in nişanlısı. Altı ay sonra evleniyorlar," dedi. "Şu pizza restoranının sahibi. Finnegan."

"Ciddi misin? Benim en çok sevdiğim yerlerden biri orası. Sığır konservesi ve lahanalı pizzası-"

"Berbat," deyip araya girdi. "Chauncey'yi severim fakat mönüsündeki o malzemelerden bazıları kesinlikle insan tüketimi için yapılmamış. Pizzada lahana sarması mı? Ya da kuzu yahnisi mi? Bu tarz şeyleri kim çıkarıyor ki?"

"Orada sen ne yiyorsun?"

"Genellikle peynirli. Bazen de biberli. Çocukların mönüsünden sipariş vermeme izin veriyor."

Aidy başka bir içecek sipariş etti ve küçük kahvenin etrafına göz gezdirdi. Akşam yemeği vakti yaklaştıkça içerisi kalabalıklaşmaya başlamıştı.

"Pekâlâ, bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordum. "Çünkü Enzo ve Wren gitmiş olacaklar.

Oturduğu yerden doğruldu ve etrafına bakınmaya başladı. "Bilmiyorum. Sanırım bunu hiç düşünmedim. Belki çalışırım."

"Benim göl evine gidiyorum," dedim ve kendime düşünme fırsatı dahi tanımadan onu davet ettim. "Sen de gelmelisin."

Mavi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, gülümsemesine engel olmaya çalışıyordu. "Ne? Ciddi misin?"

"Evet."

"Emin misin?" Başını yana doğru eğdi.

Nazikçe kıkırdayıp başımla onayladım. "Evet. Zaten tek başıma gidecektim. Eğer senin de başka planın yoksa gelmelisin."

"Orada ne yapıyorsun? Ayrıca nerede burası?"

"Rixton Falls'ta," diye yanıtladım. "Şehir dışında ve sadece dinleniyorum. Balık tutuyorum. Kano kullanıyorum. Şelalenin üzerinden havai fişek gösterilerini seyrediyorum."

Aidy dolgun dudaklarını birbirine bastırıp utangaç bir edayla gülümsedi. Gülümsediğinde dudağındaki Eros yayının yukarısında çizgi beliriyordu. Daha önce bunu neden fark etmedim bilmiyorum ama üstdudağı ile burnunun arasındaydı ve kesinlikle tapılası görünüyordu.

"Gelmek ister misin?" diye sordum. "Cuma günü gelip seni alırım. Pazar günü de geri getiririm."

"Tamam, mutlu olurum."

19. Bölüm

Aidy

Cuma günü öğleden sonra ikiydi. "Oraya nasıl gideceksiniz?" diye sordu Wren, yatak odamın kapısında duruyordu.

"Kamyonet kiralıyor." Büyük valizin fermuarını güçlükle çektim. Yedi ya da sekiz günlük geziler için kullanılacak büyüklükteydi ve ben sadece iki günlüğüne gittiğimi biliyordum. Yine de hazırlıklı olmak istemiştim. Özellikle de neyle karşılaşacağımı bilmediğim durumlarda.

"Bu Rixton Falls neredeydi peki?"

"Birkaç saatlik uzaklıkta, kuzeyde. Şehir dışında."

Valizin üzerine oturup içindekileri bastırdım, böylece fermuarı kalan bölümünden rahatlıkla çekip kapatabilecektim. Bunun gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordum ve eyaletler arası otoyola çıkana kadar da bu bana gerçekmiş gibi gelmeyecekti. Ayrıca hafta sonunda eğlenceden tuhaflığa oranının ne olacağını da merak etmiyor değildim.

Neredeyse hiç tanımadığım bir insanla seyahate çıkıyordum ve bunu daha önce hiç yapmamıştım. Her ne sebep ya da amaçla olursa olsun ikimiz de hâlâ arkadaş ile iki yabancı arasında bir

yerlerde sayılırdık. En azından o, topluma mal olmuş bir kişilikti. Bu, beni öldürüp de balıkları beslemeyi planlayan gizli bir seri katil olmadığı konusunda yüzde doksan dokuz nokta dokuz emin olduğum anlamına geliyordu.

"Bu hafta sonundaki randevularımın üstesinden geleceğinden emin misin? Altı tane müşterim var," dedim ve ilave ettim. "Dört tanesi düzenli müşterim, diğer ikisi ise yeni müşteri."

Wren'in gözlerinde parıltı belirmişti. Kollarını birbirine geçirip kapı aralığında hafifçe eğildi. "Hallolmuş bil. Sen sadece aşırı seksi beyzbol oyuncusu erkek arkadaşınla Ricksville Falls'a git ve tadını çıkar."

"*Rixton* Falls," diye düzelttim. "Ayrıca o benim erkek arkadaşım değil. Bildiğim kadarıyla ikimiz de ayrı odalarda uyuyacağız ve ona sadece arkadaşı olarak eşlik edeceğim."

"Öyle ya." Wren ayağını yere vurdu. "Haklısın. Sen ona sadece 'arkadaşı' olarak eşlik edeceksin çünkü balık tutmaya eski beyzbol oyuncusu arkadaşlarıyla gitmektense bir hafta önce gelişigüzel karşılaştığı bir kızla gitmeyi daha çok tercih eder."

Haklıydı. O yüzden ben de çenemi kapadım.

Yine de beklentilerimi sıfırlamıştım.

Hiçbir şey umut etmeden gidiyordum çünkü beni davet etmişti ve onunla vakit geçirmek kulağa iyi gelmişti.

Küçükken Ozarks'ta göl evimiz vardı. Her yaz bu zamanlar o yeri hatırladığımdan geçmişe özlem duyuyordum.

"Prairie Rose Drive'daki evi hatırlıyor musun?" diye sordum Wren'e.

Olduğu yerde doğruldu. Gözleri özlemle dolmuştu. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Anne, birisi kapıyı çalıyor." Enzo, kız kardeşimin hemen arkasında belirmişti.

Kahretsin.

Yolda olduğunu bilmiyordum.

Erken gelmişti.

Wren beni inceledi. Muhtemelen gereksiz yere endişelendiğimi gördüğü için biraz eğlenmiş görünüyordu. Kolunu Enzo'nun omzuna attı.

"Babanın evine götürmen gereken şeyleri hazırladın mı ufaklık?" diye sordu.

"Daha değil. Özür dilerim anne," dedi Enzo. "Hemen şimdi yaparım."

Enzo eşyalarını hazırlamaktan nefret ediyordu. Yine de babasını görmeye bayılıyordu. Lorenzo'nun kendi sorunları olmuş olabilirdi ya da kız kardeşim için felaket bir eş de olabilirdi ama Enzo hafta sonlarını babasıyla geçirmek için gün sayıyor, yanına gitmek için can atıyordu.

İkisi de holden geçip kendi yollarına gittikten sonra kendime toparlanmak için bir dakika verdim ve ardından derin bir soluk alıp tüm o endişelerimin yerini katıksız bir heyecanın almasına izin verdim.

İyi bir hafta sonu olacaktı.

Bunu hissediyordum.

Valizimi holde peşimden çekip yürümeye başladım. Kalbim hızını artırmış, sesini kulaklarımda duyabileceğim seviyeye gelmişti. Sıcak bir ürpertinin bedenime yayıldığını hissediyordum. Köşeyi döndüğümde Ace'in kapımda durmuş, elleri düşük bel kotunun ceplerinde beni beklediğini gördüm. Bronzlaşmış kaslı kolları beyaz V yaka tişörtünden görünüyordu.

"Selam," dedim. Bir anda neden utangaç tavır takınmaya başladığımı merak ediyordum.

"Selam." Bugün gözlerinde huzurla karışık hafif bir rahatlama vardı. Çarşamba günü de kafede o ifadeyi fark etmiştim. "Hazır mısın?"

Bakışları valizime doğru indiğinde eliyle ona uzandı ve durdu.

"Ne getiriyorsun böyle? Sadece iki günlüğüne gittiğimizi biliyorsun değil mi?" Valizin sapından tutup sanki dambılı büküyormuşçasına kendine doğru çekmeye başladı. "Tanrım. Bu şey en azından... otuz kırk kilo gelir değil mi?"

"Kes şunu." Elimle ona işaret edip onu durdurmaya çalıştım.

"Çok fazla şey aldığını söylemiştim ona." Wren bana bir bakış atıp Ace'e doğru yönelip sağ elini uzattı. O anda ikisini düzgün bir şekilde tanıştırmadığımı fark ettim. Tanrım. Wren bazen annemmiş gibi davranıyordu. Şu anda ise tam annem gibiydi. "Merhaba. Benim adım Wren. Aidy'nin kardeşiyim."

Ace, Wren'le tokalaştı. "Tanıştığıma memnun oldum Wren."

Telefonumdan saati kontrol ettim. "Gitmemiz gerekmiyor mu? Kaçınmamız gereken iş çıkış saati olduğundan eminim. Bilmiyorum. Bir yerlere gitmeyeli epey bir zaman oldu."

Enzo holün karanlığından fırlayıp Wren'in arkasında belirdi. Yuvarlak gözleri şaşkınlıkla açılıp Ace'e kilitlenmişti. Annesini bir tür kalkan olarak kullanıyordu. Tüm heyecanı ve merakı bir anda yok olmuştu. Wren yanılıyordu. Enzo unutmamıştı ve hiçbir zaman da unutmayacaktı.

"Selam," dedi Ace dizleri üzerine çökerek ve Enzo'yla göz göze geldi. Elini yan tarafından uzatıp arka cebinden bir şey çıkarttı. "Seninle karşılaşmayı umuyordum."

Enzo bakışlarını Ace'e çevirmeden önce Wren'e baktı. Kardeşim başıyla onaylayınca Ace'e doğru bir adım attı.

Ace iki parmağı arasında tuttuğu beyzbol kartını gösterdi. "Senin için imzaladım."

Yeğenimin yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde mutlulukla dolmuş, dudakları kocaman bir şekilde kıvrılmış sırıtıyordu. Kartı Ace'in elinden alıp iki tarafını da merakla inceledi.

"Teşekkür ederim!" deyip tekrar göz attıktan sonra kartı göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim Ace!"

Ace çömeldiği yerden doğrularak kalktı. "Rica ederim. O gece olanlar için üzgünüm."

"Sorun değil." Enzo'nun bakışları karta kilitlenmişti. Parmaklarını Ace'in imzasının üzerinde gezdiriyordu.

"Çok güzel, değil mi ufaklık?" diye sordum. Wren'e bir bakış atıp bu olanlardan hiçbir şekilde haberim olmadığını anlatmaya çalışıyordum.

"Pekâlâ, siz ikinize iyi eğlenceler," dedi Wren. "Oraya gittiğinde beni ara."

Evden çıktık. Ace valizimi evimizin önündeki sokak arasına düzgün park edilmeyen kamyonete yerleştirdi. Ona asi olduğunu ve bu yönünü beğendiğimi söyledim; neredeyse gülümsüyordu.

Neredeyse.

İyi bir hafta sonu olacaktı.

Bunu hissedebiliyordum.

"Gerçekten sessizsin." Varış yerimize yarım saat kala kamyonetteki öldürücü sessizliği bozmak için ilk adımı atmıştım. "Beni

davet ettiğine pişman oldun, değil mi? Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsun galiba? Yani çok kısa bir süre önce tanıştık ve daha bir-iki güne kadar seni gizliden takip eden biri olduğumu düşünüyordun. Şimdiyse beni göl evine davet ettin. Bir parçam endişelenmesi gerekenin ben olduğumu söylüyor, biliyor musun? Demek istediğim, maceraya seven bir yapım vardır fakat bu biraz maceranın ötesinde..."

Ace'in direksiyondaki eli daha da gerginleşmiş gözlerini kısıp akıp giden yola odaklanmıştı.

"Durumu daha da kötü hale mi getiriyorum? Bu tuhaflığı?" diye sordum.

"Aslında, *şimdi*..."

"Özür dilerim," dedim. "Sessizlikle aram pek de iyi sayılmaz. Çok fazla düşünmeme sebep oluyor. Şu fikir haritalarını bilirsin işte, bir kez bir şeyin etrafında bir daire çizdiğinde hemen ardından çizgiler çekip onu diğer fikirlerle bağlarsın ve onların da etrafında daireler çizersin ve böylece uzayıp gider işte."

Bir süre sessizliğini korudu, sonra kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Çok fazla sessizlik olduğunda en azından benim zihnim o şekilde çalışıyor." Sandalyeme iyice yapışmıştım. Çok fazla konuşmuyordu. "Soruma cevap vermedin."

"Hangisi?" diye mırıldandı. "Bir defada çok fazla soru sordun."

"Gelmem için beni davet ettiğine pişman mısın?" diye sordum, en önemli sorumdu.

"Kesinlikle hayır." Bu sefer hiç tereddüt etmeden yanıtlamıştı.

"Her zaman bu kadar sessiz misin?" deyip ikinci önemli sorumu sordum.

"Oldukça."

"Sana bir şeyler daha sorabilir miyim?"

"Ne tür şeyler?"

"Rasgele sorular işte," dedim yavaş bir şekilde ve göz ucuyla onu izledim. Gün boyunca kışkırtıcı tavrımdan hoşlanacağından emin değildim fakat günün sonunda ikimiz de birbirimizi daha iyi tanımış olacaktık ve belki de bu yolculuğun ne kadar garip olduğunu unutacaktık.

"Kabul," dedi Ace. "Haydi sor."

Rixton Falls'a yolculuğumuz süresince Alessio Amato hakkında birkaç yeni şey öğrenmiştim.

1. Klasik *rock* müziğini seviyordu.
2. Yolculukta en çok sevdiği içecek Ruby Red Squirt ve benim çok da hoş bulmadığım çikolata kaplı üzüm kurusuydu. Benim siyah meyan kökü çubuğu ve zencefilli gazozumu yadırgamadığı için ben de fikirlerimi kendime saklamıştım.
3. Dikkatli bir sürücüydü. Şu ana dek gözlemlediğim kadarıyla öyleydi. Dönüş sinyalleri, hız limitleri ve hepsi. Geçen yılki kazanın bunda önemli bir payı olduğunu varsayıyordum.
4. Akrep burcu erkeğiydi. Hiç şaşırmamıştım. Bir göbek adı yoktu.
5. Oldukça mücadeleciydi. Daha önce Monopoli'de bile oyun kaybetmemişti.
6. Lisedeyken bir tür kumarhane çetesini yönettiği için bütün bir ay okuldan uzaklaştırılmıştı. İnsanların lise sporlarının ne kadar kazançlı olduğunu anlayamadığını söyledi.
7. En çok sevdiği kitap *Büyük Umutlar*'dı.
8. Beş erkek kardeşin en büyüğüydü.

Ace dönüş sinyalini verdiğinde gösterge tablosundan saate

baktım. Yolculuğumuz iki saatten biraz az sürmüştü. Eyaletler arası otoyoldan ayrılıp Rixton Falls/Saint Charmine levhasının olduğu çıkış yoluna saptık. Yolculuk boyunca uzun bir süre mola yeri görememiştim ve mesanem zencefil sodasıyla dolup taşıyordu fakat öyle heyecanlıydım ki sesimi çıkarmadan eziyeti çekmeye devam ettim.

"Acıktın mı?" diye sordu Blueshank adında küçük bir kasabaya sapan bozuk bir yoldan aşağıya saptığımızda. Levhaya göre nüfus 1081'di. "İleride küçük bir market var. Durup hafta sonu için gerekli şeyleri oradan alacağız. Sen de istediğin şeyleri alırsın."

Küçük bir park yerine arabayı çektikten sonra arabadan indik. Bacaklarım sızlıyordu. Yürümek gerçekten iyi gelmişti. Ace benim için kapıyı açtığında yüz ifadesinden bir şey seçilmeyen kontrolör kapının sesiyle birlikte bakışlarını önündeki dergiden ayırıp bize baktı.

"Selam." Ace samimi bir şeklide onu selamladı ve kadın tekrar bakışlarını önündeki dergisine indirdi.

Kartı aldığım gibi küçük marketin tuvaletinin nerede olduğunu bulmak için etrafıma göz gezdirdim. Arka taraftaki işareti gördüğümde rahatlamıştım. İzin isteyip ayrıldım, rekor sayılacak bir sürede işimi gördükten sonra geriye döndüğümde Ace'in aldığı malzemeleri görünce şaşkınlıkla kalakaldım.

Ekmek, çeşitli baharatlar, taze meyve ve sebze, hatta bir kutu tahıl bile görmüştüm fakat etten eser yoktu.

"Neyi eksik bıraktık?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Ben sadece neden et olmadığını merak ediyorum."

Ace sırıtıyordu. "Balık tutacağız Aidy. Ne yakalarsak onu yiyeceğiz."

"Tabii ya." Tıpkı babamla Ozarks'ta yaptığımız günlerdeki gibi. O günlerden beri hiç yapmamıştık. "O zaman biraz sıvı yağa ve tavaya ihtiyacımız olacak."

On beş dakika sonra bir çakıllı yola saptığımızda ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Önümüzde ufuk çizgisi sisli görünüyordu ve aşırı miktarda çam ağacı vardı. Alana yaklaştıkça Ace'in bana yolda bahsettiği şelaleyi daha net görüyordum.

Geniş avlusu, yeşil çatısı ve arka taraftaki küçük göle giden iskelesi olan ahşap göl evinin çift şeritli yoluna girmek için yavaşlayarak döndü.

Gri metal kulübenin yanındaki derme çatma, köhne park alanına gelip arabayı park ettikten sonra motoru durdurdu. "İşte geldik."

Kamyonetten inip yiyecek malzemelerini almak için arabanın arkasına doğru yöneldim, Ace de çantalarımızı aldı. Yeşil yapraklı ağaçların gölgesi bizi güneşten koruyor, kuş seslerinin senfonisi gökyüzünü dolduruyordu.

"Bu yer bana geçmişteki göl evimizi çok fazla hatırlattı," dedim. "Ozarks'taki göl evimiz. Biz büyürken sahip olduğumuz evi."

Ace'i ön kapıya kadar takip edip içeri girmek için onun kapıyı açmasını bekledim. Kapının eşiğinden adımımı atar atmaz tatlı bir küf kokusuyla karşılanmıştım. Normal insanların rahatsız edici bulacağı bir kokuydu fakat yazları balık tutup kamp yaparak büyüyen insanlar için bu koku kesinlikle katıksız bir cennet gibiydi.

"Tıpkı bunun gibi bir battaniyemiz bile vardı." Yiyecekleri çiftlik evinin masasına bırakıp odun yanan şöminenin bitişiğindeki deri koltuğa doğru koştum. Bana çocukluğumu anımsatan ellerimi siyah, turuncu ve yeşil renklerin karelerden birleştirilmesiyle örülmüş battaniyenin üzerinde gezdirdim.

"Onu annem ördü," dedi Ace. "Doğrusu on ya da yirmi yıl kadar önceydi."

"Bu çok çılgınca," dedim. "Bu yer. Bana büyüdüğüm zamanı çok fazla anımsatıyor. Her yaz aylarca göl evinde kalırdık. Kamp yapar, balık tutar, yürüyüşe çıkardık. Bunu ne kadar çok özlediğimi hatırladım.... bu hissi."

"Hiç geri dönmek ister miydin?" Ace yiyecekleri çıkarmaya başladığında ben de yardım etmek için yanına gittim.

"Hayır." Çantalardan birinden ekmeği çıkarıp ona baktım. "Ben on yedi yaşındayken evi satmak zorunda kalmıştık."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Omuz silkip konuşmaya devam ettim. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Baban aileni bir başka kadın için terk ettiğinde olan budur işte. Annem iki evin de masrafını karşılayamamıştı. Biz de bu yüzden Prairie Rose Drive'daki evden vazgeçmek zorunda kalmıştık.

Bakışlarındaki ağırlığı hissedebiliyordum. "Sanki bu çok sıradan bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Neden ki? Bundan etkilenmem mi gerekirdi? Ya da acı duymam? Babam pisliğin tekiydi. Makul bir babaydı. Söylemek istediğim, babalık görevini iyi bir şekilde yürütürdü ama berbat bir kocaydı. Annem o olmadan çok daha iyiydi." Ekmeği masanın üzerine bırakıp poşetin en altından tereyağı kutusunu aldım. "Babam gittikten sonra bizim için çok zor olmuştu fakat sonuna kadar direndik. Birlikte üstesinden geldik. Eğer otomatik olarak her erkeğin babam gibi aldatan aşağılığın teki olduğunu düşünmüş olsaydım o zaman yaptığım her şeye ya da kendime zarar vermiş olurdum."

Ace tereyağını elimden alıp buzdolabına yerleştirdi. "Burada işimiz bitti. İzin ver sana odanı göstereyim."

20. Bölüm

Ace

"O şeyi mi giyeceksin?" Parmaklarımı yıllardan beridir aile mirası olan sandalyenin deri koltuğuna yerleştirip sıkıca kavramıştım. "Daha önceden balık tuttuğunu sanıyordum."

Aidy bakışlarını aşağıya indirip bacaklarına baktı. Pantolonunun bacak kısmındaki aşınmış püsküllleri kalçasının kıvrımından aşağıya sarkıyordu. Hayal etmek için çok fazla malzeme sunmayan kolsuz yeleğini çekiştiriyordu.

Bundan şikâyet ettiğim söylenemezdi.

Kahretsin, bütün gece o bu şekildeyken ona bakmaktan mutluluk duyardım.

"Kıyafetimle ilgili yanlış olan nedir?" diye sordu. "Kötü mü görünüyor?"

"Sivrisinekler için lezzetli bir akşam yemeğiymişsin gibi görünüyorsun. Orada seni canlı canlı yerler."

Aidy gülümseyip arka cebinden bir şey çıkardı. "İşte bu yüzden ben de hazırlıklı geldim."

Sarımtırak bir şeyi cildinin bütün kısımlarına sıktı. Sonrasında ovalayarak derisine yedirdi. Keskin kokulu bitkisel karışım burnuma dolmuş ve öksürmeye başlamıştım.

"Ne sürüyorsun?" diye sordum. Önümdeki havayı elimle yelpazeledim.

"Organik böcek spreyi. Sinek kovar çevre için gerçekten zararlı, ben de o yüzden bu şeyi kullanıyorum."

Ciğerimin bir parçasını kaybettiğime emindim. "Bunun içinde ne var?"

Aidy ambalajı çevirdi ve kendine yaklaştırıp etiketini okumaya başladı. "Limonotu yağı, nane, lavanta, idrisotu, karanfil, biberiye ve okaliptüs."

"Ve bu işe yarıyor, öyle mi?"

Aidy başıyla onayladı. "Mükemmel bir şekilde hem de. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Olduğum yerde doğrulup kapıya doğru yöneldim. Burada bulundurduğum eski bir çift botu giydim.

"Bu seni çok sıcak tutmayacak mı?" diye sordu. "Oduncu gibi giyindin ve dışarısı elli beş derece."

Mutfak penceresinden dışarıya göz gezdirip arka taraftaki iskelenin olduğu yere baktım. "Belki sıcaktan pişebilirim ama en azından ısırılmayacağım."

Aidy yanıma geldi ve bir elini koluma koyup sıktı. "Bilmiyorum. Bana oldukça lezzetli görünüyorsun ve her zaman ne söylerler bilirsin: İstenirse mutlaka bir yol bulunur. Bir parça kumaşın bu şeylerin seni akşam yemeği olarak kullanmasına engel olabileceğini sanmıyorum. Bundan istemediğine emin misin?"

"Pas geçiyorum. Eczacı gibi kokmaktansa sıcaktan yanmayı yeğlerim."

"Sen bilirsin." Aidy dilini şapırdatıp elini havaya kaldırdı. "Peşini bırakıyorum."

Aidy'ye odasını gösterip üzerini değiştirsin diye zaman verdikten sonra sabah erkenden hazırlayıp arka kapıya koyduğum balık oltalarını aldım. Aidy de onların yanındaki olta takım kutusunu kaptı. Buzdolabından içinde canlı solucanların olduğu yapay köpük kutusunu aldım. Ardından arka kapıdan çıkarak iskeleye doğru ilerledik.

Güneş suyun üzerinde belirmiş, yakındaki şelalelin gümbürtüsü neredeyse çekirgelerin cıvıltısı arasında kayboluyordu. Doğrusu şu anda olmak istediğim başka bir yer yoktu. Hafta sonunu yalnız başıma geçirmenin planlarını kurmuş olmama rağmen Aidy ile birlikte vakit geçirmekten gerçekten zevk alıyordum.

Şu daima etrafta gergin dolaşan, size banyoyu kullanmanız için izin vermesini beklediğiniz misafirler gibi davranmıyordu. Aidy kendini evindeymiş gibi rahat ettirmekle ilgili hiçbir sorun yaşamıyordu.

"Şimdiye kadar yakaladığın en büyük balık neydi?" diye sordu ve ekledi. "Dürüst ol."

"On iki kiloluk yayınbalığı," dedim tereddüt etmeden. Rekor kırdıran cinsten bir şey değildi fakat ortalama bir yayın balığına göre büyük sayılırdı.

"İyiymiş," dedi Aidy.

İskeleye yaklaştıkça arka bahçenin eğimi aşağıya doğru artıyor, çimenler yerini taşlara bırakıyordu. Aidy ise ayaklarındaki parmak arası terlikleriyle kolunun altındaki takım kutusunu dengelemeye çalışınca içgüdüsel olarak uzanıp elini tuttum. Parmakları benimkilerin arasından geçmiş bir halde üç metrelik genişlikteki taşlı araziyi geçtik. Kalbim hızlı bir şekilde atmaya başlamıştı. İskeleye vardığımızda Aidy elimi serbest bıraktı.

Eskimiş tahta kaplamalı zemini geçerken terlikleri emici sesler çıkarıyordu. Dudaklarından zayıf bir mırıltının döküldüğünü duyar gibi oldum.

"Oh, şuna baksana," deyip doğruca ileriyi işaret etti. "Bir yelkenli sürüsü."

"Sürü mü?" Güldüm.

"Onlar başka nasıl adlandırılır bilmiyorum. Sanki yedi ya da sekiz tane var orada. Yarışıyorlar mı?"

"Muhtemelen."

İskelenin sonuna gelip oturduk. Aidy parmak arası terliklerini çıkarıp kenara koydu. Ayağını suya sarkıtıp suyun içinde hareket ettirmeye başladı.

"Su şaşırtıcı derecede ılık," deyip aşağıya eğilip parmaklarını suya değdirdi. "Ayrıca temiz."

"Göle akıtılan hiçbir şey yok," dedim ve Aidy'nin çıplak baldırına konmaya çalışan sivrisineği fark ettim. Uzanıp onu ezdim. "Burası koruma altında. Eyaletteki en temiz göllerden biri."

"Teşekkürler," dedi Aidy avuç içiyle bacağını ovaladı. Arka cebinden spreyi çıkartıp üzerine sıktı. Sessizce bekleyip dilimi ısırdım.

Kancalara yemi takıp oltayı ona uzattım.

"Bütün bu zaman boyunca orada öyle duracak mısın yoksa yanıma gelip oturmayı düşünüyor musun?" diye sorup bana baktı, ardından oltasını fırlattı. "Senin orada öylece durman tuhaf geliyor. Bana kendimi çocukmuşum gibi hissettiriyor. Ayrıca boyunun uzun olması da hiç yardımcı olmuyor."

Yanına çömelip oturdum ve sordum. "Böyle daha iyi mi peki?"

Aidy omzunu benimkine dokundurdu. "Kesinlikle."

Kırmızı beyaz olta mantarı hemencecik dibe batmıştı.

"Sanırım bir şey yakaladım," deyip makarayı yavaşça sarmaya başladı. "Ah, evet."

Bu defa daha hızlı sarmaya başladı. Makarayı sarıp çekti ve kancaya takılmış küçük bir aybalığı sudan çıkıp belirene kadar çekmeye devam etti. Balık çırpınırken Aidy dikkatli bir şekilde onu yakaladı.

"Olamaz, bu çok küçük," deyip nazikçe kancayı balığın ağzından çıkardı. Eğilip balığı suya bıraktı.

Oltamın ucunda bir hareketlenme oluştu. Büyük olduğunu seziyordum. Vakit kaybetmeden makarayı sardım. Oltanın ucunda boyutları iyi sayılabilecek bir güneşbalığını gördüğümde memnuniyetimi gizlemeye çalıştım. Bu, kızartma için iyi olacaktı. Bunlardan birkaç tane daha yakalarsam kendimize iyi bir akşam yemeği hazırlayabilecektim.

Malzeme kutusundan teli aldım. Bir taraftan da göz ucuyla Aidy'yi süzüyordum. Oltasına yem takıyordu. Çok kısa bir süreliğine geçmişteki bir anının içine çekildiğimi hissettim. Dışarıda takılmaktan çok fazla hoşlanan bir tip olmamasına rağmen bir defasında Kerenza'yı buraya getirmiştim. Tatlı sudan nefret ederdi. Sivrisineklere ve çam ağacı kokusuna da katlanamazdı. Çekirgelerden nefret eder, sessizliğin aşırı derecede rahatsız edici olduğunu düşünürdü. Çoğu zaman evde takılır, vantilatörün önünde oturup *Vogue* dergisinin son sayısının sayfaları arasına gömülür ve bulduğu her fırsatta da telefon bağlantısının çekmeyişinden şikâyet eder dururdu.

"Demek beş kardeşin en büyüğüsün?" Aidy birden sorduğu sorusuyla beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Evet."

"Beş tane oğlumun olduğunu hayal edemiyorum. Büyük olasılıkla çıldırırdım. Teyzemin üç tane oğlu var. Önceden onlara bakıyordum ve durmaksızın duvarlara tırmanıyorlardı. Çok çılgıncaydı. Ebeveynlerinin bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama onları kutlarım."

Gizlice sırıtıp başımla onayladım. "Haklısın. Kesinlikle çok yaramazdık fakat annem bizi hizaya getirmesini iyi bilirdi. Çoğunlukla."

"Peki ya baban?"

Durakladım, önümüzdeki suda beliren hafif dalgalanmaya gözümü diktim. "Pek etrafta değildi. Olduğu zamanlarda ise sarhoştu."

Aidy yüzünü bana döndü ve dikkatle baktı. "Üzgünüm."

Omuz silktim. "Sorun değil. Öleli çok uzun zaman oldu. Ben ortaokula başladığımda karaciğeri onu yarı yolda bırakmıştı. Dürüst olmak gerekirse onunla ilgili fazla bir şey hatırlamıyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

"Ben de babamla ilgili bazen aynı şeyleri hissediyorum," dedi. "Fakat o yaşıyor ve çok iyi. Hayatına Kansas'ta devam ediyor. Yeni ailesiyle birlikte."

"Yeni aile mi?"

"Evet. Annemi terk edip gittikten sonra vakit kaybetmeden yerimizi doldurdu. Hatta yeni eşinden, ikisi de kız olan çocukları oldu. Noel kartlarımız geliyor. Bazen de doğum günümü hatırladığında telefonla arıyor fakat yollarımız ayrılalı çok oldu."

"Bu korkunç bir şey. Sen onun kızısın."

Aidy güldü. "Haklısın. Yüksek sesle dile getirdiğimde kulağa gerçekten çok kötü geliyor. Tanrım, gerçekten de pisliğin tekiymiş."

"Üvey kız kardeşlerinle görüşüyor musun?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Tüm hayatım boyunca onlarla en fazla birkaç kez görüşmüşümdür. Babamın yeni eşi onları çok sıkı kontrol altına almış. Şu helikopter anneler gibi biri. Onları gözünün önünden asla ayırmıyor. Durum böyle olunca da birilerin tanımaya çalışmak gerçekten çok zor oluyor, bilirsin işte..."

Oltanın kancasına yeni bir solucan takıp güldüm. "Büyürken ben de hep helikoptervari bir annem olsun istemiştim. Neden öyle istediğimi bilmiyorum. Sanırım her zaman sahip olmadığımız şeyi isteme eğiliminde olduğumuzdan olsa gerek."

"Takdire şayan."

"Kendimi bildim bileli annem hep iki işte birden çalışırdı. Maçlarımın hiçbirisine gelememiştir. Çoğu geceler bizi soğuk yemeklerle beslerdi. Sekiz yaşına bastığımızda ise bize kendi çamaşırlarımızı yıkamayı öğretti."

"İlginç." Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Sanırım bütün bunları eve ekmek getirip karnınızı doyurmak için yapmak zorunda kalıyordu. Büyüme çağındaki beş erkek çocuğu beslemenin kolay ve ucuz olabileceğini sanmıyorum."

"Haklısın, ayrıca hayır. O gerçekten harika bir anneydi," dedim. "Hiçbir doğum günümüzü unutmadı ya da tatilimizi bizden uzak geçirmedi. Pazar günleri akşam yemeğimizi yapar ve komşuların yarısını davet ederdi. O zaman ne kadar tuhaf olduklarının hiçbir önemi olmaksızın hayallerimizin peşinden koşmamız için bizi cesaretlendirirdi. Bütün bu yıllar boyunca bir tür hayatta kalmamızı sağlayan biriydi."

"Şimdi nasıl? Umarım sadece bir işte çalışıyordur?"

Güldüm. "Evet, şimdi emekliye ayrıldı. Otuz beş yıl öğretmenlik yaptı, bu yüzden emekli maaşı alıyor. En küçük erkek

kardeşim liseyi bitirir bitirmez geceleri yaptığı garsonluk işini bıraktı. Annem şimdi iyi."

"Nerelisin?"

"Jersey," diye yanıtladım.

"Aksanın yok."

"Her zaman çokbilmiş gibi konuşmuyoruz, bununla birlikte çoğunlukla Ohio'da büyüdük. Babam öldükten sonra Jersey'e taşındık. Ailemin akrabaları oradaydı, bu yüzden biz de oraya gittik."

"Kardeşlerin nasıl insanlar?"

"Sanırım oltana bir şey takıldı," deyip konuyu değiştirdim.

Aidy şaşkınlıkla ayağa kalkıp doğruldu. "Oh. Haklısın. Bu seferki büyükmüş gibi geliyor."

Oltayı çıkardı, yakaladığı güneş alığını dikkatli bir şekilde kancadan çıkardı ve ipi taktı.

"Bu şeyin dönüp dolaşıp geri gelmiş olması komik doğrusu," dedi. "Her neyse, bütün erkek kardeşlerinle yakın mısın?"

Başımı sallayıp homurdandım. "Önceden olduğu kadar değil. Yuvadan ayrıldıktan sonra beşimiz de kendi yolumuza gittik diyelim."

"Onlar şimdi neredeler?"

"Her yerde," dedim. Seattle. Los Angeles. Chicago. Kim bilir dört numara şimdi neredeydi. Bir yerde çok uzun süre kalmak gibi bir alışkanlığı yoktu.

"Wren ile ben tüm hayatımız boyunca birbirimizden ayrılmadık. İki dost gibiyiz," dedi. "Şu kardeş kıskançlığı denen şeyi hiç yaşamadık. Biz ergenlik çağına geldiğimizde insanlar bizle ilgili bir sorun olduğunu düşünüyordu çünkü kardeşimle çok iyi anlaşıyorduk."

"Bu... kesinlikle normal değil."

"Alışılmadık biçimde yakındık." Aidy iç geçirip ileri doğru baktı, dudaklarının arasından soluğunu verişini izledim. "Evlendiği zaman bu çok garip gelecek. Yıllardan beri ilk defa onunla birlikte yaşamayacağım. Sanırım benim için iyi olacak. Korkmuyorum ya da tedirgin değilim. Bu sadece... farklı geliyor. Yalnız yaşamaktan hoşlanır mısın? O tarz birine benziyorsun?"

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü mü?"

Omuz silkti. "Hiçbiri?"

Güneş yavaş bir şekilde suyun üzerinden batmaya başlamıştı. Suyu mavi, yeşil ve turuncunun farklı, hafif tonlarına boyuyordu. Kalın çalılıklar ve büyümüş ağaçlar kıyı boyunca sıralanmış, bulunduğumuz yerle en yakın ev arasında en azından yarım kilometre kadar mesafe bulunuyordu.

Her zaman yalnız yaşayan biri değildim fakat mahremiyetime önem verirdim. Sanırım burası da onu yansıtıyordu.

"Hiç burada çıplak yüzdün mü?" diye sordu Aidy, başını kaldırıp kararmaya başlayan gökyüzüne baktı.

"Asla."

"Ne?" Şaşkınlıkla ağzı açık kalmış, dudakları yukarı kıvrılıp hafifçe gülümsemişti. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Genellikle buraya yalnız gelirim," dedim ve genellikle derken kastettiğim her zamandı. "Yalnız başıma burada soyunup çırılçıplak dalmış olsaydım sence de bu garip olmaz mıydı, ne dersin?"

Aidy başı salladı. Kalın, sarışın bukleleri yüzünü örtüyordu. "Sana katılmıyorum. Ben olsam yapardım."

"Benim yapmayacağım birçok şeyi yapacağına dair bir his var içimde."

"Suya gir," dedi, bakışlarını önce bana ardından suya çevirdi. "Kıyafetlerini çıkar ve suya gir."

"Sen aklını kaçırmışsın kadın."

Sağ omzumu ittiğinde acıyı hissettim fakat sesimi çıkarmadım çünkü Aidy bana dokunduğunda düşündüğüm şey hissettiğim acı değildi ya da geçmişim... Buradaydım. Şu anda. Bu zamanda. Şu ana dek gördüğüm en özgür ve güzel ruha sahip kadınlardan birinin yüzüne bakıyordum.

Tanrım, keşke ben de onun gibi olabilseydim. Gamsız ve hafiflemiş.

Fakat asla olamayacaktım.

Bu yüzden ben de onun yerine Aidy'yle birlikte olmayı kabullendim.

En azından hafta sonu için.

"Hadi elbiselerini çıkar," dedi sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Eğer utanıyorsan söz, bakmayacağım."

Homurdanıp başımı yana eğdim. "Utanmıyorum. Tanrım, Aidy. Hayatının önemli bir bölümünü soyunma odalarında geçirdiğinde o duyguyu çok hızlı kaybediyorsun."

"Tamam o zaman. Yap hadi. Ben de seninle birlikte soyunacağım." Aidy dikkatli bir şekilde elindeki oltayı iskelenin demirlerine yaslayıp doğruldu. Ben itiraz etmeye bile fırsat bulamadan parmakları kolsuz yeleğinin düğmelerini çözmek için harekete geçmişti bile. Yeleğini başının üzerinden çekip çıkardı.

Pembe dantelli bir sutyen büyük göğüslerini örtüyordu, Aidy'nin göbeği yumuşak ve pürüzsüzdü, ayrıca kadınsı kasları da belirgindi. Şortunu çıkardığında ise poposunun alt kısımlarını örten iç çamaşırı gözükmüştü. Düzgün düşünemiyordum. Konuşa-

mıyordum bile. İşler çıkmaza girmişti, hazırlıksız yakalanmış bir vaziyette bana ait iskelenin ucunda neredeyse çıplak duran göz kamaştıran yaratığa bakakalmıştım.

"Hadi gelsene." Aidy'nin parmakları siyah dantelli kilodunun ince lastikli bel kısmından içeri girmişti. "Daha neyi bekliyorsun ki?"

Ayağa kalkıp oltayı kenara bıraktım ve derin bir soluk aldım. Çıplak olsun ya da olmasın, bütün gün gözlerimi ondan alamamıştım. Şimdi ise o şekilde yanımda durmuş bana bakıyorken bu imkânsızdı.

Üzerimdeki fanila gömlek cehennemden daha sıcak geliyordu ve gölde dalış kesinlikle iyi gelirdi fakat bu hafta sonu centilmen olacağıma dair kendime söz vermiştim. Her ne kadar Aidy'ye misafir odasını göstermem garip olsa da sanırım ona azgın herifler gibi asılmak için onu buraya getirmeyişimi takdirle karşılayacaktı. Sanırım evde o tarz şeylerle yeterince karşılaşıyordur.

Bir parça Aidy Kincaid istemeyeceğimi söylemiyordum.

Bu kadının herhangi bir parçasını taparcasına sevebilirim.

Fakat onun varlığından çok hoşlanıyordum, ayrıca seks ilişkiyi garip bir hale sokabilirdi ve şu an sahip olduğumuz şey her ne ise onu mahvetmeye de henüz hazır değildim.

Kafamda Matteo'nun sesini duyar gibiydim. Bana cesaretimi toplayıp istediğim şeyi almamı salık veren o sesini... Ama ben Matteo değildim.

Kardeşlerimin hiçbiri gibi değildim ve bunun için Tanrı'ya binlerce kez şükürler olsun.

Büyürken kardeşlerimle kendimi hep farklı kıtalara benzetirdim. Hepimizin kendine ait gelenekleri ve kişilikleri vardı. Çoğu

zaman iyi geçinebilmek için ateşkese ya da antlaşmaya ihtiyaç duyardık. Yetişkin olduğumuzda bile pek fazla bir şey değişmemişti.

"Hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu Aidy, dudaklarını büküp kaşını kaldırmıştı. İç çamaşırını çekip çıkardığında güçlükle yutkundum. Gözlerimi gözlerine kenetlemek hayatım boyunca yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Canı cehenneme.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Aidy saten sutyeninin askılarını narin omuzlarından aşağıya indirirken penisimin zonkladığını hissettim. Sutyenin kancasını açıp kenara fırlattı ve, "Ta daaa!" deyip ellerinin kalçasının üzerine yerleştirdi.

"Hâlâ az da beni olsa süzmeyişini garip buluyorum," dedi Aidy.

"Bu, istemediğim anlamına gelmiyor."

Dudakları bir kenarından yukarı doğru hafifçe kıvrıldı. "Her zaman böyle centilmenlik abidesi olur musun?"

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde uzun süredir açığa çıkmayı bekleyen ateş kıvılcımını tutuşturmuştu.

"Hayır." Gömleğimi yere fırlatıp pantolonunun kemerini açmaya çalıştım. Aidy'nin bakışları karnıma doğru kaymış, geçtiğimiz yıldan beri inatla kaybetmeyi reddettiğim kas ve kıvrımların gözle görülür bir şekilde izini sürüyordu. Omzumdan sakatlanmama rağmen formda kalabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştım. Bütün hayatım boyunca çalışıp inşa ettiğim bu bedeni kaybetmek istemiyordum. "Her zaman değil Aidy."

Yutkunurken dudaklarını büzdü. "Bunu bilmek güzel Ace."

Hiçbir uyarı vermeden birden suya atlayınca üzerime ve iske-

leye su sıçratmıştı. Birkaç saniye sonra yüzeye çıktığında bedeni suyun içinde dalıp çıkıyordu. Avuçlarıyla ıslanmış saçlarını geriye ittiriyordu.

Aidy gülümseyip sevinçle cıyakladı. Benim bir-iki metre önümde, suda ilerledi. "Su iyi. Ben daha da çılgınca bir şey yapmadan önce şu inatçı kıçını alıp buraya gel."

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" Botlarımı çıkarıp pantolonumu sıyırdım. Baksırımın lastik kısmını parmaklarımla tuttuğumda Aidy'nin baksırın içindeki şişkinliğe gözlerinin kaydığını gördüm. *Bu* kesinlikle çılgınlıktı. Bu *kadın* deliydi. Derin bir soluk alıp üzerimdeki son eşya parçasını da çıkarıp iskelenin kenarında durdum. Ayaklarımın altındaki tahtanın sıcaklığını hissedebiliyordum.

Çok uzun zamandan beri ilk defa düşünmedim.

Sadece yaptım.

Ve saniyeler içinde kendimi suyun yüzeyine çıkarken buldum. Gölün suyu ve dalgaları tarafından sarmalanmıştım. Nefes almak için su yüzüne çıktığımda gördüğüm ilk şey Aidy'nin gülümseyen yüzü olmuştu.

Güldü ve yüzerek yanıma gelmeden önce üzerime doğru su sıçrattı.

"Konuşup seni buna ikna edebileceğimi biliyordum," dedi.

"Ukalalık ha?"

"Kararlılık. İnatçılık fakat ukalalık değil." Bedeni suyun yüzeyinde hareket ettiğinde güneşin batışıyla birlikte ortaya çıkan renk cümbüşüyle boyanıyordu. Ona daha da yakınlaştıkça gözlerinin altındaki halka şeklindeki makyaj hafifçe belli oluyordu. O haliyle birlikte muhteşem görünüyordu. Yakından heyecan vericiydi. "Dünyadaki en muhteşem duygu bu değil mi?"

"Dünya kupasını kazanmak dünyadaki en muhteşem duygudur," dedim. "Beş yıl sürecek bir kontrat imzalamak dünyanın en güzel duygusudur."

"Ne söylemek istediğimi biliyorsun," dedi Aidy elini daldırmadan önce suya vurarak. "Hadi balıklar senin şeyinin... balık yemi olduğunu sanmadan önce yüzelim."

"Penisimin kurt kadar küçük olduğunu mu söylüyorsun?" deyip yüzümü buruşturarak baktım.

Aidy güldü. "Hayır, hayır, hayır. Onu gördüm. Sanki yan yana konuşmuş beş tane solucanın boyutu kadar vardı."

Dilimi çıkardım. "Görsel için teşekkürler."

Yanakları kızarmıştı. "Hayır. Ben sadece... söylemek istediğim şey iyi olduğuydu. Yani solucanla karıştırılabilecek bir tarafı yoktu. Belki de iyi bir boya sahip balık kadar? Balıklar diğer balıkları yer, değil mi?"

"Penisim hakkında konuşurken artık bu içeriği kullanmayalım olur mu?"

"Ne hakkında konuşmak istersin?" diye sordu Aidy. Konu değiştiği için rahatlamış görünüyordu.

Su üzerinde yüzen kayığın motor sesiyle insan sesleri dikkatimi sol tarafa kaydırmıştı. İleride küçük bir botun içindeki birkaç beden sessiz bir şekilde süzülerek bize doğru geliyordu. Bu koy oldukça özeldi ve diğer evlerden ayrılmıştı fakat göl hâlâ halka açık sayılırdı ve ara sıra oltasıyla balık tutanlar ya da kayıklar ziyaretçilerimiz olabiliyordu.

"Kahretsin," dedim kayığın yan tarafındaki DNR* logosunu tanıyınca. Bu adamlar şu komedi filmindeki Harold ve Eddie

* (*Department for Natural Resources*): Doğal Kaynaklar Dairesi. (ç.n.)

karakterlerinden daha da kötüydü. Bu adamları yıllardır, bu eve sahip olduğumdan beri tanıyordum ve onlara asla bedava bir gösteri yapmayacaktım. Hâlâ gözlerine bakabilecek durumda olmayı istiyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Aidy bakışlarımı takip etmeden önce.

"Hadi gidelim." İskeleye doğru yüzmeye başladım. Aidy de beni takip etti. "Onları tanıyorum. Hadi buradan çıkalım."

İskelenin kenarında küçük bir merdivene ulaştık. İlk önce ben tırmanıp ardından Aidy'ye elimi uzattım ve o da peşimden geldi. Elbiselerimizi kollarımızın arasına alarak eve doğru kaçıştık. Neredeyse taşların üzerinden geçerken kayıp düşecektik. Arka kapıya doğru yaklaştıkça ayaklarımızın altındaki çimenler cennetmiş gibi iyi hissettiriyordu.

Eve geldiğimizde duvara yaslanıp çöktük. İkimiz de ıslak ve çıplaktık; göl, çimen ve kir kokuyorduk.

Gülmeye başladık. Çok uzun zamandan beri yapmadığım bir şeydi. Aidy'nin göğüslerinin şişkinliğini ve göğüs uçlarının sertliğini göğsümde hissedebiliyordum. Soluk almakta güçlük çekiyordum.

Şimdi bedenlerimiz birbirine dokunuyordu ve onun sırtı duvara yaslanmıştı.

Bunun nasıl gerçekleştiğinden emin değildim. Belki olması kaderimizde vardı. Belki de bu kaçınılmazdı fakat ikimiz de hareket etmiyorduk. Soluklarımızın hızlanıp kesilmesi de aniden olmuştu. Yüzümüzdeki ifadeler kaybolmuş, yerini tamamen başka bir şey almıştı.

Aidy'nin parmak uçları omuzlarımdan aşağıya, üzerindeki damarları takip edip kollarıma doğru hareket ediyordu. Bakışları önce göğsüme kaymış, ardından yüzüme çevrilmişti.

Diliyle altdudağını ıslatıp sessiz bir davetiye göndermişti. Topraksı kokusunu ciğerlerime çektim.

"Tanrım, çok güzelsin." Sözcüklerim ağzımdan bir çırpıda çıkmıştı. Kalbim ise gümbürdeyerek atıyordu. Ya irade gücüm? Sanki hiç var olmamış gibiydi. Yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarımı onunkilere bastırdım.

21. Bölüm

Aidy

Titriyordum fakat bedenim alev almıştı.

Ace'in bedenime bastırılmış bedeninin sıcaklığıysa beni öpmeye başladığı saniyeden sonra tüm bedenime yayılan titremeyi durduramıyordu bile. Sırtım arka kapının yanındaki duvara dayanmıştı. Bir eli yüzümde gezinirken diğeri de enseme yerleştirilmişti. Parmak uçlarım ise onun kaslı kollarındaki damarların üzerinde geziniyordu. Ağzından benimkine doğru akan sıcaklıksa bacaklarımı güçsüz bırakıyordu.

Dudaklarım aralanıp diline giriş izni vermişti. Sakalı cildime batıyordu fakat bunu düşünemeyecek kadar diğer şeylere odaklanmıştım. Dudaklarını benimkilerden ayırıp boynumun kıvrımından aşağıya doğru kaymaya başladı. Sinirlerime gönderilen milyon tane haz dalgasıysa tahammül edilemez hale geliyordu ve yüzüme kocaman bir tebessümün yayıldığını hissediyordum.

Elleri bedenimden aşağıya doğru keşfe çıkmış, kalçalarımın ön kısmına doğru hareket ediyordu. Aşağıya doğru inince duruşumu değiştirmişti.

Soluğumu bırakıp aşağıya eğildim ve ellerimi ıslak göl kokulu saçlarının arasına daldırdım.

Bu, planda yoktu.

Bunların hiçbirisi planlanmamıştı.

Çıplak bir şekilde göle dalmak Ace'i saklandığı kabuğundan dışarı çıkarmak için o anda aklıma gelen bir fikirdi. Oysa o, bugün bana bütünüyle bir centilmen gibi davranmıştı. Bekleyebileceğim en son şey ise bu tür bir şeyin gerçekleşiyor olmasıydı.

Söylemek istediğim, bu sabah bana kalacağım odayı göstermişti ve ben de buradan mesajımı almıştım: "Bu hafta sonu kesinlikle yatmıyoruz."

"Oh, Tanrım," dedim. Kadınlığımda gezinen dilinin darbeleriyle birlikte bedenime yayılan titreme ve ürperti beni şimdiki zamana geri döndürmüştü.

Kadınlığımın kıvrımları arasında gezinen parmaklarının yarattığı his ve nazik bir şekilde bedenini bedenime bastırışı, bedenime ritmik dalgalar şeklinde elektrik akımı gönderiyordu.

Ace diliyle daireler çiziyor, parmaklarıyla keşfine devam ediyordu. Sakalı baldırımın duyarlı olan iç kısımlarına çizikler atıyordu. Çok fazla şey oluyordu. Neredeyse gözlerim kapanıyor ve basit bir fikri bile düşünemez hale geliyordum.

Sanırım böyle anlarda düşünülmezdi.

Eyleme geçilirdi.

Tadı çıkarılır.

Tecrübe edilirdi.

Ellerimle arkamdaki duvara tutunup Yunanlı Adonis'in altın dili karşısında bedenimi eriyip yok olmaktan korumak için bacaklarımı birbirine bastırıyordum.

"Titriyorsun," dedi Ace, soluklanmak için başını kaldırmıştı. Mavi-yeşil karışımı gözleriyle benimkilere odaklanmış, yüzümü

inceliyordu. Göbeğimin etrafında ürpertiyle birlikte diken diken olan tenimde parmaklarını gezdiriyordu. "İşte."

Ayağa kalkıp elimi elinin arasına aldı ve beni şöminenin yanına doğru peşinden sürükledi. Yerde kilim, hemen yanındaki sepette de battaniye vardı. Ace şöminenin rafından bir kutu kibriti alıp zemine çömeldi ve ateşi yakmak için kibriti kutusunun kenarına sürttü. Ilık havaya eşlik eden alevin patlama ve çatırdama sesleriyle birlikte bedenimin gevşemeye başladığını hissediyordum.

Bana döndü ve bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Halının üzerine battaniyelerden birini serip diğerini bana uzattı. İkimizin arasında konuşulmadan gerçekleşen şeyler vardı. Belki de birbirimizi anlıyorduk. Beni baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Romantik olmaya çalışmıyordu fakat ikimiz de aramızda mucize gibi bir şeylerin gerçekleştiğini inkâr edemezdik.

"Yere uzan Aidy," deyip beni ayaklarımızın altındaki sıcacık zemine doğru yönlendirdi.

Elimden tutup uzanmama yardım etti. Sonrasında bedenini bacaklarımın arasına yavaşça yerleştirdi. Teninin bedenime sürtünüşüyle oluşan his bacaklarımı daha da aralamama sebep olmuştu. Kendimi bütünüyle ona açıyordum.

Ayağa kalkıp oturdum ve elimi omzuna yerleştirdim. Ace durup dizlerinin üzerine kalktı.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Benim sıram," deyip çenemi yukarı kaldırdım. Elim yavaş bir şekilde göğsüne doğru hareket etti. Düzenli bir şekilde atan kalbinin ritmini hissedebiliyordum. Onu yavaşça geriye yasladım.

Bakışlarını benden bir saniye bile ayırmadı.

İyice aşağıya indiğimde Alessio Amato'nun aşağılarda neyi tıkıştırıp gizlediğine sağlam bir göz gezdirdim; nefesim kesilmişti.

Oldukça görkemli olan bedenin diğer kısımlarında olduğu gibi erkekliği de kesinlikle küçük değildi.

Hatta tam tersiydi.

Göz dolduran uzunluğu boyunca dilimi hareket ettirip aşağı yukarı doğru gidip geldim. Erkekliğinin başını ağzıma aldım. İyice doldurmuştu. Sahip olduğum her şeyi dolduruyordu. Bunun nasıl devam edeceğine dair hiçbir fikrim yoktu fakat gözü pek bir şekilde davranıp elimden gelen yeteneği sergileyecektim.

Ace'in iniltileri kulağımı tırmalıyor, yanı başımızda kükreyen ateşin sesiyle havaya karışıyordu.

Bedenim sıcak olmanın ötesine geçmiş, tenim alev almış ve merkezimden itibaren bütün moleküllerimin içten başlayıp tutuşuna şahit oluyordum.

Bir süre sonra parmakları saçlarımın arasında gezinmiş bir tutamını yakalayıp ritmime ayak uydurmuştu. Kontrolün kendisinde olmasından hoşlanan erkeklerden olduğunu söyleyebilirdim.

"Aidy." Adım dudaklarının arasından fısıltıyla dökülüyordu.

Dudaklarımın arasında erkekliğine dilimle dokunmaya devam ettim ve gözlerimle karın kaslarını takip edip yüzüne ulaştığımda zonklayan penisini ağzımdan çıkarmadan hemen önce gözleriyle gözlerimi buluşturdum. "Evet?"

Bana uzanıp kendine çekerek üzerine oturttu. Bedenlerimiz tehlikeli bir şekilde birbirine değiyordu. Küçük bir hareketle içime girebileceğinden emindim. İkimizin de bunu durdurmaya çalışmayacağından emindim.

Ace elini yüzüme uzatıp başparmağıyla altdudağıma dokundu. Elimi onun elinin üzerine yerleştirip gülümsedim. Bunun hoşuma gittiğini bilmesini istiyordum. Bitmesini istemiyordum. Onunlay-

ken çok eğleniyordum, bedenini keşfedip ikimizin dışındaki tüm dünyayı unutuyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Boş ver".

Ellerini indirerek kalçamın iki tarafına yerleştirdi. Doğrulup üzerine oturdum. Erkekliği kaya gibi sertti ve tam şu anda içimde olmasını istemeye engel olamıyordum.

Ace'in bakışları göğsüme kaymıştı. Memelerim her nefes alış verişimle birlikte inip kalkıyordu. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itip kadınlığım bütünüyle erkekliğine bastırana dek kendimi aşağıya eğdim. Bu şekilde, erkekliğiyle sarmalamış, bakışlarıyla tutsak edilmiş bir şekilde olmayı sevmiştim.

Burada kendimi güvende hissediyordum.

Rahat.

Sanki her şey yerine oturmuş gibiydi.

Dizlerimi hafifçe yukarı çekip iki yanında sabitledim. Kalçamı ona doğru sürtüp hafif ittirişle ona sataştım. Dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde kendi uyarılmışlığımın tadını dilinden alabiliyordum.

"Aidy," deyip iç çekti. "Bu hafta sonu kendime sana karşı hiçbir harekette bulunmayacağımı söylemiştim."

"Ne kadar da asilsiniz," dedim, ellerimi göğsüne bastırıp hafifçe ayağa kalktım.

"Böyle biri değilim," dedi.

"Nasıl biri değilsin?"

"Âşık olmadığım kadınları becermem. Neredeyse hiç tanımadığım kadınları. Ben böyle biri değilim. Hiçbir zaman da öyle biri olmadım," dedi ve elleriyle popomu iki yanından kavrayıp sıvaz-

ladı. "Fakat sen şu ana kadar gördüğüm en seksi kadınsın Aidy. Sende diğerlerinden farklı olan bir şey var. Eğer önümüzdeki üç saniye içerisinde içine girmezsem patlayacağım."

Gözleri parıldıyor ve niyetini güçlükle bastırıyordu.

Sırıtıp kalçalarımı erkekliğine bastırdım ve aşağıya doğru eğilip onu dudaklarından öptüm. Sol eliyle boynumu arkadan kavradı ve ardından saçımdan tutup çekiştirdi.

"Pekâlâ," dedim ses tonumu yükseltip. "*Bunun* olmasını istemezdik zaten..."

Ayağa kalktı ve sendeleyerek diğer odaya yöneldi. Utanmaz bir şekilde kalçalarını izliyor, yürüyüşle birlikte kaslarının hareket edişini seyrediyordum.

Geri döndüğünde parmakları arasında küçük kare şeklinde bir paketi fark ettim. Bacaklarımın arasındaki alevlenme artmış, prezervatifi kocaman erkekliğine yerleştirişini izlerken daha da ıslanmıştım. Bunu gerçekten yapıyor oluşumuzun gerçekliği, sevişecek oluşumuz, sonunda kafama dank etmiş ve birden soluğumu kesmişti.

Geriye doğru yaslanıp Ace bedenini üzerime yerleştirip erkekliğinin kökünü sağ eliyle kavradığında bedenim titremeye başladı. Derin bir soluk alıp içime doğru yöneldiğinde vücudum büyük bir arzuyla hassaslaşmıştı.

Dudaklarını benimkilerle birleştirip arsız ve kaygan bir ittirişle içime girdi. Çok kısa bir süreliğine içeriden dışarı doğru büyük bir şekilde patlayacağımı hisseder gibi olmuştum. Sonrasında bedenim onunkiyle uyum içinde hareket etmeye başlayınca rahatladı. Soluğumu bırakıp bakışlarımı ona kaydırdım. Ace bedeniyle beni örtüp ritmini hızlandırarak içimde gidip geliyordu. Ellerini

yan tarafımda gezdirdikten sonra baldırlarımı alt kısımdan kavradı ve daha derine işleyebilmek için geriye doğru çekti. İttirişleri daha sert ve hızlı olmaya başlamıştı. Çenesini gerip gözlerini sıkıca kapadı.

Kadınlığım erkekliği etrafında kasıldı ve ellerimi yüzüne değdirdim. Yüzüne gelen saçları kulağının arkasına itip göğsünde ve kollarında hayvani bir arzuyla hareket ettirişiyle birlikte beliren kaslarını izlemeye koyulmuştum.

Ace son kez gözlerini açıp beni öptü ve ardından yüzünü boynuma gömdü. Bedenlerimiz daha da gerginleşmiş, parmaklarımız birbirimizin bedeninde sıyrıklar bırakırken dillerimiz de büyük bir arzuyla dans ederek birbirine tepki veriyordu. Ne kadar süre geçtiğinden emin değildim fakat bunun sona ermesini istemiyordum.

Bütün gece onun bedeninin altında ve sıcak ateşin yanında böylece uzanıp yatabilirdim.

Elimi yüzüne kaldırdığımda dokunuşumla birlikte teni gerildi. Doruğa ulaşmak üzereydi. Ben de yaklaşıyordum.

Saçım yumruğunun arasında, dudaklarını benimkilere bastırmış, inanılmaz derecede baştan çıkarıcı ve aynı zamanda eziyet eden bir iştahla kalçasını ritmik hareketlerle benimkine doğru hareket ettiriyordu. Bedenlerimizin birbirine ateşli bir biçimde sürtünmesi beni uçurumun kenarına getirmişti, tırnaklarımı iz bırakana dek kaslı koluna geçirdim.

Son bir ittirişle birlikte Ace boşaldı.

İkimiz de bitirdiğimizde birbirimize sıkıca sokulup soluk almak için çabaladık.

Saçlarımı ıslak alnımdan ittirip Ace'e bakıp gülümsedim.

O ise gülümsemiyordu.

Fakat bu yeni bir şey değildi çünkü hiç gülümsediğini görmemiştim.

Bunun yerine içimden çıkıp yan tarafıma doğru döndü ve kolunu etrafımdan doladı. Sırtım onun ön kısmına gelmişti, bu yüzden yüzünü okuyamıyordum ya da ne düşündüğünü bilmiyordum. Sormaya korktuğum için tek kelime dahi etmedim.

Orada öylece, onun bedenine yakın bir şekilde uzanmış, anın zevkini çıkarmaya çalıştım.

Açıklayamadığım bir nedenden ötürü günlüğü düşündüm, sonrasında ve defterin ortalarına yakın bir yerdeki hafta sonunda yapılan yasak buluşmanın anlatıldığı yerdeki başlangıç cümlelerini zihnimde canlandırdım. Söylemek istediğim, defterde çok fazla şeyden bahsedilmişti fakat bu farklıydı. O bölümde şömineden ve ayı postundan bahsediliyordu, ki o zaman daha fazla klişe olduğunu hissetmiştim ya da o zamana göre yapmacık bulmuştum fakat ben kim oluyordum da onu yargılıyordum ki?

İleriye eğilip altımızdaki örtüyü bir kenarından ittirip altımızdaki postun üzerinde elimi gezdirdim. Kürk yumuşak ama aynı zamanda kalın tüylü kahveye çalan siyah renkteydi.

Şüpheye mahal vermeksizin ayı postuydu.

22. Bölüm

Ace

Pazar günleri benim kalktığım saatten daha erken bir vakitte uyanmıştı. Mutfakta bir şeyleri karıştırırken yüksek seste metalik bir gürültünün ardından kısık sesle küfrettiğini duyabiliyordum. Sessiz olmaya çalışıyorsa bunu kesinlikle başaramıyordu fakat bu kesinlikle onun hatası değildi. Kabin küçüktü. Ayrıca bu önemli de değildi çünkü kalkma vakti gelmişti zaten.

Örtüyü üzerimden atıp temizlenmek için banyoya doğru holden geçtim ve sendeleyerek ilerledim.

Kerenza'dan sonra ilk defa dün gece biriyle birlikte olmuştum.

Düşündüğümden daha zor olacağını hayal etmiştim. Otomatik ya da mekanik bir sevişme olur gibi gelmişti. Sadece anın büyüsüne kapılıp hareketleri tamamlamak gibi. Aidy'ye o şekilde bakıp düşüneceğim hiç aklıma gelmemişti. Bedeninin her bir santimini ellerimin keşfe çıkmak isteyeceğini ya da bir sonraki sabah bile dilimin onun için yanıp tutuşacağını hayal bile etmemiştim.

Penisim kaya gibi sertti. Belki bunun bir bölümü için henüz uyanmış olmamı suçlayabilirdim fakat dün geceyi, Aidy'yi ve yaptıklarımızı düşündüğümde bu durumu kurtarmak için hiç de yardımcı olmuyordu.

Banyodan çıkıp mutfağa yöneldiğimde yumurta ve tostun kokusuyla karşılanmıştım.

"Ah, selam." Çok kısa bir süreliğine dönerek bana baktı ve ardından spatulayı iki yumurtanın altından geçirme çalışmalarına geri döndü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye arkasından ona seslendim.

"Hayır, teşekkürler."

Yaşadıklarımızdan sonra bunun garip bir sabah olduğundan ya da benimle uyuduğu için bundan pişmanlık duyup duymadığından emin olamıyordum ya da sabahları uyandığında modu düşük bir insan olup olmadığını bilmiyordum fakat dün gece seviştikten sonra karnından guruldama sesleri gelene kadar ona sarılıp beklemiştim.

Sonra üzerimizi giyinip yakaladığımız balıkları almaya gitmiş, onları temizledikten sonra ise akşam yemeğini hazırlamıştım.

Bu süre zarfında Aidy hiçbir şeyler yanlış olmuş gibi davranmamıştı. Ateşin yanında biraz kitap okumuş, ben ise verandanın önünde oturup çekirgeleri dinlemiştim çünkü bunlar şehirde yaşadığınızda yapacağınız türden şeyler arasında yer almıyordu. Oysa şimdi Aidy sanki benimle birlikte vakit geçirmek istemiyormuş gibi geliyordu.

"Her şey yolunda mı?" Boğazımı temizleyip masanın başköşesindeki sandalyeye kuruldum.

"Immhh," diye yanıtladı, sırtı hâlâ bana dönüktü.

Aidy kahvaltı masasını hazırlarken onu dikkatle inceliyor, dün gece yaşananları adım adım zihnimden geçiriyordum.

Yaşadıklarımızın hiçbirini planlamamıştık.

Umarım böyle olduğunu biliyordur.

Onu becermek için buraya davet etmemiştim.

Onu öpmek için ya da çırılçıplak soymak için de herhangi bir fırsat kollamıyordum. Şöminenin yanındaki o ateşli seksle de kesinlikle ama kesinlikle romantik olmaya çalışmıyordum.

"Aidy," dedim. Bir dakika daha ortamın böyle garip ve gergin olmasına tahammül edemezdim. "Dün gece..."

Elinde iki tane tabakla birlikte birden topukları üzerinde döndüğünde yüzünü görür görmez konuşmayı kestim.

Kesinlikle kızarmıştı.

Neredeyse güneş yanığı kırmızısıydı.

Yalnızca dudaklarının çevresi ve çenesinin etrafında vardı. Oradan boynuna doğu yayılıyor, köprücükkemiğinde sonlanıyordu.

"Al bakalım." Tabağımı önüme bıraktı. Bakışlarını benden uzaklaştırmış, parmaklarıyla sıkıca kavradığı çatal elinde oturmuştu.

"Yüce İsa aşkına, yüzüne ne oldu?" Soru dudaklarımdan dökülür dökülmez cevap zihnimde belirmişti. Ellerim aniden sakalıma gitmişti.

Aidy masanın karşısından bana doğru baktı, gözleri kocaman açılmış ve parmakları kiraz kırmızısı renkteki tenine uzanmıştı. "O kadar kötü mü görünüyor?"

"Tıpkı şeye benziyor... halıdan tahriş olmuşa."

Bakışlarını tabağına indirip iç çekti. "Sanırım makyajla gizleyebilirim fakat eğer beni bir daha öpmek istersen, öncesinde tıraş olmak zorundasın."

Sırıtmamaya çalışıyordum. "Özür dilerim, birazdan onları kısaltırım."

"Kısaltmayacaksın," dedi Aidy. "*Traş olacaksın.*"

Başparmağım sakalıma uzanmıştı. Sakallarımı geçen yıl kazanın ardından hastane tedavimin bitmesiyle birlikte uzatmaya başlamıştım. İlk başlarda yara izini gizlemeye yaramış, ayrıca halka açık yerlerde insanlar tarafından daha az fark edilir olmamı sağlamıştı. Bir çeşit maske haline gelmişti; artık görmek istemediğim şeyleri gizleyen bir maske.

Yara izi her şeyi güçlü bir şekilde hatırlatıyordu.

Onun sayesinde her gün yara izine bakmak zorunda olmamaksa bir nevi lütuf sayılırdı.

"Lütfen!" dedi Aidy. Yüzü bir anda düşmüştü. "Yani demek istediğim, belki tekrar beni öpmek istersin diye düşünüyordum. Bilmiyorum. Belki de yanılıyorum. Küstah olmak istemem."

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp yumurtasını bölmeye koyuldu. Aidy'nin yerinde başka birisi olmuş olsaydı şimdiye kadar çok öfkelenmiştim. Bana hiç çekici gelmezdi fakat söz konusu Aidy olunca her şey seksi, tapılası ve büyüleyici geliyordu. Kesinlikle benim tipim değildi. Daha önceden başımı kaldırıp da ikinci defa baktığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ciddi bir şekilde kafa patlatıp bunu düşündüğümde onu gerçekten de çok iyi tanımıyordum bile.

Göl evinde benimle birlikte karşımdaki masada oturuyor oluşu, benim yerime başka biriyle olup büyük ihtimalle daha çok eğleniyor olabileceği ihtimaline karşın vaktini benimle geçirmesi mucizeden başka bir şey değildi ve bunu fark etmemek de imkânsızdı.

"Seni tekrar öpmek istiyorum," dedim.

Çiğnemeyi bırakıp bakışlarını bana çevirdi.

"Seni tekrar *öpeceğim*," deyip ifademi düzelttim.

Dudaklarında memnun olmuş bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, o zaman tam olarak ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Elimi kaldırıp tekrar sakalıma dokundum. "Bunu düşünebilir miyim peki?"

"Asla olmaz."

"Benden ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok." Benim için üzgün olabileceğini pek düşünmüyordum. Yine de denemeye değerdi.

"Sakalın bir amaca mı hizmet ediyor?"

"Evet. Öyle de denebilir."

Aidy başını hafifçe eğdi. "Peki, bu amaç ne olabilir öyleyse? Temmuz ayındayız. Dağlarda yaşamıyorsun. Şeytani bir şekilde yakışıklısın. Karşılaştığımızdan beri sadece bir defa *gördüğümü düşündüğüm* o inanılmaz gülümsemeni saklayıp da seni öfkeli, kızgın ya da insanlara karşı kendini soyutlamış göstermekten başka ne amaca yarıyor ki bu sakal?"

Çok fazla gülümsemediğimi gayet iyi biliyordum fakat kendimi savunmam gerekirse öncesinde de çok fazla gülümseyen bir insan değildim. Kerenza da hakkımda anlayamadığı tek şeyin bu olduğunu sürekli söylüyordu. Neden dünyada gülmek için her şeye sahip olan bir adam gülümsememekte diretirdi ki? Hayallerimin kariyerine sahiptim. Düşlerimin kadınına, evine sahiptim. Tüm dünya ayaklarımın altındaydı.

Kerenza'ya coşkulu ve şen şakrak bir karaktere sahip olmadığımın ötesinde doğru düzgün bir yanıt da verememiştim. Bu tamamen nasıl yaratıldığımla alakalı bir durumdu. Belki de çok ciddi bir adamdım. Belki de çok dikkatli. Belki de çok zor yaşayıp zor seven bir insandım.

Kendimi bildim bileli hep böleydim. Bu şekilde programlanmıştım. Çabalasam bile değişebileceğimi sanmıyordum. Ayrıca değişmek istediğimden bile emin değildim.

Kişiliğimi çelik yelek gibi giyiniyordum. Bende her defasında işe yarıyordu. Her zaman da yaramıştı.

"Sol yanağımda bir yara izi var," deyip konuyu değiştirmeden devam ettim. "Sakalım onu gizliyor."

Aidy sandalyesinde geriye yaslandı, yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Oh, hepsi bu mu?"

Homurdanıp kahvaltımın son kalan bölümünü de bitirdim. "Evet, hepsi bu."

"Geçirdiğin kazada mı oldu?"

Sorular soracağını bilmem gerekirdi.

"Evet."

"Eminim *o kadar da* kötü değildir."

Bakışlarım bir anda onunkilerle buluştu. "Her gün ona bakmak hoşuma gitmiyor."

"Ne oldu?" diye sordu Aidy dikkatlice. "Kazadan bahsediyorum."

Sert bir şekilde soluğumu bırakıp ayağa kalktım ve tabağımı lavaboya götürdüm. "Ona Google'dan baktığını sandım."

"Baktım fakat makalelerin nasıl olduğunu bilirsin. Kaza raporlarından arakladıkları detayları spekülatif bilgilerle karıştırırlar hep."

Sırtım ona dönük şekilde lavabonun orada, ayakta bekliyordum. Acı gerçeği ona söyleyip söylememe konusunda kendimle savaşıyordum. O gece nereye gideceğimi ve oraya niçin gideceğimi ya da oraya vardığımda ne yapacağımı söyleyeyim mi diye

zihnimle tartışıyordum. O gece o arabaya binip yola çıktığım için pişmanlık duymadığım bir gecem bile olmamıştı.

Bedenim içeriden ve dışarıdan yanıyordu. Soluğum hızlanmıştı.

Ve birden Aidy'nin elinin sıcaklığını omzumun gerisinde hissettim. "Sorun değil. Eğer konuşmak istemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

Tabağını benimkinin üzerine bırakıp yavaşça yürümeye başladı.

"Bugün kano yapmak ister misin?" diye sordu.

Omuzlarımdaki gerginlik gitmişti. Dönerek ona baktım. "Evet."

Bakışlarımız buluştu ve ardından Aidy gülümsedi.

"Güzel, gidip üzerimi değiştireceğim."

23. Bölüm

Aidy

"Koridorda bir dolap dolusu masa oyununun olduğunu neden bana daha önce söylemedin?" Cumartesi öğleden sonra koltukta oturan Ace'in yanında yerimi alıp kapağında *SORRRY!* yazan oyun kutusunu kucağıma yerleştirdim.

"Ah, evet. Birkaç yıl önce kardeşlerimin burada bıraktığı şu oyunlardan bahsediyorsun."

"Bu oyunu en son oynadığımdan beri üzerinden ne kadar zaman geçti biliyor musun sen? Bu oyunu oynamalıyız."

"Oynayamayız," dedi Ace.

Yüzümdeki gülümseme solmuştu. "Nedenmiş o?"

"Çünkü aşırı rekabetçiyimdir. Ayrıca ben daima kazanırım, bu yüzden *SORRY!* oyununda canına okuduğum zaman kendini kötü hissetmeni istemem."

"Ha. SORRY! benim oyunum, Bay Beyzbol Adamı," deyip devam ettim. "Beni kendi oyunumda yenebileceğini sanıyorsan çok büyük bir hata yapıyorsun. Buna asla müsaade edemem. Hayır, yapamam ve yapmayacağım da. Belki de iyi olduğun şeylere sıkı sıkıya sarılsan iyi olur. Mesela eksi görünmek ya da sporla ilgili ıvır zıvırı bilmek gibi."

Bu sabah kahvaltıdan sonra kano yapmaya gitmiştik ve Baltimore Firebirds takımının tarihi hakkında bir ders almıştım.

"Ben senin için bu muyum?" diye homurdandı. "Kafası bir sürü kullanışsız bilgiyle dolu seksi bir sporcu mu?"

"Fazlasıyla." Omuz silkip kutunun kapağını açıp içindekileri önümüzdeki kahve sehpasının üzerine koydum. "Ben kırmızıyım sen de mavi."

"Ben kırmızı olmak istiyorum, ben bir Firebird'üm. Kırmızı olmam gerekiyor."

Ace'in bu yönünü seviyordum. Varlığından bihaber olduğum bu eğlenceli yönünü açığa çıkarıyordum, bu yüzden onun kırmızı olmasına izin verecektim.

"Öyle olsun," deyip sanki beni olduğundan daha fazla üzüyormuş gibi davranıyordum. "Ben de yeşil olacağım çünkü oyunu bitirdiğimizde sen benim *SORRY!* becerilerimin sende olmuş olmasını dileyip kıskançlıktan yemyeşil olacaksın."

Bir saat sonra dört oyun oynamıştık.

İlk oyunu ben kazanmıştım.

İkincisini o kazanmıştı.

Ve üçüncüsünü de.

Dördüncü oyunu ise ben kazanmıştım.

Ve eşitliği bozacak olan oyun ufukta görünmüştü.

Kafa kafayaydık ve ikimiz de son parçayı evimize götürmek için sabırsızlıkla bekliyorduk.

Oyun ikimizden birinin de olabilirdi ve hiç bu kadar istekli olmamıştım. Son on beş dakikadır gözlerimi tahtanın üzerinden ayırmıyor, heyecanla tırnağımı kemiriyordum.

Ace destenin tepesindeki kartı çekti, dört hamle geri gitmesini söyleyen kart çıkmıştı.

"İşte!" dedim parmağımı yüzüne doğrultup. Kırmızı piyonunu dört hamle geri almıştı.

Homurdanıp ellerini bir araya getirdi ve sıkıştırdıktan sonra parmaklarını çıtlatmaya başladı. Bütün gün boyunca öpmek için yanıp tutuştuğum dudaklarını diliyle ıslattı. O canavar sakalını tıraş etmeyi kabul etmediği için uzak duruyordum.

İskeleden döndükten sonra da öpmeyi denemişti. Arka kapının orada, bir önceki o muhteşem gecenin hatrına beni duvara dayamış ve elleriyle yüzümü kavramıştı. Benim onaylamadığımı gösteren cık cıklarımı görünce yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Sıra bana geldiğinde kartımı çektim; on gelmişti. Bununla birlikte kendimi güvenli bölgeye taşımıştım.

"Evim evim, güzel evim," dedim.

"Hâlâ üç tane hamlen var," dedi ve devam etti Ace. "Bu da bir ya da ikiye ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Sana bol şans."

Gözlerimi devirip omuzlarımı dikleştirdim. Haklı olduğunu biliyor olmama rağmen ona ciddi bir bakış attım. Bu sefer şans bana karşıydı. Özellikle de Ace'in on ikiyi çekip kendini güvenli bölgesine taşıdığı düşünüldüğünde. İkiye ihtiyacı vardı. Hepsi bu kadardı. Sonrasındaysa o küçük turnuvamızı o kazanacaktı ve benim sabah erkenden yaptığım o büyük konuşma da boşa gidecekti.

Bir sonraki kartı çektiğimde yedi gelmişti. Onu diğer piyonlarla değiştokuş yapamazdım çünkü diğerleri zaten yerlerini almıştı, o yüzden öylece kaldım.

Ace ise başka bir kart çekti ve gelen sekizle birlikte onun için de bu hamle bir anlam ifade etmiyordu.

Benim bir sonraki kartım iki gelince koltukta oturduğum yerden mutlulukla havaya uçtum. Çok mutlu olmuştum. Ace desteye uzanınca eline vurarak onu uzaklaştırdım.

"Kart çekmek için başka bir hakkım daha doğuyor, hatırladın mı?" deyip ona hatırlattım. Avuçlarımı bir araya getirip gözlerimi kapadım. Ellerimi kaldırıp dua etmek için alnıma dayadım.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sorry! Tanrılarına dua ediyorum," deyip dikkatlice gözlerimi açtım.

"Peh." Soluğunu bırakıp dirseklerini dizlerine getirip yerleştirdi.

Umut dolu bir şekilde son ve tek kartıma uzandım. Destenin tepesine parmaklarımı götürüp kartı yavaşça çektim.

Bir gelmişti.

Kazanmıştım.

Göğsüm zafer ve mutlulukla dolarken dördüncü piyonumu da yerine bıraktım. Gülümsememi yüzüme yerleştirdim. Zaten çabalasam bile yüzümden çıkarıp atamazdım. Ace'in kucağına çıkıp ayaklarımı her iki tarafına uzattım. O kadar mutlu olmuştum ki bu heyecanla onu öpebilirdim.

Öyle de yaptım.

Sabahki meydan okuyan sözleşmemi tamamen bozmuştum.

"Eğer kaybettiğimde beni öpecek olduğun anlamına geliyorsa bunu kabul ediyorum," dedi, sesi büyük bir açlıkla kısık çıkmıştı. Elini kaydırıp belime doladı.

"Aklım başımda değildi," dedim ve ekledim. "Hâlâ fikrimi değiştirmiş değilim. Bu, zafer öpücüğünden başka bir şey değil."

Dudaklarım onunkilere bastırılmış bir şekilde gülümsüyordum.

"Kazananı öpmek nasıl hissettiriyor acaba?" diye takıldım.

"Alışabileceğim bir şeymiş gibi hissettiriyor."

Yanı başımızdaki açık pencereden ıslık seslerinin eşlik ettiği patlama gürültüsü dikkatimizi gölün üzerinde patlayan havai fişeklere çevirmişti.

Havai fişekleri hepten unutmuştum. Gözlerimin önünde havai fişekler patlarken kim beni bunu unutmakla suçlayabilirdi ki?

"İzlemek ister misin?" diye sordum.

Ace dudağını ısırdı, tereddüt ediyordu. Bir eliyle kalçamı tutmuş, bırakmak istemiyordu. "Havai fişek gösterilerini birçok kez izlemiştim zaten."

"Evet," dedim. "Fakat daha önce bunları benimle birlikte hiç izlememiştin."

Ace'in kucağından kalkıp yakınımızda duran battaniyeyi aldım ve kollarımın arasına tıkıştırdım. Arka kapıdan çıkıp iskeleye doğru yöneldik. Kayalıklı yolu geçerken Ace elimden tutmuş ve iskelenin ucuna gidene kadar da elimi bırakmamıştı.

Battaniyeyi ikimiz için de serip kenarına oturduk. Ayaklarımız kenardan sarkıp suya girmişti. Organik böcek kaçırıcı spreyimi yanımda getirmiştim. Spreyi çıkarıp bütün vücuduma sıktıktan sonra Ace'e uzattım. İlk önce tereddüt etmiş ama sonra kullanmıştı.

Onun için çok şey fark edeceğini sanmıyordum.

Spreyi kullansın ya da kullanmasın yenilip yutulacaktı. Sivrisinekler tarafından değil tabii. Benim tarafımdan.

Geriye yaslanıp koluna sokulup kıvrıldım ve gökyüzündeki o muhteşem manzarayı izlemeye koyuldum.

"En çok sevdiğim havai fişekler önce tek renk başlayıp ardından farklı bir renge dönüşenler," dedim, başım göğsüne yaslanmış, kulağım sakin bir şekilde atan kalp atışlarını dinliyordu. "Peki, seninki hangileri?"

"Hepsini seviyorum," dedi sakin ve kararlı bir ses tonuyla. "Birini seçebileceğimi sanmıyorum."

"Hadi ama, aralarında en çok sevdiğin biri olmalı."

"Kırmızı olanlar sanırım."

"Bu sıkıcı ama. Kırmızı olanlar... sadece kırmızı işte. Diğerlerinin yaptığı gibi çılgınca şeyler yapmıyorlar ki."

"Fazla yargılamıyor musun?"

"Ama en çok sevdiğini bulmak için uğraşmıyorsun bile. Sadece kırmızı söylemiş olmak için kırmızıyı söyledin."

Gökyüzü bir anda aydınlanmış, havai fişek bir anda onlarca renge bürünmüştü.

"Pekâlâ," dedi Ace. "Şuradaki. Onu seviyorum. Şu her renge dönüşeni."

"Peki, onu neden seviyorsun?"

"Çünkü ilginç ve aynı zamanda tahmin edilemez. Ayrıca diğer bütün havai fişeklerden de farklı."

Gülümseyip yanağımı göğsüne iyice bastırdım. Gösteri devam ediyor, havai fişekleri ıslıklar ve patlama sesleri eşliğinde üstümüzde gökyüzünü renk ve ışıkla boyayıp parıldayarak patlıyordu.

Ace yan döndü ve elleri kalçamın yan tarafında, mavi-yeşil arası gözlerini yüzümden ayırmadan bana baktı. "Seni öpmek istiyorum Aidy."

"Ben de seni öpmek istiyorum." Kaşımı kaldırıp dudağımı hafifçe yukarı büktüm. "Ama..."

Çabalıyordu.

Tanrım. Ace gerçekten çabalıyordu.

Ama ben yüzümdeki o kararlı ifadeyle avuç içlerimi göğsüne yerleştirip dudaklarımız bir-iki santim de olsa birbirinden uzak olsun diye emniyetli bir mesafe oluşturmaya çalışıyordum. Cildimdeki batma hissi yavaş yavaş dinmeye başlamıştı ve neredeyse yarım saatimi cildimin rengini düzeltmek için harcamış ve eski haline gelmesi için uğraşmıştım. Yarın şehre döndüğümde doğ-

rıdan tart kalıbından vişneli tart yemeyi henüz bitirmişim gibi görünmek istemiyordum.

"Canı cehenneme." Ace ayağa kalkıp beni de beraberinde çekti.

Gülerek sordum. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni iskelede peşinden sürükledi ve havai fişek gösterisi sona ermeye başladığı sırada kayalıkları geçip arka kapıdan eve doğru yöneldi. Eve vardığımızda doğruca beni odasına çıkardı. Dün gece burada uyumamıştım çünkü istediğinin ne olduğunu bilmiyordum. Seviştikten sonra birden sessizleşmişti ve ben de varsayımda bulunmak istemiyordum.

"Burada bekle." Beni yatağının kenarına getirdi ve ardından odadan ayrıldı.

Sabırlı bir şekilde beklemeye koyuldum.

Odayı inceliyor, Ace'in eşyalarına bakıp etrafımda bulunan eşyalara göz atıyordum. Yatağı kesinlikle klasikti, üzerindeki örtü de... Dolapta küçük bir cam kutunun içinde imzalanmış bir beyzbol topu vardı. Komodinin üzerindeyse çoğu klasiklerden oluşan kitaplar bulunuyordu.

Dışarıdan gelen havai fişeklerin sesleri kaybolmuştu. Ne kadar süre orada beklediğimden emin değildim fakat koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda artık ne kadar beklediğimin bir önemi kalmamıştı.

Kollarımı kendime dolayıp kapı girişini gözlemeye koyuldum. Karanlığın içinden siluetinin belirdiğini fark ettim.

Sonunda Ace kapıda belirdiğinde ağzım şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Şimdi beni öpecek misin?" Ayakta durmuş, ellerini dar kalçalarının üzerine yerleştirmişti ve fark edilecek derecede arzuyla dolu bakışlarını bana çevirmişti.

"Oh, Tanrı aşkına." Sadece ona bakmak bile nefesimi kesmişti.

Sakalı tamamen tıraş edilmişti ve onu ilk defa görüyormuşum gibi hissediyordum. Beni yürüyüş yolunda kovalayan o öfkeli adama hiçbir şekilde benzemiyordu artık. Ace ciddi bakışlarını bana doğrultmuş, ikimizde bu belirsizlikte beklerken göğsü inip kalkıyordu.

Ne kadar çabalasam da gözlerimi ondan ayıramazdım.

Gözlerimi ondan ayırmak da istemiyordum zaten.

"Ee, nasıl?" diye sordu.

"Daha neyi bekliyorsun ki?" diye çıkışıp ona doğru koştum. Kollarımı boynundan geçirip kaslı bedenine sarıldım.

Eliyle popomu kavradı, ben de dudaklarımı onunkilere bastırıp o yumuşaklığa kendimi bıraktım. Tıraş sonrası kolonya ve tıraş kremi kokusunu alabiliyordum, temiz kokuyordu. Kokusunu içime çektim ve ellerimi boynunun arkasındaki saçlarından geçirip Ace'i tutkulu bir şekilde öptüm.

Ace beni yatağına taşıdı, ellerimizle birbirimizin kıyafetlerini büyük bir açlıkla çıkarmaya çalışıyorduk. O anda Ace'in yüzündeki izi fark etmediğimi anladım.

Aslında onu görmedim bile.

Yakışıklılığı karşısında o kadar fazla kendimden geçmiştim ki yanı başımda duran bu yakışıklı adam varken yara izi umurumda bile değildi.

Saniyeler içinde Ace'in yatağının tam ortasında çırılçıplak uzanıyordum. Bacaklarımın arasında ılık bir ıslaklık vardı ve bedenim dokunuşunun açlığıyla atıyordu. Üzerime tırmandığında kaya gibi sertti ve prezervatifi takmıştı. Onun için aralandığında bacaklarım titredi. Ace aşağıya doğru eğilip göğüs ucumu dudaklarının arasına çoktan almış, diliyle darbeler vuruyor ve emiyordu.

Ace'in dili onda en çok beğendiğim uzuvlardan biriydi.

O ve erkekliği.

Ve kolları.

Bir de poposu.

Elimi yanağında gezdirirken yumuşacık teninin yarattığı o hissi sevmiştim. Yüzü. Ace'in yüzü en çok sevdiğim yeriydi.

Ace gözlerini yukarı kaldırıp bana baktığında deniz mavisi gözleri karanlıkta parıldıyordu.

Gözlerini de seviyordum. Onları asla unutamazdım.

Bedenini bedenimin üzerine yerleştirip kendini hafifçe kaldırdı ve erkekliğini boşta kalan eliyle kavradı. Penisiyle birlikte klitorisime dokunup sataşıyordu. Derin bir nefes aldım ve Ace içime girdiğinde soluğumu bıraktım.

Boşalma kadar olmasa da kesinlikle tatlı bir rahatlıktı.

Bedenini üzerimde tutmuş, içeri girip çıkıyordu. Hareketleriyle uyarıldığım sırada Ace beni öptü.

Binlerce kez beni öptü. Dillerimiz büyük bir ihtirasla ve arzuyla dans ediyordu.

"Bütün gece boyunca bunu yapabilir miyiz?" İç çektim, dudaklarım hâlâ onunkilere değiyordu.

İttirişleri daha da sert bir hal almıştı. "Aklımı okudun."

İşimiz bittikten sonra Ace pencereyi açtı. Oda küf kokuyordu ve evin yatak odasında havalandırma sistemi yoktu. Ace geri geldiğinde örtüyü bir kenara itip yanıma uzandı. Kırışmış pamuk çarşafların üzerinde yatıyor, bedenlerimiz yapış yapış bir halde gecenin yazdan kalma sıcaklığı arasında neredeyse buharlaşıyorduk.

Ace üzerimden karşıya doğru uzanıp yatağın benim bulunduğum tarafında bulunan komodinin üzerindeki eski tarz aspiratörü

çalıştırdı. Serin hava bir süre iyi gelmişti fakat ardından bedenim çabucak alışmış ve titremeye başlamıştı.

"Üşüdün mü?" diye sorup elini uzattı.

"Evet, şimdi üşüyorum," deyip yatakta kıvrıldım.

Yanağımı Ace'in göğsüne dayayıp kalbinden gelen atışıyla birlikte insanı rahatlatan o ritmi dinleyip yavaşça soluğumu bıraktım.

Neden bilmiyorum ama tekrar günlüğü düşünmeye başlamıştım. Bir adam o kadını körü körüne nasıl o kadar çok sevebilirdi ki? Kadın onu nasıl bir başkası için terk edip perişan bir halde bırakıp gitmişti? Nasıl olurdu da adam onu sevdiğinin yarısı kadar bile olsa başkasını sevmeyeceğine dair yemin edebilirdi?

Burada, Ace'in kollarının arasında uzanmış bile olsam yine de ikimizin arasında açıklanamayan bir mesafe vardı. Kesinlikle ikimizin arasındaki çekim hissedilebiliyordu. Bunu asla inkâr edemezdim çünkü zıt kişilikler birbirini etkilerdi.

Ama benim istediğim şey daha derindi.

Ace'den daha fazlasını istiyordum. Öyle bir seviye ki Ace'in bunu verebileceğinden emin değildim çünkü günlüğün ona ait olduğundan bütün benliğimle şüphe duyuyordum.

Yine de her bir parçam bencilce, günlüğün ona ait olmadığını ümit ediyordu.

Fakat mantıklı gelen tek şey de oydu.

"Neyi düşünüyorsun?" diye sordum, kısa bir sessizliğin ardından.

"Hiçbir şey," dedi soluğunu verip kendinden emin bir tavırla.

"Herkes bir şeyleri düşünür," dedim ve birden fark ettim ki belki de düşündüğü *bir şey* değil de *birisidir*.

Sessiz bir şekilde, yatakta öylece uzanmaya devam ettik. Parmağıyla kolumun arkasına dokunuyordu. Hafifçe gıdıklıyor, ay-

rıca ürpermeme sebep oluyordu fakat elinin hareket edişi yine de hoşuma gidiyordu.

"Daha önce hiç âşık oldun mu Ace?" diye sordum.

Yanaklarım kıpkırmızı kesilmişti.

Kahretsin.

Bu soruyu sormamam gerekiyordu.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez sevişmiştik ve ben ona çoktan aşk hakkında sorular soruyordum?

Tanrım. Bu hafta sonu kesinlikle düşünemiyordum.

Eğer Wren burada olsaydı bu halime kesinlikle gülerdi. Her zaman patavatsızlık ediyordum.

"Ben onu kastetmedim..." deyip durumu kurtarmaya çalışıyordum fakat zararın çoktan verilmiş olduğunu biliyordum. "Sorma sebebim o değildi..."

Ace kıkırdadı. Bir kez.

"Ben sadece merak ediyorum," dedim ve ekledim. "Çünkü insanlardan uzak duran bir yanın var. Gözlerinden bunu görebiliyorum. Ben sadece birinin sana yaklaşıp kalbine girmesine izin verip vermediğini merak ediyordum."

Parmağımı göğsünde atan kalbinin hemen üstünde gezdirdim.

"Bir kez," dedi ve ekledi. "Sen oldun mu?"

Ace oku şimdi bana doğrultmuş, kendi sorumu direkt bana sormuştu.

"Asla," diye yanıtladım.

Karanlıkta bana baktığını hissedebiliyordum. "Cidden mi?"

"Çok fazla özgür ruhlu olduğum söyleniyordu. Hiçbir zaman çok uzun bir süreliğine birisine bağlanmak istemedim sanırım. Birilerine âşık olacak kadar uzun süre kimseyi yanımda tutmadım galiba."

Ace sessizleşmişti.

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremedim.

"Birisi seni sevdiği zaman bağlandığını mı hissediyorsun?" diye sordu.

"Gençken bağlanmıştım. Şimdi ise nasıl bağlanırım bilmiyorum. Ciddi olarak birisiyle çıkmayalı birkaç yıl oldu," dedim. "Bir yıldır adamakıllı bir randevuya çıkmadım çünkü çok fazla çalışıyordum. O özel insanla tanışmak isterdim, bilirsin işte. Beni çok sevecek birisiyle tanışmayı. Bütünüyle tüketen, bağımlılık yapan, herkesin hakkında konuştuğu o aşkı ben de istiyorum."

Günlükte yazılan türden bir aşk.

"Peki, ya sen?" diye sordum. "Âşık olduğun o kişiyle aranda ne oldu?"

Göğsünden hafif bir homurtu yükselmişti. Sanki sorunun cevabını bile düşünmek ona acı veriyor gibiydi.

Fakat bilmek zorundaydım.

Sormam gerekiyordu.

"Sadece yürütemedik," dedi Ace.

Etrafımda dönüp çenemi göğsüne yerleştirdim. "Ne oldu?"

"İki insana birden âşıktı."

Daha önce kalbim hiç kırılmamıştı. Nasıl hissettirdiğini ya da bir insanın canını nasıl acıttığını bilemezdim fakat şu an göğsümde bir acı hissediyordum.

O kişi Ace'di.

Öyle olmalıydı.

Kalbi kırık olan Romeo oydu.

Kıza kavuşamamıştı.

Eğer bu doğruysa o kadını sevdiği gibi kimseyi sevmeyecekti.

24. Bölüm

Aidy

Pazar günü öğleden sonra Ace dairenin önüne arabayı park etti.

İşte buraya kadardı.

O beklenmedik seksi hafta sonumuzun sonuna gelmiştik işte.

Bu sabah erken uyanmış, muhteşem bir görüntüye sahip Rixton Gölü boyunca sakin ve içedönük bir yürüyüş yapmıştık. Ardından tepeye çıkıp piknik tarzı bir kahvaltı için durmuş ve bir grup ergenin eyaletin en büyük şelalesinin yanından uçuruma atlayışını izlemiştik.

Her bir saniyesinden öyle zevk almıştım ki tıpkı bir balın akışı gibi saniyelerin çok yavaş bir şekilde akmasını istemiştim çünkü çok uzun zamandan beri böyle eğlenmemiştim. Böyle bir yerde dirseklere kadar sivrisinekler, çam ağacı sakızı ve göl suyuna bulanmış olmak şehirde hiçbir şekilde yakalayamayacağınız biçimde sizi canlandırıyordu. Hiçbir spa merkezinin sunduğu tedavi, teknolojiden ve itiş kakıştan uzak bir şekilde doğayla baş başa vakit geçirmenin sağlayacağı tedaviyle kıyaslanamazdı.

Gizemli, harikulade ve merak uyandırıcı oluşuyla Ace bütün

hafta sonu boyunca beni kendine çok yaklaştırmamıştı. Erkekliği derinliklerime gömüldüğünde ve dudakları benimkilere değdiğinde bile aramızdaki o tuhaf mesafe hissediliyordu.

Eve dönüş yolunun çoğunda bunu düşünmeye epeyce vaktim olmuştu.

Ve kabul etmeye.

Kimseyle kıyaslanamayacak o menekşe rengi gözlere sahip kadına hâlâ delicesine âşık bir adam olduğu için bunun asla değişmeyeceğini biliyordum.

Ace arabayı park ettiğinde melankoliyle yüklü derin bir soluk aldım ve arabadan çıktım. Arabanın arkasına geçtiğimde Ace çantamı bagajdan çıkarıp yere bırakıyordu.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim. Ses tonumda isteyerek yerleştirmediğim bir son bulma vardı.

Ace bana sarılıp ellerini popomun üstüne koydu. Gözlerimiz buluştuğunda ise sadece ona bakmakla bile dizlerimin güçsüzleştiğini hissedebiliyordum. Sakalları olmadan çok daha yakışıklı görünüyordu. Onu son kez Google'dan arattığımda daha önce sakalsız fotoğraflarını görmüştüm fakat fotoğrafların çoğu takımla birlikte çekilmiş olanlar ya da televizyon ekranlarından alınan donmuş görüntülerdi. Çözünürlüğü düşüktü ve uzaktan çekilmişlerdi. Onu milyon dolarlık biriymiş gibi görünen bu haliyle bu kadar yakından görünce daha önce kimsenin yapmayı başaramadığı şeyleri hissettiriyordu.

Ama buna Ace'in görünüşünden daha fazlası sebep oluyordu.

Geçtiğimiz iki gün boyunca onun o sessiz gücünü sevmeye başlamıştım. Ciddiyetini, sakinliğini, çekiciliğini ve derin oluşunu...

"Harika zaman geçirdim," dedim. "Beni götürdüğün için te-

şekkür ederim. Uzun bir süredir geçirdiğim en iyi hafta sonlarından biriydi."

"Bir hafta sonu tekrar benimle gelmelisin." Bunu öyle sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ki şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı çünkü ondan böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

Tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bir kız bulmuştu, onu kulübesine götürmüş, birkaç kez sevişmiş ve sonrasında kızın ayakları yere basar basmaz da kızla tanıştığı yere getirip bırakmıştı.

"Gerçekten çok isterim," dedim.

"Taşımanda sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu Ace.

Arkama dönüp bakışlarımı önce evimin kapısına, ardından ona çevirdim. "Hayır, sorun değil."

Soluğumu verip gülümsedim ve ardından kaldırıma doğru yürümeye koyuldum fakat eliyle beni yakaladı ve geriye çekip kendine yaklaştırdı. Tek kelime dahi etmeden beni öptü.

Güpegündüz.

Manhattan sokaklarında.

Bütün dünyanın gözleri önünde.

Ve beni sadece öpmemişti. *Güçlü* bir şekilde öpmüştü.

Bedenimin her bir parçası bunun bizim son öpücüğümüz olmamasını umuyordu fakat beklentimi yüksek tutmamam gerektiğini de çok iyi biliyordum.

Dudaklarımı yalayıp Ace'in tadının dilimde gezinmesine izin verdim. Ardından Ace'in arabasıyla birlikte uzaklaşıp gitmesini izledim. Valizlerimi eve taşımaya koyulmuştum ki arabasında antika mücevher kutumu unuttuğumu fark ettim. Bu öğleden sonra eve dönüş yolunda Walnut Creek adındaki o büyüleyici küçük

kasabada durmuş, köşede Yellow Elephant isimli bir antika dükkânına girmiştik.

İşte bu oval hediye kutusunu orada bulmuştum. Üst kısmı camdan küçük altından filigran desenli ayakları ve etrafı minik yeşim taşı kabartmalarla süslüydü. Ace çirkin olduğunu düşünmüştü ve neredeyse Ace'in inadına onu alacaktım fakat arkasındaki fiyat etiketini gördüğümde onu satın almamı mümkün kılacak hiçbir yol olmadığının farkına varmıştım. Fiyatı benim bir aylık kiramdan daha fazla tutuyordu. Ben de bu yüzden kutuyu yerine bırakıp diğerlerine bakmaya koyulmuştum.

Bir süre sonra arabaya döndüğümüzde Ace kutuyu cebinden çıkarmıştı.

Benim bakmadığım sırada onu benim için satın almıştı hain.

İç çekip anahtarı kapının deliğine yerleştirdim. Başka bir zaman gidip kutuyu ondan almalıydım.

25. Bölüm

Ace
Evde misin?

Öğle uykum Aidy'den gelen mesajla bölünmüştü. Günlerden çarşambaydı ve Aidy'yi en son gördüğümden beri tam üç gün geçmişti. Tam üç gün boyunca birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu zihnimde bir döngü halinde tekrar tekrar düşünmüştüm. Tam üç gün dudaklarıma dudaklarını bastırışını, avuçlarımın arasında teninin ne kadar da yumuşak hissettirdiğini, dilimde kalan o leziz tadını düşünüp durmuştum.

Resmi olarak içler acısı bir durumda arzuyla yanıp tutuşan hasta köpek yavrusu gibiydim.

Bana ne tür bir büyü yaptığını bilmiyordum fakat her ne yapmışsa işe yaramıştı.

Bütün hafta boyunca Kerenza'yı hiç düşünmemiştim bile. Bu da rekor sayılırdı.

Örtüleri üzerimden çekip yatakta doğruldum ve Aidy'nin mesajını tekrar okudum. Gözlerim bulanık görüyordu. Yataktan kalkıp banyoya yöneldim ve çişimi yapıp bir kutu su aldım. Saniyeler içinde mesajına cevap vermem beni zavallı gibi gösterecekti. Belki de öyleydim ama Aidy'nin bunu bilmesi gerekmiyordu.

Çamaşırları yıkamak için çamaşırhanede durup beyazları makineye bile attım.

En azından on dakika geçtikten sonra Aidy'ye mesaj atıp evde olduğumu bildiren yanıtı gönderdim.

Saniyeler içinde cevap göndermişti. *Geçerken uğrayabilir miyim?*

On beş dakika sonra kapı zili çalmıştı ve Aidy kapının diğer ucunda bekliyordu. Bir elinde makyaj malzemelerinin olduğu çanta, ötekinde de omzuna asılı duran çantasını sıkıca kavramıştı.

"Merhaba," dedi tatlı bir şeklide gülümseyerek. "İş için yakınlardaydım. Geçerken uğrayıp geçen hafta sonundaki kiralık kamyonette unuttuğum mücevher kutusunu alabileceğimi düşünmüştüm."

Pekâlâ, kahretsin. Benimle vakit geçirmek için ya da beni görmek istediği için uğramamıştı demek ki.

"Tabii," dedim. "Evet. Üst katta. İçeri gelsene."

Merdivenleri tırmanıp üst kata çıktık. Aidy kendisinin tüm profesyonel önerileri doğrultusunda farklı bir yöntem uygulamak istese de bir müşterisinin tavus kuşu mavisi göz makyajı yaptırmak isteyişinden bahsediyordu.

"Bütün hafta boyunca neler yaptın?" diye sordu ve mutfak tezgâhına yaslandı.

Bugün çok güzel görünüyordu. Gerçi her zaman öyleydi ama bugün saçları biraz daha parlaktı, sanki onlara bir şey yaptırmıştı. Makyajı ise bugün farklıydı. Aslını söylemek gerekirse her zaman farklı olurdu. Onu gördüğüm her defasında sanki biraz da olsa

farklı biri gibi görünüyordu. Tıpkı geçen hafta sonu göl evinde izlediğimiz o havai fişeklere benziyordu. Birden farklı renge dönüşenlere. Aidy Kincaid'i saptamanıza imkân yoktu. Onu herhangi bir türe göre sınıflandırmanız mümkün değildi.

"*New York Times*'la röportajım vardı," dedim.

"Olamaz, gerçekten mi?"

"Evet. 'Dobra Dobra Söyleşi' programına konuk olarak katıldığım göz önüne alınırsa sanırım büyük geri dönüşümü gerçekleştirdiğim de söylenebilir."

"Onlara ne söyledin peki?"

"Onlara duymak istedikleri şeyleri söyledim. Kalbimde her zaman bir top oyuncusu olacağımı fakat atış yapmanın benim için artık söz konusu olmadığını söyledim," diye yanıtladım. "Sonrasında benim gelecekteki planlarımın ne olduğunu sordular."

"Senin cevabın ne oldu?"

"Doğruyu söylememi ister misin? Beni neyin beklediğiyle ilgili kahrolası hiçbir fikrim yok fakat o konuda kendi ayağıma sıkmış olabilirim."

"Neden öyle olsun ki?"

"Onlara bekleyip görmeleri gerektiğini söyledim."

"Ohhh." Aidy'nin dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Onları bozguna uğrattın. En heyecanlı yerinde onları merak içinde bıraktın. Şimdi *gerçekten* heyecan uyandıran bir şeyler yapmalısın."

Elimi yüzümden aşağıya doğru kaydırdım. Parmaklarım henüz alışkın olmadığım yumuşak bir dokuya değiyordu. Hâlâ sakallarımın olmayışına alışmış değildim. Çoğu zaman çıplakmışım gibi hissediyordum ama geçen hafta sonu Aidy'yi öpmeye karar vermiştim. Ona tekrar *sahip olmam* gerekiyordu.

Öte yandan bunlar sadece kıldı. Tekrar uzayacaklardı.

Aidy'nin bakışları sol yanağımdaki derin, pürüzlü yara izine kaymıştı. Tıpkı çarpık çurpuk bir şimşek işaretine benziyordu ve hâlâ pembemsiydi. Yaranın dörtte biri kadar kısmı kalın ve hafifçe yüksek olabilirdi. O bölgede artık kıl çıkmıyordu fakat sakal yine de onu gizleme noktasında iyi iş çıkarıyordu.

Şimdi gün gibi ortadaydı ve yara izinin kırmızılığı sanki bütün dünyanın dönüp ona bakmasını sağlayan bir davetiye gibiydi.

"Yara izini sevdim," dedi Aidy. Traş olduğumdan beri yara izimden ilk defa söz ediyordu.

"Ne?" diye şaşkınlıkla sordum ve elimi yaranın üzerine yerleştirdim.

"Sana keskinlik kazandırıyor. Seni sert çocuk gibi gösteriyor," dedi. "Çünkü onsuz yakışıklı ve hoş birine benziyorsun. Alınmak yok ama sen zaten gerçekten ama gerçekten çok yakışıklısın ve yara iziyle de seksi görünüyorsun. Beni yanlış anlama ama yara izi sana fazladan bir şeyler katıyor."

"Teşekkürler."

"Bak. Her gün fiziksel olarak özgüveni düşük insanlarla çalışıyorum. Yeryüzünde yüzünün her bir yerini seven bir tek insanla karşılaşmadım ve öyleleri olsa bile bu da büyük ihtimalle estetik cerrahiyi kendi çıkarlarına göre kullanıp Frankensteinvari güzelliklerinin genetik olarak değiştirmelerinden kaynaklanıyordur."

Homurdanıp bar taburesini çektim ve oturdum.

"İnsanlar her zaman kendileriyle ilgili nefret edecek bir şeyler buluyorlar. Büyük burunlar. Gözlerin birbirine çok yakın olmasından yakınanlar ya da birbirinden çok uzak gözler. Düz çeneler, geniş alınlar. Çıkık olmayan elmacıkkemikleri. Elmacıkkemik-

lerinin çok çıkık olması. Çok kısa olmak. Çok uzun olmak. Düz saçlar. Dalgalı saçlar. Kıvırcık olanlar. Liste böyle uzayıp gidiyor." Aidy gözlerini devirip iç çekti. "İnsanlar şunun farkına varmıyor: Eğer kendini seversen ve kendini olduğun gibi kabul edersen enin-de sonunda tüm bu kendine güvensizlik yok olup gidecek."

"Diyor, onları *yok edebilecek* makyaj uzmanı."

"Makyajı onları gizlemek için yapmıyorsun. Daha belirgin hale getirmek için yapıyorsun. Her neyse, beni konudan saptırdın. Çok teşekkür ederim. Yara izine geri dönersek."

Gürültülü bir şekilde soluğumu bıraktım. "Pekâlâ. Ne olmuş ona?"

"Seksisin ama yara izi seni daha seksi yapıyor," dedi Aidy. "Ortalıkta dolaş ve yara izine sahip çık. Geçmişini siktir et. Senin kariyerini elinden alan kazayı siktir et. O yara izi sana her neyi anımsatıyorsa onu da siktir et gitsin."

Aidy başını hafifçe eğdi ve yüzünde meraklı bir gülümseme belirdi.

"Ve sonra ne olacak?" diye homurdandım. "Onların yerine seni mi siktir edeceğim?"

Sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre ikimizin arasında asılı kalmıştı. Nabzımın gittikçe hızlandığını ve boynumun arkasından itibaren ateşin bedenime yayıldığını hissedebiliyordum. Gözlerimiz birbirine sabitlenmişti.

"Evet," dedi Aidy.

Bar taburesini tekmeleyerek altımdan uzaklaştırdım ve bir saniye bile kaybetmeden Aidy'nin yanında belirdim. Onu tezgâhın üzerine çekip ellerimle belinde daireler çizmeye başladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Tanrım, bunu özlemiştim.

Aidy'yi özlemiştim.

Dilini benimkine dokundururken bir yandan da parmaklarıyla saçlarımın arasında dolaşıyordu. Saniyeler içinde kaya gibi sertleşmiştim ve çaresiz bir şekilde kendimi içine ve geçmişimi arkama gömmek için dakikaları sayıyordum. Onunla birlikte olduğumda onun dışında hiçbir şeyi düşünmüyordum.

Bu geçtiğimiz yıl beni hasta eden her şeyin tedavisi oydu. Belki de Aidy yara bandıydı ya da hızla tedavi edici bir şeydi. Tedavi kalıcı olmayabilirdi. Kalıcı olmasını umut ediyordum çünkü Aidy karşılaştığımız günden beri güneş ışığından başka bir şey getirmedi hayatıma.

Sözümü geri alıyorum.

Biz karşılaştığımızın *sonraki* günden beri.

"Netflix üyeliğin var mı?" diye sordu Aidy ve koltuk örtüsünü çıplak bedenine sardı.

Tükenmiştim, penisim zonkluyor ve atıyordu. Gözlerim ise hâlâ yanımda duran sol elinde televizyon kumandasıyla Aidy'nin çıplak bedenine odaklanmıştı.

"Var," diye yanıtladım.

"Suyunu çıkarana dek bir şeyler izlemeye ne dersin?" diye sordu ve birkaç şov programı arasında dolaşmaya başladı. "İşte yeni bir tane buldum. Eski kovboy filmleri gibi fakat ürkütücü duruyor. Eski batıda hayaletler varmış gibi. Kulağa çılgınca gelecek biliyorum fakat sürekli bunun hakkında bir şeyler duyuyorum ve onu izlemeyen tek kişi benmişim gibi hissetmeye başladım. Sen izledin mi?"

"Hayır."

"Birkaç bölüm izlemeye ne dersin?" Kaşlarını yukarı kaldırıp altdudağını dişlerinin arasına alıp ısırdı. Örtü düşmüş ve Aidy'nin dikleşmiş pembe göğüs uçları görünmüştü. Onunla tekrar sevişebilirdim. Tekrar ve tekrar. Geçtiğimiz hafta sonundan kalma bitkinliğim vardı ve omzum hâlâ sızlıyordu. Bu gece ise Aidy'nin üzerime çıkmasına izin vermiştim. Bir defaya mahsus bütün işi ona yaptırmıştım. Arkaya yaslanıp Aidy nefessiz kalmış bir halde inlerken onun büyük dolgun göğüslerinin zıplayıp inişini, alev almış bedenini ve başını geriye attığında terden sırılsıklam olmuş boynunu izlemek güzeldi.

"Elbette." Netflix'i açan diğer kumandayı elime alıp şovu başlattım.

Aidy mutfaktan bana doğru elinde ikimiz için aldığı su şişeleriyle birlikte geliyordu. Örtüyü de gelirken peşinden sürüklüyordu.

"Üç saat sonra bir randevum var," dedi. "Birkaç tane izleyebiliriz, ardından gitmem gerekiyor."

Uzun süre kalmayacağını belirten kelimelerini duyduğumda kalbimi bir hüzün kaplamıştı.

"Ondan sonra geri gelecek misin?" diye sordum.

Aidy koltuğa çömelip yanıma kıvrıldı ve ayaklarını altına alarak oturdu. Yüzümdeki ifadeyi inceleyip beni izlediğini fark etmiştim. Ben ise doğruca televizyona bakıp duygularımı belli etmemeye çalıştım.

"Bir hafta sonunu birlikte geçirdik ve sen benden bıkmadın mı henüz?" diye sordu.

"Hayır." Yanından bile geçemezdi.

26. Bölüm

Aidy

"Tanrı'ya şükürler olsun, hâlâ hayattasın. Bir çöp kamyonu tarafından ezilip sokak aralarında bir yerde öylece bırakılmış olabileceğini düşünmüştüm." Bir sonraki sabah eve gizlice girmeye çalıştığımda Wren tarafından karşılanma şeklim tam da böyle olmuştu.

"Özür dilerim," deyip gözlerimi kırpmadan ona baktım ve ardından kapıyı kapattım. "Sana mesaj atmam gerekirdi."

"Kesinlikle haklısın." Wren eğilerek Enzo'nun ayakkabısını yerden aldı ve yanımdaki halının üzerine bıraktı. "Ee... söyle bakalım, Ace'le işler nasıl gidiyor?"

Dudaklarım kıvrılarak yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşmişti. "Geçen gece Ace'le birlikte olduğumu nereden biliyorsun?"

Wren gözlerin devirerek baktı. "Çünkü göl evinden döndüğünden beri Disney prensesi gibi gizlice ortalıktan sıvışıyorsun. İçimde bir şeyler bana bunun bir başlangıç olduğunu söylüyor."

"Sıvışmıyorum."

Eşyalarımı kapının yanına bırakıp biraz yulaf ezmesi almak

için mutfağa yöneldim. Dün gece Ace'in evine gittiğimizde bütün geceyi yatakta geçirmiştik.

Uyumamıştık.

Ve şimdi de açlıktan ölmek üzereydim.

Sabahın erken saatlerinde Ace uyanmadan hemen önce evden çıkmış, o büyük siyah gözlüklerimi takmış ve salınan o seksi saçlarımla birlikte en yakın metro istasyonuna koşuşturmuştum.

"Pekâlâ, siz çıkıyor musunuz şimdi?" Wren elleri belinde ve o çokbilmiş büyük abla havalarını yansıtan bir sırıtışla arkamdan beni mutfağa kadar takip etti.

"Hayır." Burnumu kırıştırdım. Bir paket yulaf ezmesini ve çileği açıp kâseye boşalttım. O bilindik konuşmayı henüz yapmamıştık ve bu konuda hiç acele etmeye niyetim yoktu. "Sadece takılıyoruz."

"İyi birine benziyordu," dedi Wren.

"Fazlasıyla iyi biri. Biraz ciddi ama arada bir de olsa o eğlenceli yanını görebiliyorum." Soluğumu alıp kenara çekildim. "Ayrıca çok seksi. Tanrım, tapılası bir seksiliği var."

"Ve sen de onunla çıkmak istemediğine emin misin?" deyip gözlerini kıstı.

"Her iki durumda da fark etmez." Yarım bardak suyu kâseye boşaltıp mikrodalgaya yerleştirmeden önce karıştırdım. Kız kardeşime dönerek omuz silktim. "Sen ve Chauncey evlendiğinizde ben de büyük ihtimalle Los Angeles'a yerleşeceğim. Orada yapılacak daha fazla iş var ve ben gerçekten işimizi büyütmek istiyorum. Ayrıca bağlantılarımız göz önüne alındığında tek bir telefon görüşmesiyle birlikte bile işleri düzene sokabilirim."

"Vay be." Wren kaşını kaldırıp bakışlarını aşağıya indirdi.

"Söylemek istediğim şu ki bunu daha önce de söylemiştin fakat bu konuda bu kadar ciddi olduğunu hiç düşünmemiştim."

Başımla onayladım, yüzümdeki ifade yumuşamıştı.

"Her zaman yardımcım olmuştun." Wren bir an gülümsedi fakat gülümsemesi çok fazla vakit geçmeden yüzünden silindi. "Benim peşimden New York'a, üniversiteye geldin. Hayatımın yüzde doksanında oda arkadaşım oldun."

Başımla onayladım. "İşte bu yüzden bunu yapmaya ihtiyacım var. Sen hayatında yeni bir sayfa açıyorsun, Chauncey'yle birlikte tabii ve benim de aynısını yapmam gerekiyor. Beni dışarıda nelerin beklediğini görme vakti geldi artık."

Kardeşimin altdudağı titremeye başladı. Wren'i ağlarken gördüğüm zamanlar bir elin parmak sayısını geçmezdi. Kaya gibi sertti ve her zaman da öyle olmuştu. Gerçek bir trajedi ya da ölüm olayları onu bu kadar derinden sarsabilirdi ancak ve benim taşınacak olmam yüzünden onu bu kadar üzgün görmek de kalbimi kırıyordu.

Yanına gidip kollarımı ona doladım. "Bir telefon kadar uzağında olacağım."

Wren gülüp yüzünü omzuma bastırdı. Şimdi, yirmi beş yaşındayken daha iyi farkına varıyordum ki belki de her zaman inatla peşinden giden küçük kız kardeş olamamıştım. Belki de benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı.

"Sen ve Chauncey iyi bir hayata sahip olacaksınız," dedim ve ekledim. "Sana söz veriyorum, en önemli anlarınızı asla kaçırmayacağım. Üç bin mil ötende olduğumun farkına bile varmayacaksın. Sanki buradaymışım gibi daima sevimli kedi videolarıyla ya da akşama ne yapıyorsun diye sonu geçmez sorularımla senin başını şişireceğim."

Wren geri çekilip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Sadece bana söz ver, beni her zaman ziyarete geleceksin," dedim. "Bir insanın yapabileceği kadar mümkün olabilecek her fırsatta."

Wren yüzünü çevirip eliyle hafifçe bana vurdu. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Tanrım. Neden birden böyle duygusala bağladım ki? Hadi senin hakkında konuşalım. Ace'i tekrar ne zaman göreceksin?"

"Bu cuma." Adının anılışıyla birlikte yüzüm bir anda aydınlanmıştı.

27. Bölüm

Ace

"Bu belki de bir eğiticinin böyle bir şey söylediğini duyduğun tek an olacak," dedi, Prohibition Bar'ın ortasındaki geçici dersliğin önünde duran ucu kalkık basık burunlu adam. "Sınıfımda konuşmanızda hiçbir sakınca yok. Notlar size e-postayla gönderilecek. Bu gece en önemli olan şey tecrübe kazanıp eğlenmenize bakmanız."

Kalçasının biraz aşağısına kadar uzanan kısa siyah bir elbiseyle birlikte sağ tarafımda duran Aidy'ye baktım. Omzunu yukarı kaldırmış, sırıtarak bana bakıyordu. Saçının bir tutamı kurtulup yüzüne düşmüş, diğer kalan kısmı ise parıltılı saç bandıyla birlikte arkada toplanmıştı. Aidy'yi ışıklar altında parıltılı gösteriyordu.

Prohibition'in içi karanlıktı, loş bir ışıklandırma vardı ve görülmeyen hoparlörlerden Duke Ellington'un caz müziği duyuluyordu. Dışarıda ise yağmur yağıyordu. Bu gece buradan başka bir yerde olmak istemediğimi fark ettim.

Aidy konuşmalarımız arasında bir kez bir yıldır ciddi bir randevuya çıkmadığını söylemişti. Birlikte çok iyi vakit geçirdiğimizi göz önüne alınca onu böyle bir yere getirmenin doğru olacağını düşünmüştüm.

Kolay olan yolu seçebilirdim. Akşam yemeği, ardından da film. İçecekler ve gösteri... Ama farklı olmasını istemiştim. Ona asla unutamayacağı bir gece vermek istemiştim. Gramercy'deki bu barın sahibi olan ve barmenlik dersleri veren arkadaşımın arkadaşını arayıp bizim için bir yer ayırtmasını istemiştim.

Eğitimcinin asistanı masamızın yanından arka sıraya geçip içkilerin ve dört tane tarifin üzerine yazılı olduğu kalın krem rengi kartın yanında doldurulmuş zeytin, vermut gibi sıralanmış malzemelerin bulunduğu yere geçti.

"Bu gece dört yeni tarifi öğreneceğiz," dedi eğitmen ve devam etti, "bunlardan ilki Klasik Martini olacak."

Aidy uzanıp kokteyl karıştırıcısını aldı ve kapağını açıp dikkatle inceledi. "Tahmin ettiğimden daha sert görünüyor."

"Millet, lütfen masanızı kontrol edin ve birazdan sayacaklarım arasında sizde olmayan varsa bana söyleyin," diye seslendi eğitmen, odanın etrafında dolaşıp. "Muddler, kokteyl süzgeci, maşa, kaşık, karıştırıcı, likör bardağı ile bir metal bir de cam kokteyl hazırlama bardağı."

İhtiyacımız olan her şeyin olup olmadığından emin olmak için masayı gözden geçirdik. Aidy, adam bizi geçmek üzereyken elini kaldırıp adama bir beşlik verdi.

"Bu çok eğlenceli," dedi Aidy ayakuçlarına yükselip bana iyice sokuldu, sıcacık nefesini kulağımda hissediyordum.

"Daha başlamadık bile," diye fısıltıyla konuştum.

Mavi gözleri birden parıldadı. Giydiği en seksi ve kırmızı "beni becer topuklu ayakkabıları" sayesinde dudakları hiç olmadığı kadar yüzüme yakındı.

"Ee?" Gözünü kırpıp kırmızı rujlu dudaklarını büzdü. O dol-

gun dudaklara baktığım her defasında onu öpmek istiyordum. Bu gece sırf bana işkence yapmak için, onu o şekilde öpemeyeceğimin bilinciyle kırmızı ruj sürdüğüne artık ikna olmuştum.

Öyle olsun bakalım.

Bütün gece boyunca ben de ona takılacaktım. O da sonunda dudaklarındaki o ruju silip onu öpmem için bana yalvaracaktı. Diğer asistan elinde başka bir kartla gelip iki tane soğutulmuş martiniyi masalara bıraktı.

"Herkes hazır mı?" diye sordu eğitici ve ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ, Prohibition'un Miksoloji dersi 101'e katıldığınız için sizi tebrik ederim. Ben eğiticiniz Carlos ve bu gece dört tane kokteyl hazırlayacağız. Siz de hazırsanız lütfen metal kokteyl hazırlama bardağınızı alın. Mükemmel bir martini hazırlamanın on iki adımı vardır. O yüzden lütfen dikkatinizi bana verin."

Aidy karıştırıcıyı aldı ve bana bakıp gülümsedi.

"Başlamadan önce bilmeniz gereken birkaç şey var," dedi Carlos ve Metal kokteyl hazırlama bardağını elinde tutup kaldırdı. "Bir içeceği metal bir bardakta karıştıracaksak bardağı *çalkalarız,* eğer cam bardakta yapacaksak o zaman da *karıştırırız.*

Aidy bana doğru eğilip dirseğiyle hafifçe dürttü. "Bunu bilmiyordum. Sen biliyor muydun?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, biliyordum."

Eğitmenimiz buz kalıpları, boyutları, en uygun olan boyutları, her içecek için uygun olan şekilleri ve eğer martiniyi karıştıracaksak ne kadar kullanacağımızı -yedi ya da sekiz tane- anlatırken dikkatimi ona tam anlamıyla veremiyordum. Benimkiler hariç bütün bakışlar Carlos'a mıhlanmıştı.

Ben ise *Aidy'ye* bakmaktan kendimi alamıyordum.

Gecenin geri kalanıysa bulanıktı. Dinledik, karıştırdık ve tadına baktık. Biraz daha tadına baktık. İki saat sonra ise dört kokteyli de hazırlamıştık; klasik martini, Asya armut *mojito*, *Amerotto sour* ve *Rus Mule*'ı.

Ders sona erdiğinde yağmur hafifçe artmış, Aidy de iyice kafayı bulmuştu.

"Sadece kokteylleri hazırlayacağımızı sanıyordum," dedi Aidy, kelimeleri yavaş ve nazik çıkıyordu. Dışarı adımımızı attığımızda yağmur tekrar serpiştirmeye başlamıştı. "Çok fazla içmişim ve şimdi de yüzümü hissedemiyorum. Neden çok içmeme izin verdin?"

Planım birlikte civarda yürüyerek dolaşmaktı. Böylece birbirimizi daha iyi tanıyabilecektik. Mümkün olabildiğince birlikte vakit geçirip birlikteliğimizin tadını çıkaracaktık.

"İyi vakit geçiriyordun," dedim.

"Ama sen çok fazla içmedin," diye çıkıştı Aidy.

"Ben numune olarak denedim."

"Ben de numune olarak denemeliydim."

Şimşek üzerimizde birden çakmıştı.

"Bin bir. Bin iki..." dedi Aidy gök gürültüsünün sesi ortalığa yayılmadan hemen önce.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu şekilde fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu bilebiliyorsun. İki mil uzağımızda."

"Bu gerçekten doğru mu?"

"Bilmiyorum." Aidy'nin yüksek topukları betonda tıkırdıyordu. Yağmur birkaç saniye içinde birden boşalacakmış gibi görünmesine rağmen ikimiz de yavaş bir şekilde yürüyorduk. "Bü-

yürken Wren hep böyle söylerdi. Bunu hiç tecrübe etme şansım olmadı."

Aidy, kız kardeşinin ne kadar zeki olduğu, her şey hakkında nasıl bilgi sahibi olduğu fakat yine de sadece Wren olduğu hakkında bir şeyler söylerken dikkatim ağzına, dudaklarının hareket edişine kaymıştı ve sonra iki saat içinde Aidy'nin o kırmızı rujunun, bütün o gece boyunca içki içmesi, konuşması ve gülümsemesi yüzünden silindiğini fark ettim.

Yüksek sesli bir gök gürültüsüyle birlikte Aidy birden ürktü ve gökyüzüne bakarak açıklamalarını kesiverdi. Biraz yukarımızda, kaldırımın orada yağmurun yağmaya başladığını ve bizim olduğumuz yöne doğru hızla ilerlediğini duyuyordum. Tam o sırada şemsiyemizi Prohibition'da bıraktığımızı hatırladım. Sol tarafımızda saatler öncesinde kapanmış bir butiğe ait siyah-beyaz bir tente bulunuyordu. Aidy'yi kolundan tutup oraya doğru yönelip altına soktum.

Butiğin ön kısmındaki kireçtaşı duvara onu yasladım, elimi kaldırıp yüzüne dokundum. Aidy yavaşça gözlerini bana çevirdi. Bakışları dudaklarıma kaymadan önce dudakları kenarlarından yukarı doğru kalktı. Hafifçe eğilip üç saat öncesinde sahip olmak istediğim gibi dudaklarından öpmeye başladım. Dudakları bana aitti. Gülümseyişi ve hiçbir çaba sarf etmeksizin sahip olduğu o tatlılığı.

Sanki kendimi ondan ayıramıyormuşum gibi dudaklarım dudaklarına kenetlenmişti. Tentenin dışında yağmur bardaktan boşalırcasına şakır şakır yağıyordu.

"Bu gece benimle eve gel, Aidy." Ona sormuyordum. Zümrüt yeşili gözlerine baktığımda derin bir soluk verip kirpiklerini kapat-

tı. Ellerimi belinin iki yanına yerleştirip onu kendime çektim ve bir kez daha öptüm. Dudakları yumuşacık ve dolgundu. Tatları? Kesinlikle bağımlılık yapıyordu. "Her nedense sana doyamıyorum."

"Çılgın olanın sen olduğunu biliyordum," deyip ayakuçlarına yükseldi ve beni dudaklarımdan öptü. "Öyle olsun. Kanıma girdin."

28. Bölüm

Aidy

"Oh, aman Tanrım, Aidy." Wren cumartesi sabahı beni kapıda karşıladığında yüzü çarşaf gibi bembeyazdı ve elleriyle bileklerimi sıkıca kavramıştı. Wren'e yakalanmadan sıvışıp eve girebileceğimi düşünmüştüm. Elbette bunu yapabilecektim ama sabahın köründe ayağa dikilmişti işte. Yüzündeki ifadeye bakılırsa çok kötü bir şey olmuştu ya da dün gece eve gelmedim diye bana çok kötü şeyler olduğunu düşünmüştü. Haber vermeyi unutmuştum.

"Ne? Ne oldu söyler misin?"

"Sana telefonla ulaşmaya çalışıyordum," dedi sesi ve vücudu titriyordu.

"Enzo nerede? Dün gece telefonumun şarjı bitti. Neler oluyor?"

"Enzo çok iyi. Babasının yanında," dedi Wren, yüzü hâlâ bembeyazdı. "Aidy, ben hamileyim."

"Wren..."

Bileklerimi bırakıp geriye sendeledi ve doğruca sandalyeye çömeldi. Yüzü hâlâ sersemlemiş gibiydi.

"Emin misin? Yani yüzde yüz pozitif olduğundan emin misin?" diye sordum.

Kirpikleri hafifçe titredi, bakışlarını bana çevirdi. "Gidip banyoda kontrol edebilirsin. Bu sabah beş tane test yaptım. Her biri de pozitif çıktı."

Çantamı omzumdan çıkarıp kolumdan aşağıya düşmesine izin verdim ve karşısındaki sandalyeye geçip oturdum. "Pekâlâ, bu... bu planlanmamıştı fakat sorun değil, Chauncey'ye sahipsin ve o inanılmaz biri. Çok iyi bir baba olacak. Onun haberi var mı peki?"

Başını evet anlamında yavaşça salladı. "Evet. Ben testleri yaparken bu sabah o da buradaydı."

Kaşımı şaşkınlıkla kaldırıp sordum, "Nereye gitti?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Bilmiyorum. Yüzünde birden paniklemiş olduğunu gösteren bir ifade belirdi. Tıpkı benim gibi o da şok olmuştu; benden çok şaşırma ihtimali varsa tabii. Sonra aniden sessizleşti ve ardından evden çıkıp gitti."

"Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Eğer kardeşimi terk edip giderse Tanrı, Chauncey'nin yardımcısı olsun. Onun asla öyle bir tip olacağını düşünmemiştim fakat her zaman öyle olmaz mıydı ki? Sizi şaşırtanlar en az şüphelendiğiniz insanlar olurdu.

Sorularımı kendime saklıyordum. Bunun nasıl olduğunu bilmeye ihtiyacım yoktu. Prezervatifler yırtılırdı. Doğum kontrol her zaman yüzde yüz garanti olan bir şey değildi. Artık bunun bir önemi de yoktu çünkü Wren hamileydi ve bunun geri dönüşü yoktu.

"Aidy, çok korkuyorum," dedi Wren. "Gideli bir saat oldu ve telefonlarımın hiçbirine cevap vermedi."

Bir-iki saniye sessizce bekledik, yaşananları sindirmeye çalışıyorduk.

"Daha önce de şüphelerim oldu," dedi Wren, titrek bir ses tonuyla. "Fakat onu o kadar çok seviyordum ki kaybetmekten korkuyordum."

"Sen de bu yüzden her şeyi erteliyordun?"

Wren başıyla onayladı. "Senin için bir anlam ifade etmediğini biliyorum. Bir yanım eğer evliliği geciktirebilirsem ya da onu benimle evlenmemesi için ikna edebilirsem, o zaman kaçınılmaz sondan kendimi koruyabileceğimi sanmıştı. Erkekler her zaman terk eder, değil mi? Yaptıkları şey her zaman bu değil midir? Sana âşık olurlar ve ardından bırakıp giderler."

Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanmıştı fakat tek kelime dahi çıkmadı. Ona yanlış düşündüğünü söylemek istiyordum. Chauncey'nin öyle biri olmadığını söylemek istiyordum fakat bunu yapabilir miyim bilmiyordum. Tüm bildiğim, Chauncey'nin önce burada olduğu, ardından çıkıp gittiğiydi. O artık yoktu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Wren yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Enzo'ya bile neredeyse tek başıma bakamıyorum."

Arkadan kapının kilidinin sesi duyuldu ve kapı açıldı. Chauncey içeri girip kararsız adımlarla ilerledi. Kardeşimle birbirlerine baktılar, sonra Wren gözyaşlarına boğuldu. Gözyaşlarının o geri geldiği için rahatladığından mı yoksa ilk öğrendiği anda bırakıp gittiğinden mi aktığından emin olamamıştım.

Arkasından bir şey gizliyordu. Kardeşime yaklaşıp dizlerinin üzerine çöktü.

"Beni neden bırakıp gittin?" diye sordu Wren, yüz ifadesi buruk ve acıyla doluydu.

"*Seni* bırakıp gitmedim bebeğim." Chauncey ağzını açıp açıklamaya çalışırken kelimeler birbirine karışmıştı. "Bilmiyorum.

Şok olmuştum. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Düşünmem gerekiyordu."

Enzo'yla çok iyi anlaşmasına rağmen, Chauncey kendi çocuklarının olmasını istemediğine dair Wren'e karşı her zaman dürüst olmuştu. Onun hayatı Wren, Enzo ve Finnegan'ın Pizza Restoranı'ydı. Adam haftada elli bazen de altmış saat çalışıyordu. Daha fazlası için zamanı yoktu.

"Ve bunun hakkında düşündüm," dedi Chauncey ve devam etti. "Her şeyi düşündüm."

Chauncey arkasından küçük bir buket şakayık çıkarıp Wren'e uzattı. Wren'in en çok sevdiği çiçeklerdi.

"Ve düşündüm ki biz bunu yapabiliriz," dedi. "Söylemek istediğim, bunu yapabileceğimizi *biliyorum*. Planlanmış olmayabilir, istediğim şey değildi fakat şimdi onu istiyorum. Seninle olmasını istiyorum. Enzo'yla birlikteyken seni izliyorum. İnanılmaz bir annesin Wren. Başka hiçbir kadının benim çocuğumun annesi olabileceğini düşünmüyorum."

Wren elini yüzüne getirdi, bir yandan iç çekip bir yandan elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

"Bu sabah seni bırakıp gittiğim için üzgünüm," dedi Chauncey. "Fakat zihnimi temizlemeye ve bunu gerçekten düşünmeye ihtiyacım vardı. Seni terk edip gideceğimi düşünmeni istemiyorum. Özellikle bunun yüzünden sana sırtımı döneceğimi... sadece birkaç dakikalığına nefes almaya ve olayları sindirmeye ihtiyacım vardı."

Chauncey ayağa kalkıp Wren'i kendine doğru çekti ve ona sımsıkı sarıldı.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum." Wren ayakuçlarına uzanıp Chauncey'yi dudaklarından öptü.

"Annem mutluluktan havalara uçacak. Bunu biliyorsun değil mi?" dedi Chauncey kıkırdayıp. Chauncey'nin annesinin, çocukları olsun diye onlara ne kadar baskı uyguladığını Wren'den duymuştum. Enzo'ya sanki kendi kanından torunuymuş gibi davranıyordu fakat yine de çok yoğun bir şekilde bebek özlemi çekiyor, bunun için yanıp tutuşuyordu. "Büyük ihtimalle işleri düzgün yapmamı isteyecek ve seninle hemen evlenmem için ısrar edecek. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Wren başıyla onayladı. "Nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum."

"Eğer erkenden evlenirsek ne düşünürsün? Belediye sarayında? Tıpkı senin istediğin gibi, ne dersin?"

Chauncey, Wren'in gözyaşlarını siliyordu. "Şaşaalı bir düğüne ihtiyacım yok. Sadece seni istiyorum."

Wren başıyla onayladı ve onu tekrar öptü. "Evet. Kulağa mükemmel geliyor."

Onlar için çok mutluydum.

Gerçekten mutluydum.

"Aidy, senin orada olduğunu gerçekten de unuttum." Wren gülüp gözlerini sildi. "Çok özür dilerim. Zorla pembe dizi *melodramımıza* şahit olmana sebep olduk."

"Bunun için üzülme." Ayağa kalkıp çantalarımı yerden aldım ve odama taşıdım. Geçerken durup ikisine de sarıldım. "Mutlu sonlara bayılıyorum. Tebrikler. Sizi seviyorum millet ve sevgiye boğacağım bir erkek ya da kız yeğenim olacağı için de sabırsızlanıyorum."

Onlardan ayrılıp odama gittiğim sırada kafama dank etmişti.

Eğer bir ay içerisinde evlenirlerse benim bir sonraki adımımın ne olacağı konusunda bu bana gerekenden daha az bir zaman tanıyordu. Nerede yaşayacaktım? New York'ta mı yaşamaya devam edecektim yoksa Los Angeles'a mı taşınacaktım?

Henüz son kararımı vermek zorunda olduğumu düşünmemiştim.

Bunun için daha çok zamanım olduğunu düşünmüştüm.

29. Bölüm

Ace

"Seni görmek güzel Ace." Pazar öğleden sonra Lou beni karşıladı. "Tanrım, dışarısı bunaltıcı derecede sıcak. Sen istifini hiç bozmuyorsun Ace? Her şey yolunda mı?"

Karşısındaki sandalyeye oturdum. Birkaç metre uzağımızda oturan kadınların bakışlarını üzerimde hissediyordum. Sakallarımı tıraş ettiğimden beri öncekinden daha fazla "fark edilir" olmaya başlamıştım. Birkaç tane imza vermiştim, çoğunlukla çocuklar içindi çünkü Aidy'nin yeğeninin ağlamasına sebep olduğum o geceyi sürekli hatırlıyordum. Tekrar böyle bir şeyin olmasına izin veremez ve ağırlığını kaldıramazdım.

"Gerçekten iyi görünüyorsun," dedi Lou, yüzümün tıraşlı halini görünce. "Yüzündeki o hayvan kürkünden kurtulduğuna sevindim. Bu tür şeylerin hiç fanatiği olmamıştım."

Sırıtıp homurdandım. Plastik kahve bardağımı alıp oturdum.

"Bunun farkındayım, Lou."

"Çok ciddiyim, sende farklı bir şeyler var ve bunun görünümünle uzaktan yakından alakası yok." Kahve fincanını kendine doğru çekti. "Görüşmeyeli neler yapıyorsun? Şehir dışına çok sık çıkıyor musun?"

Başımla onayladım. "Sadece önceki hafta sonu. Göl evine gittim."

"Aferin sana. Balık tutmaya gittin, değil mi?"

"Öyle sayılır." Kahveden bir yudum alıp sol tarafımdaki pencereden dışarı baktım. El ele yürüyen bir çifti izliyordum. Gülüyorlardı. Kesinlikle çok mutlu ve rahat görünüyorlardı. Aidy hayatıma girene kadar bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

Lou beni dikkatli bir şekilde inceliyor, kaşını yukarı kaldırıp indirerek başını mümkün olabilen her açıyla hareket ettiriyordu.

"Sen... sen, ee, biriyle mi tanıştın Ace?" diye sordu Lou."

"Ne?" Bakışlarımı kaçırdım. "Hayır."

"Bana yalan söyleme."

Aidy'den utandığımdan değildi. Aksine, onunla gurur duyuyordum fakat bu andaval tarafından soru yağmuruna tutulup kızartılmak isteyecek havamda da değildim.

"Onun adı ne?" Lou yine de soru yağmuruna başlamıştı.

Plastik bardağı dudaklarıma götürüp sırıtışımı gizlemeye çalıştım. "Ortada bir kız yok Lou."

"Ah, öyle olsun bakalım. Olmadığını varsaydığın bu kız yüzünden canını sıkmayacağım," dedi Lou ve gözünü kırpıp bir eliyle hafifçe bana vurdu. "Seninle buluşmak istememin sebebi bu değildi. Şehirde olduğum ve seninle ilgili bazı şeylerle ilgilenmem gerektiği için seni görmek istemiştim."

"Öyle mi? Ne gibi şeyler?"

"Pekâlâ, radyo programı yapan arkadaşlarım var ve bir konuğa ihtiyaçları var. Sezonluk bir aktivite ve çoğunlukla büyük liglerle ilgili konuşmalar yapılıyor. Ben de bunun için senin mükemmel bir seçim olacağını düşündüm ve kahretsin ki önceki gün 'Dobra

Dobra Söyleşi' programında seni izledim. Televizyon için gerekli o yüze ve radyolar için gerekli o sese sahipsin. Hiç o alanda ilerlemeyi düşündün mü?"

"Yok." Bardağımı çalkalayıp kaldırdım ve dibindeki malzemeleri karıştırdım. "Bu ben değilim."

"Tamam, bir şeyler yapman gerekiyor." Lou'nun ses tonu gittikçe yükselmeye başladı. "Öyle boş boş oturup vaktini heba edemezsin. Bir kitap yaz, tura katıl, küçük takım liglerinde koçluk yap. Tanrım büyük liglerde bile yapabilirsin. Biliyorsun, eğer canlı yayın programlarını istemiyorsan aktör bile olabilirsin."

Sırıtıp başımı hayır anlamında salladım. "Aktörlük kısmını Matteo'ya bırakıyorum."

"Öyle olsun." Lou soluğunu bırakıp başını yukarı kaldırdı. Kahve kokan nefesi masanın karşı tarafından hissediliyordu. "Her neyse, geleceğin hâlâ parlak, dostum. Ben sadece gelip sana bunu hatırlatmak istedim."

"Teşekkür ederim Lou."

"Top atamayacak olsan bile, sevdiğin şeyi yapmak için bir yol bul," diye ekledi Lou. "Kalbini dinle." Lou kalkıp kahvesindeki son yudumu içti. "Gitmek zorundayım dostum. İletişimi koparma. Bu kızla tanışmak istiyorum, olur mu? Ona karşı iyi davran. Seni mutlu ediyor diye işleri yüzüne gözüne bulaştırma. Şunu söyleyebilirim ki eğer öyle biri olmadığını söylersen kesinlikle göt herifin tekisin. Seni çok uzun zamandan beri tanıyorum Ace. Seni çok iyi görebiliyorum."

Sırtıma hafifçe dokunup omzumu sıktı. Ardından tozlanmış beyzbol şapkasını arka cebinden çıkarıp ayrılmadan önce kafasına taktı.

Birkaç dakika sonra eve doğru yürürken Aidy'ye mesaj atmayı düşündüm. Cuma akşamını birlikte geçirmiştik ve o gece bende kalmıştı. Cumartesi yeni bir müşteriyle buluşmuştu. Ardından pizza yemek için Wren, Enzo ve Chauncey'yle birlikte Finnegan'ın yerine gitmiştik.

Bir günü de ona bırakmalıydım.

Uyandığım her günün her bir saniyesini onunla geçirmek istiyor olsam da onu zorlamak ve kaybetmek istemiyordum. Daha önce bunu yapmıştım. Birini öyle yoğun sevmiştim ki bu onu korkutup kaçırmıştı.

Aynısını ona da yapmak istemiyordum.

Bu yüzden her şeyi yavaştan alıp bir günü eğlenceli bir şekilde geçirecektik, sonrasında neler olacağını birlikte görecektik.

30. Bölüm

Aidy

Yirmi iki.

İlk resmi randevumuzun ardından Ace'le sevişmemizin sayısı.

On altı.

Onunla çıktığımız o gecenin ardından Ace'in evinde kaldığım günlerin sayısı, yani her iki gecede bir.

Sekiz.

Şimdiye kadar çıktığımız ciddi randevuların sayısı. Gerçek, en iyi kıyafetlerini giyinip, randevulara gidilebilecek kalitedeki yerlerde akşam yemekleri yenmesi. Birbirinin elini tutmak, kapıyı açmak ve yapılan diğer şeyler.

Üç.

Bu adamla birlikte geleceğimin hayalini kurduğum o gündüz düşlerinin sayısı. Bu bana çok garip geliyordu çünkü daha önce hiçbir şeklide yüzük, gelinlik, bir evin ve bir erkeğe bağlanıp hayatımın geri kalanını onunla birlikte geçirmenin hayali kurmamıştım.

Yüz.

Bana öyle geliyordu ki, Alessio "Ace" Amato'ya vurgun olduğumdan yüzde yüz emindim.

Cuma gecesi elimde paket servisiyle kapısının zilini çaldım. Eski batı hayalet şovunun izlememiz gereken üç sezonluk bölümü daha vardı ve birkaç haftadan beri cuma günleri için onu izlemeyi planlıyorduk.

Ace beline havlu dolanmış, yüzünde büyük bir gülümsemeyle kapıya cevap verdi. Tanrı'ya şükür ki o gülümsemesini arada bir takınıyordu.

"Selam," dedi ve kapıyı açıp bana doğru eğilerek bir öpücük çalmayı başardı.

Sanırım Ace şimdi benim erkek arkadaşımdı.

Fakat bundan kesin olarak emin değildim.

Şimdiye kadar birkaç kez çıkmıştık. Tavşanlar gibi sevişmiştik. Bana öyle geliyor ki mesajlarına saniyeler içinde cevap vermeme sinirlenmiyor gibiydi. Onunla oyun oynayamayacak kadar sabırsızdım.

Ondan hoşlandığımı biliyordu.

Fırsat bulduğum her defasında ona söylüyor, ipuçları bırakıyordum. Hoşuna giden küçük şeyler yapıyordum. Mesela saçma da olsa aksiyon filmi izlemek istediğinde şikâyet etmiyor, ben de izlemek için gerçekten çaba gösteriyordum. Beyzbol hakkında elimden geldiğince bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum çünkü her ne kadar kariyeri bitmiş olsa da onun için çok önemli olduğunu, en çok âşık olduğu oyunun o olduğunu çok iyi biliyordum.

Bununla birlikte Wren'in hamileliğiyle ilgili olanları ve evliliğin daha erken bir tarihe çekildiğini Ace'e söylemiştim. Dahası ondan, Wren ile Chauncey'nin arkadaşlarının ve ailelerinin katılacağı Luciana's on Fifth'deki resepsiyona eşim olarak katılmasını bile istemiştim. Bundan rahatsızlık duyduğunu gösteren bir yüz ifadesine de rastlamadım.

Ace benim için çok tatlı şeyler yapıyordu. Birkaç kez farklı ve tahmin edilemez aranjmanlarda çiçek göndermişti. Bana evinde kullanmam için diş fırçası bile almıştı. Odasında kendi kıyafetlerimin olduğu dolabım bile vardı. Gece onda kaldığımda, her ne kadar bu denklemde pijamalar yer almıyor olsa da ekstradan kıyafet ve pijamalarımı orada tutuyordum. Geçtiğimiz hafta sırf onun naneli diş macunu beni rahatsız ediyor diye benim için en sevdiğim tarçınlı diş macunundan almıştı.

Ayrıca benden hoşlandığını da söylüyordu.

Fakat her şey bu kadardı.

Senden hoşlanıyorum Aidy, diyordu genellikle. *Sen farklı birisin.*

Günlükte bahsettiği o kıza duyduğu aşkını bana duyduğu arzuyla kıyaslamamaya çalışıyordum. Belki de defterdeki bütün o şeyleri bilerek ya da kasıtlı olarak yazmamıştı. Yanılıyor olma ihtimalim vardı. Olaylara gereğinden fazla anlam yüklüyor bile olabilirdim. Önceki gün neredeyse günlük mevzusunu açıyordum fakat sonra Ace'in o muhteşem kokusunu içime çekmiştim, o da parmaklarını saçlarımın arasından geçirip dudaklarını benimkilere bastırdığında sahip olduğumuz bu büyülü şeyi mahvetmek istemediğimi fark ettim. Her şeyi inkâr da edebilirdi ve bu ümitsiz bir vaka olurdu.

Belki de önümüzdeki günlerden birinde gerçeği öğrenecektim.

"Ne getirdin?" diye sordu Ace ve elini sırtıma yerleştirdi, merdivenlerden yukarı koyulduk.

"En sevdiğin," diye yanıtladım. "Chauncey'nin restoranından lahana ve konserve sığır etli pizza."

"Tanrım, seni seviyorum," dedi Ace.

Kalbimde önce kelebekler uçuşmuştu, ardından bir taşın suyun dibine gömülmesi gibi donakalmıştım. Beni *gerçekten* sevdiğini söylemek istememişti. O sadece en çok sevdiği yemeği ona getirmemi sevmişti.

Söylediklerini göz ardı edip elinin tersiyle baldırımın iç kısmına dokunmasıyla bedenime yayılan sıcaklığın verdiği o hazza odaklanmıştım. Yüzüme muzip bir gülümseme yerleştirip ona baktım.

"Pekâlâ, pizzanın tadını çıkar o zaman," dedim. "Yemeğini bitirir bitirmez beni nerede bulacağını çok iyi biliyorsun... yatağında... hem de çıplak."

Pizza kutusunu mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Sonra bluzumu çıkartıp bu sabah özellikle Ace için satın aldığım siyah dantelli sutyenimin göründüğünden emin oldum. Bluzu Ace'e fırlatıp dönerek holde kayboldum. Bakışlarını popomda hissedebiliyordum. Doğru kararı vermesinin an meselesi olduğunun bilinciyle kendi kendime sırıttım.

"Pizza'nın canı cehenneme," diye homurdanışını, ardından hızla ilerleyen ayak seslerini duymuştum. Kollarını belime doladığında ise yüzümdeki gülümseme daha da büyümüştü.

Ace beni favori pizzasından daha çok seviyordu.

Bu iyi bir şeylere işaret olmalıydı.

Cumartesi sabahı Ace'in uyumasına izin vermeyi düşündüm. Güneş doğduktan hemen sonra yataktan sessizce kalktım. Yarı çıplak bir şekilde ve huzur içinde yatarken çok seksi gözüküyordu. Onu gizlice öpüp biçimli göğsüne elimle hafifçe dokunup fı-

sıltıyla kulağına gideceğimi ve sonrasında onunla tekrar buluşacağımı söyledim. Sonra eve metroyla döndüm, duşumu alıp gün boyunca ilgilenmem gereken randevular için evden çıktım.

Öğlen Ace mesaj atmıştı. Bu gece ne yapacağımı soruyordu.

Eğer emin olmamış olsaydım bazen benim ona olduğumdan daha çok onun bana takıntılı olduğunu düşünecektim.

Ama yine de aramızda hâlâ bir duvar varmış gibi hissediyordum. Bazı yönleriyle sanki onu çok az tanıyormuşum gibi geliyordu. Yatakta harika biri. Atletik ve hükmedici. Hiçbir şeyle ilgili mızmızlanmıyor. Asla. Konuştuğundan daha çok sessizliği tercih eden biri. İşte böyle zamanları da ben dolduruyorum. Pizza ve birayı seviyor. Lou adında henüz tanışma fırsatını bulamadığım bir menajeri var ve bir defasında Ace'le yatakta uzanmışken telefonu çaldığında kardeşlerinden biriyle, Matteo'yla konuşmuştum. İyi birine benziyor.

BU GECE GELİYOR MUSUN?

Son müşterimle olan randevumu bitirip güne son noktayı koyarken telefonumun titrediğini fark ettim. Saat neredeyse dört olmuştu. Sabah sekizden beri neredeyse Manhattan'ın tamamını gezmiştim. Tüm günü kahve ve müşterilerimden birinin ikram ettiği önceki günden kalma muffinle kapamıştım. Yorgunluktan ölüyordum.

Hemen mesaja cevap yolladım: ***AÇLIKTAN ÖLÜYORUM. BENİ BESLEYECEK MİSİN?***

Saniyeler sonra cevabı gelmişti: ***GERÇEK YİYECEKTEN BAHSETTİĞİNİ VARSAYIYORUM ÇÜNKÜ KESİNLİKLE SEKS İÇİN ÖLÜYOR OLAMAZSIN.***

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılmıştı: ***HER NEYSE ARTIK.***

SADECE BENİ BESLE. BİR ŞEYLER BU GECE ENERJİYE İHTİYACIM OLDUĞUNU SÖYLÜYOR.

Dün gece iki defa sevişmiştik. Peş peşe hem de. Adam makine gibiydi. Hiç dinlenmeye ihtiyaç duymamıştı. Daha önce hiç kimseyle böyle olmadığını söylüyordu. Sadece benimle.

Yürürken ayaklarımın sızladığını ve topukların ayaklarımı vurduğunu hissediyordum. Az ileride sarı bir taksi park etmişti. Başkaları binmeden önce hızlıca davranıp taksiye bindim. Lexington Bulvarı'na doğru yola koyuldum.

Cumartesi gecesi Ace kapıya cevap verdiğinde, "Sen benim erkek arkadaşım mısın?" diye sordum.

Boynunu sağa sola yatırıp bir adım geriledi ve sırıtmaya başladı. Sorum onu eğlendirmişe benziyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Çıkıyor muyuz? Ben senin kız arkadaşın mıyım? Neyiz biz?" İçeri adımı atar atmaz makyaj malzemelerinin olduğu çantayı kenara bıraktım.

Ace elime uzanıp kapıyı arkamdan kapadı. "Bütün bunlar da nereden çıktı?"

"Yolda gelirken düşünüyordum. Bir süreden beri neredeyse her gün birlikte vakit geçiriyoruz. Ayrıca gelecek hafta kız kardeşimin düğününe benimle birlikte geliyorsun. Ben başkasıyla yatmıyorum ve senden çok hoşlanıyorum. Yani *çok çok fazla* hoşlanıyorum," dedim ve ekledim. "Hislerimiz karşılıklı mı yoksa ben de şu güvensizliklerini telafi etmek adına ilişki durumlarıyla ilgili varsayımlarda bulunan kadınlardan biri miyim?"

"Tanrım, Aidy sen kendine güvensiz bir insan değilsin," dedi

ve derin bir soluk alıp başparmağının arka kısmıyla dudağına dokundu. Dudakları kıvrılıp o bilindik Ace yarım gülümsemesine bürünmüşlerdi.

Dudağını ısırmak ve ardından onları öpmek istiyordum. Sonrasında ise, kedinanesi bitkisine tırmanmak isteyen bazı kediler gibi Ace'in o Adonisvari bedenine tırmanmak istiyordum. Tanrım. Ace'in bedenini görmek bile beni çıldırtmaya yetiyordu.

"Ayrıca varsayımlarda bulunmuyorsun," deyip konuşmasına devam etti. "Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Gülümsedim.

"Kız arkadaşım mı olmak istiyorsun?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım ve kollarımı boynuna doladım. "Kesinlikle."

"Pekâlâ o zaman. Sen benim kız arkadaşımsın."

Ace'i öptüm. Hem de önceden öptüğümden daha da tutkulu bir şekilde.

Beni kavrayıp yukarı kaldırdı. Kollarında hiç ağırlığım yok gibiydi. Merdivenlerden yukarı beni taşırken Ace'i öptüm, ellerim yüzünde gezinirken bir taraftan da onu öpmeye devam ediyordum. Merdivenlerin tepesine geldiğimizde yavaş bir şekilde kucağından aşağıya kayıp yere bastım. Büyük bir açgözlülükle tişörtünden tutup çıkarmaya çalıştım.

Ace'i istiyordum. Onu şimdi istiyordum.

Elini elimin üzerine koyup beni durdurdu. "Sebze ve yiyecek siparişi vermiştim, gelmek üzeredir. Bu akşam yemek yaparım diye düşünmüştüm. Sonrasında ise dışarı çıkıp senin uzun zamandan beri görmek istediğin o filme gideriz diye planlamıştım. Şu Ryan Gosling ile diğer filmdeki adamla oynayan kız..."

"Gerçekten mi?" Mutluluktan kendimden geçmiş havaya zıplıyordum. "O filmi benimle izlemeye gelecek misin? Tanrım, şimdi gerçekten de birbirimizin erkek ve kız arkadaşı olduk."

Ace sırıttı. "Her neyse, az önce spor salonundan geldim. Çabucak bir duş alayım."

"Ciddi olamazsın." İç geçirdim. Bir erkeğin spor salonuna gidip ardından testosteron, feromen ve hoş bir ter kokusuyla geri dönmeleri hiç de adil değildi. Oysa bir kadın spor salonuna gittiğinde bir ton kötü kokuyla dönmesi ve tanıdığı hiç kimseyle karşılaşmamak için de dua etmesi haksızlıktı. "Seni canlı canlı yiyebilirim, çok güzel kokuyorsun. Bu adil değil."

"Sen rahatına bak," dedi ve alnımdan öptü.

"Her zaman öyle yapıyorum."

Ace holde gözden kaybolunca koltuğuna kurulup televizyonda "Real Housewives of Whatever" programının son bölümüne denk gelirim ümidiyle kanallarda gezinmeye başladım. çünkü çok geride kalmıştım.

Bingo.

Bir tane bulmuştum.

Koltukta iyice geriye yaslanıp iki kadının birbirine saldırdığı yeri izlemeye koyuldum. Yüzde yüz emin değildim ama sanırım kadınlardan biri diğerinin kızıyla annesinin haberi olmadan konuşmuş, o da bu yüzden çok öfkelenmiş, nişanlısından hoşlanmaması için kızını manipüle etmekle suçlamış olabilir miydi? Bütün her şey geçen yılın arifesinde St Barths'ta olmuştu.

Ya da onun gibi bir şeyler işte.

Tanrım, bunun için patlamış mısıra ihtiyacım vardı.

Reklamlar ekranda belirince dikkatim hemen yok olmuştu.

Kendimi Ace'in şömine rafının üzerinde duran fotoğraflarını incelerken buldum. Ayağa kalkıp şömineye iyice yaklaştım. Bütün ipuçlarını ortaya çıkarmaya çalışan bir detektifin gözlemleyişi gibi bütün fotoğrafları incelemeye koyuldum. İriyarı, fazlasıyla yakışıklı genç erkekler tarafından sarmalanmış orta yaşlı, simsiyah saçlara sahip bir kadının dışında hiçbir kadının fotoğrafını görememiştim. Açıkça belli olduğu gibi annesi olan kadın fotoğrafta gururla gülümsüyor, sol tarafında duran oğlu Ace de kolunu annesinin omzuna atmış, sıkıca tutuyordu.

Şov tekrar başladığında beni bekleyen sıcacık yerime dönüp oturacağım sırada kısık bir şekilde duyulan kapı zilinin çalınışıyla birlikte televizyondaki kopmak üzere olan kavga yarıda kesilmişti.

Duştan artık sesler gelmediği için Ace'in banyodan çıktığını varsaymıştım fakat henüz uygun bir durumda olmadığını düşündüğüm için ayağa kalkıp hızlı adımlarla merdivenlerden inip sebze ve yiyecekleri almaya gittim.

"Bir dakika, geliyorum," diye seslendim kapıyı açmak için merdivenleri ikişer ikişer inerek. Makyaj çantasını koyduğum yeri unutmuştum, neredeyse takılıp düşecektim.

Kapıyı açtığımda karşımda manav kıyafeti giyinmiş, elinde poşetlerle yiyeceklerin olduğu bir adamı bekliyordum.

Fakat onun yerine bir kadın kapıda duruyordu.

Akik rengi saçlar.

Vahşi menekşe rengi gözler.

"Kimsin sen?" diye sordu kadın, bir kaşı hayretle yukarı kalkmıştı.

Ben ise karşısında felç olmuş bir şekilde duruyor, konuşamıyordum.

Kulaklarımda gümbürdeyen kalbimin sesini arkamdan gelen Ace'in ayak sesleri neredeyse bastırıyordu.

"Kerenza," dedi Ace. "Burada ne arıyorsun?"

Kerenza mı?

Bu *o kadındı.*

"K."

Haklıydım. Bütün bu süre boyunca haklıydım.

Menekşe rengi gözlere sahip kadın soğuk ve kuşkulu bir ifade takınmış, dikkatlice bana bakıyordu. Sanki ben buraya değilmişim, burada olmamam gerekiyormuş gibi bana bakıyordu ve gitmemi istiyordu. Tıpkı küçük ve zararsız Şivava köpeklerinin yaptığı gibi kadınlar da bazen kendi topraklarına sahip çıkmak isteyebilirdi fakat bu kadın bana zararsız olmanın tam tersi olabilecekmiş gibi geliyordu.

Açıkça tehlikeli olacakmış gibi görünüyordu.

Güzel ve tehlikeli. Yine de tehlikeli.

"Alessio," dedi kadın ve manikürlü ellerini siyah benekli beyaz bluzunun ön kısmından aşağıya doğru hareket ettirdi.

Tırnakları kırmızıya boyanmıştı. Kırık kalplerin rengi olan kırmızıya.

"Neden buradasın?" diye sordu Ace, sesinde gerginliğini yansıtan o gıcırtıyı duyabiliyordum. Eğer bakışlarımı Ace'e çevirmiş olsaydım o hoş çenesinin öfkeden kasıldığını rahatlıkla görebilirdim.

Bakışlarım Kerenza'ya odaklanmıştı. Hayatım boyunca gördüğüm en etkileyici kadınlardan biriydi. Bu da çok fazla şey söylüyordu çünkü işim göz önüne alındığında ortalama insanlardan çok daha fazla bu tarz kadınları görmüştüm.

Uzun ve kıvrak. Onunla ilgili her şey yerli yerinde ve mükemmeldi. Siyah saçlarını omuzlarının üzerinden geriye alışı bile. Narin bileğine elmaslarla süslü ince altın bir saat takılmıştı. Bel kısmı, Marilyn Monreo'yu bile kıskançlıktan yeşile çevirecek kalça kıvrımlarına dönüşmeden önce çok ince bir hal alıyordu.

"Artık burada istenmiyorsun," dedi Ace, sesi ikimizin de ayakta beklediği girişte yankılanıyordu. "*Hemen şimdi* gitmen gerekiyor."

"Konuşabiliriz diye düşünmüştüm." Kerenza gülümsemeye çalıştı, bakışlarıyla Ace'in yüzünü inceliyordu. Birden, onun için görünmez olmuştum. "Ben... seni televizyonda gördüm. *Times*'taki röportajını okudum. İyi olduğuna gerçekten sevindim. Düşünmüştüm ki çok önemli olur eğer biz..."

"Ne oldu, sen *onu* seçtin ve sonra seni *terk etti* diye geri dönüp ayaklarıma kapanmak mı istiyorsun?" Ace yüzüne tükürürcesine kelimeleri haykırıyordu, ona baktığımda yüzündeki ifadenin sert ve mavimsi yeşil gözlerinin ciddiyetle parladığını görebiliyordum.

Kerenza'nın kıpkırmızı dudaklarında kısa süren bir gülümseme belirdi. "Ayaklarına kapanmıyorum Alessio. Özel bir şeye sahiptik. Gerçek olan bir şey... ve aramızda olanların son buluşu... aramızda sonuca ulaştırılması gereken yarım kalmış çok şey oldu."

Ace homurdanıp bakışlarını bana çevirdi. Bakışlarımız buluştuğunda yüzündeki ifade yumuşamıştı.

Ace, "Sana verilen şansı kullandın ve seçimini yaptın," diye Kerenza'ya seslendi ve ardından elini belime yerleştirip parmaklarını kalçamın üst kısmında gezdirdi.

"Bekle," dedi Kerenza ve Ace tam kapıyı yüzüne kapatmak üzereyken elini havaya kaldırdı.

"Kahretsin." Ace'in sesi gürültülü bir şekilde girişin duvarlarında yankılandı ve bedenim ürpertiyle doldu. Korkarak geriye sıçradım. Çenesi gerginleşmiş ve alnındaki damarı daha önce görmediğim bir şekilde dışarı fırlamıştı. Yumruğunu sıkıp elini önündeki duvara sertçe vurmak için kaldırdığı sırada son anda kendine hâkim olup durdu. Ardından bana döndü, soluksuz bir şekilde ve gözleriyle onu affetmem için yalvarırcasına bana baktı. "Özür dilerim Aidy."

"Kadın oydu, değil mi?" diye sordum. "Bütün bunları sana yapan o kadındı. Kaza ya da kariyerini kaybetmen değildi. Her şeyin sorumlusu oydu."

"Hepsinden biraz vardı." Kelimelerini dikkatle seçiyordu, ses tonundaki yenilmişlik kalbimi paramparça yapmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Çok güzel bir akşam geçiriyorduk ve onu görmeyi beklemiyordu. Bunu anlayabilirdim.

Bir kez olsun bütünüyle bana doğruları söylemesini istedim, bu yüzden zor sorular soracaktım.

Cevapları istiyordum.

"Günlük senindi. Bunu baştan beri biliyordum. Kabul et artık," dedim kollarımı önümde kavuşturarak. Zihnim günlükten bir bölümün hatırasıyla bölünmüştü. Her şey yerli yerine oturuyordu. Her şey mükemmel bir şekilde yerli yerine oturuyordu. "Sana ait olması umurumda değil, sadece bana yalan söylenilmesini istemiyorum."

"Hayır," dedi Ace yüzünü bana çevirdi, gözleri koyulaşmıştı.

"Sana söyledim. Günlük bana ait değildi. Onu daha önce hayatımda hiç görmedim."

"Yalancısın." Sesimdeki suçlayıcı ton ikimizi de şaşırtmıştı. Bir adım gerileyip titreyen parmaklarımla birlikte dudaklarımı kapadım.

Ace başını hafifçe yana eğip kaşını kaldırdığında alnında, kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" diye sordu Ace kısık bir sesle. Öfkesi artmaya başlamış, omuzları tıpkı yabani bir hayvanınki gibi yükselip alçalıyordu.

"Bilmiyorum." Omuzlarımı silktim. "Çünkü günlükte gerçekten çok özel bazı kişisel şeyler vardı. İnsanların diğerlerine söylemek istemeyecekleri türden şeyler. Sen de gizliliğine çok önem veren bir insansın Ace. Seni tanıdığım ilk günden beri bunu biliyorum. Hiç kimsenin hayatına adım atmasına izin vermiyorsun. Çoğu zaman benim bile hayatına girmeme izin vermiyorsun ve haftalardır neredeyse her gün birlikte takılıyoruz. Oysa şimdi çevrenin neden duvarlarla örülü olduğunu anlayabiliyorum. O kadın yüzünden."

Benimle tartışmasını, bana yanıldığımı söylemesini isterdim. Ne konuştuğum hakkında en ufak bir fikrimin bile olmadığını ya da saçmaladığımı söylemesini beklerdim.

Fakat hiçbir şey söylemedi.

Gözlerim yanıyordu, tuzlu gözyaşlarım ise birden belirip akmaya başlamıştı.

Genellikle yoluna çıkan en ufak bir güçlükte bile hemen ağlayan o tip kızlardan değildim. Dramatik olayların üstesinden gelmeyi başaranlardandım. Erkek arkadaşını test etmeyi seven, ona

fazlasıyla yüklenip kız arkadaşının üzerine ne kadar gideceğini görmek isteyen kızlardan değildim.

Fakat şimdi çaresiz bir durumdaydım. Her yolu denemek istiyordum. Bu geçtiğimiz birkaç haftanın gerçekliği parmaklarımın arasından kum taneleri gibi kayıp gidiyordu ve ikimizin de hissettiğini düşündüğüm her şey gözlerimi önünden yok oluyordu.

"Belki," dedi Ace. "Fakat senin düşündüğün şekilde değil."

Sonunda ona sahiptik.

Gerçeğe.

Onun yüzünden kendine engel oluyordu.

Bilmek istediğim şey buydu. Artık bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Başka bir şey söylemeye gerek duymadan merdivenleri koşar adımlarla inip çantamı ve ayakkabılarımı kaptım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ace peşimden gelip.

"Yorma kendini."

"Ne? Neden?" Ace homurdanıp ellerini ıslak saçlarının arasından geçirmeden hemen önce havaya kaldırdı ve inleyip saçlarını çekti. "Aidy, bunu yapma. Düşündüğün gibi değil. Artık ona âşık değilim ve o lanet olası günlük de benim değil."

Gözlerimiz buluştuğunda çenem gerginlikle kasıldı. Hâlâ yalan söylüyordu. Yüzüme bakıp yalan söyleyebiliyordu.

"Kendine bile dürüst olamayan bir adamla birlikte olamam." Merdivenlerde durup ona son kez baktım. Altdudağım titriyordu. "Biliyorsun, geçmişinle ilgili ne zaman sana sorular sormaya çalışsam buna engel oldun. Ailenle ilgili, kardeşlerin hakkında sorduğumda da. Onlar hakkında konuşmuyorsun. Hepsi şimdi anlam kazanıyor. Onlar hakkında ya da geçmişin hakkında konuşamıyordun çünkü onu düşünmeden bunu yapamıyordun."

İtiraz etmedi.

Birlikte geçirdiğimiz bu haftalar gözlerimin önünden geçti. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes bile alamıyordum. Asla ona bağlanmayı planlamamıştım. Bu kadar fazla kontrolü kaybetmeyi istememiştim. Sadece birlikte vakit geçirip eğleniyorduk. Sonra bana o şekilde bakmaya, öpmeye ve dokunmaya, beni istemeye ve ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Ya da ben öyle düşünmüştüm.

"Aidy." Ellerini kalçalarına yerleştirip derin bir soluk verdi ve yorgun gözlerini bana çevirdi.

Yaşlı gözlerimin arasından onun yüz hatlarını ve bedeninin bütün bölümlerini net bir şekilde görene kadar ona bakmaya devam ettim. Ta ki öpmeye alıştığım o dolgun dudaklar ve sanki tüy gibi hafifmişçesine beni zorlanmadan kaldıran o biçimli kollarına bakmaya dayanamayana kadar.

"Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Pekâlâ. Başka bir adam ve ben aynı kadına âşık olmuştuk. Her şey karmakarışık oldu. O da onu seçti ve hayat devam etti. Son."

Başımı sallayıp bakışlarımı aşağıya indirdim. Pişman olacağım bir şey söylememek için dudağımı ısırdım. Bütün o kelimeler, Kerenza'ya yapılan o ilan-ı aşk ifadeleri ve kendini adayış sözleri flaş hızıyla zihnimden geçmişti.

Benim duymamı istediği şey olduğunu düşündüğü için olan tüm o şeyleri "hayat devam etti" şeklinde özetleyebileceğini mi sanıyordu?

Bu sebeple benim kalmamı sağlayacağını mı düşünüyordu?

Eğer öyleyse, o zaman gerçekten de kalpsiz adamın tekiydi.

Dramatik bir şekilde hareket edip merdivenlerden inen Cinde-

rella gibi merdivenlerden koşarak indim ve evden çıktım. Umurumda bile değildi. Benim yıkıldığımı görmesini istemiyordum. Girişteki makyaj malzemelerinin olduğu çantayı aldım, kapıyı açıp kırık kalbim, yaralanan egomla birlikte kendimi taşıyarak en yakın metro istasyonuna doğru yola koyuldum.

Böyle sessiz bir eve girdiğim için daha önce hiç olmadığı kadar minnettardım. Wren hamile olduğunu öğrendiğinden beri zamanının çoğunu Chauncey'lerde geçiriyordu. Evlilikleri de çok yakın bir tarihte olduğu için de yavaş yavaş Enzo'nunkiler de dahil eşyalarını oraya taşıyordu.

Daire karanlıktı. Mikrodalgadan gelen hafif bir ışıltı vardı. Eşyaları kapının yanına bırakıp odama doğru yürüdüm. Yatağın üzerine yüzükoyun uzanıp çenemin altına yastığı yerleştirdim ve ardından bakışlarımı lanet olası o günlüğe çevirdim.

Derin bir soluk verip ona uzandım. Sanki hassas bir ipucu arıyormuşçasına sayfaları arasında geziniyordum.

Dün gece kapımda belirmişti, yanakları akmış maskarayla boyanmış, ruju bozulmuş ve ceketi de kar tanelerinden nemlenmişti. Darmadağınık olmasına rağmen çok güzel görünüyordu. Onu sokaktan içeriye alıp şöminedeki ateşin yanına taşıdım. Elleri boynumun arkasından kenetlenmiş, sanki hayatı ona bağlıymışçasına sımsıkı tutunuyordu.

Birden kendinden geçip ağlamaya başlamıştı. Benim onu anladığım gibi diğer adamın onu anlamadığından söz ediyordu. Adam onu dinlemiyordu. Onunla birlikte evdeyken hissettiği kadar hiçbir şeyde o kadar yalnız hissetmemişti. Adamın onu çok sevdiğini

söylüyordu. Ondan ayrılmasını imkânsız hale getiriyordu çünkü adamın onu sevdiğinin yarısı kadar dahi olsa hiç kimsenin onu sevemeyeceğinden korkuyordu.

Adamın ilk aşkı olduğunu söylemişti.

Ben ise onun bana ait olduğun söylemiştim.

Çocukluğumuzdan beri onu sevdiğimi söylemiştim.

Kollarıma çökmüştü, başı çenemin altına sığınmış, yanakları göğsüme yaslanmıştı.

Ve sonra her şeyi baştan seçme şansı olsaydı ilk önce beni seçeceğini söylemişti.

Onu değil.

Ben de ona çok geç olmadığını söyledim. Hâlâ beni seçebilirdi.

Benimle aynı fikirde değildi.

Bana, ilk defa birine kalbini verdiğinde artık kalbinin sahibinin o kişi olduğunu söyledi.

Sonsuza dek.

Fakat bunun beni yıldırmasına izin vermeyeceğim.

Benim olana kadar asla durmayacağım çünkü çok yakın bir zamanda bütünüyle benim olacağına inanacak kadar inatçıyım.

O henüz bunun farkında değil.

31.Bölüm

Ace

Aidy mesajlarıma cevap vermemişti.

Ya da telefonlarıma.

İki gün olmuştu.

Sakinleşmesi için zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm. Sonrasında ise hemen buraya gelecekti, kapımı çalıp kollarıma atlayacak, pazar günü dramatik bir şekilde sergilediği o ayrılışın ne kadar da aptalca olduğunu söyleyip gülecekti.

Belki de hemen peşinden gitmeliydim.

Belki de ona her şeyi açıklamalıydım.

Fakat o kadar kolay değildi. Kerenza'dan daha önce hiç kimseye bahsetmemiştim ya da aramızda olanlardan ve bunların bütünüyle beni nasıl değiştirdiğinden.

Oturma odasında, karanlıkta, en çok sevdiğim koltukta oturmuş, penceremin dışından yükselen şehir trafiğinin zayıf senfonisine kulak kesilmiştim. Son iki gün gri ve anlamsızdı.

Aidy'yi özlüyordum.

Ayrıca ona ihtiyacım vardı.

Keşke daha fazla ona açılabilseydim. Ona her şeyi söylemem

gerekirdi. Erkek kardeşlerimle ilgili konuşmak istediğinde ona engel olmamalıydım. Daha önce hiç âşık olup olmadığımı sorduğunda konuyu değiştirmemem gerekirdi.

Çoğu geceler yatakta uzanmış, tavanı seyrediyorduk ve Aidy'nin eli göğsümde benimki de onun saçlarının arasındaydı. Havadan sudan bahsediyordu, bense sadece dinliyordum. Onun kendinden bahsedip kendini açmasına izin verirken bunu fark etmeyeceğini umut etmiştim.

Soluğumu bırakıp alnımı ovuşturdum. Çok fazla düşündüğüm için zihinsel olarak yorulmuştum ve iki gecedir uyku uyuyamadığım için de fiziksel olarak bitap düşmüştüm.

Bütün bu zaman boyunca korkuyordum. Kalbimi ona açmaktan, kendimi ona açıp hayatıma girmesinden korkuyordum çünkü son defa buna izin verdiğimde olanlar... O son defasında kalbimi dudaklarının arasında tutan bir kadına çırılçıplak bir şekilde ruhumu sunduğumda bu hiç de iyi bir şekilde sonuçlanmamıştı.

Kerenza'yı çok fazla sevmiştim. Çok yoğun bir şekilde sevmiştim. Ona öylesine sıkı bağlanmıştım ki bu hem gerçekten hem de mecazen neredeyse benim ölümüm olmuştu. Hem de birçok yönüyle. Öyleyse Aidy'yi kaybetmek nasıl olabilirdi ki?

Tıpkı bir korkak gibi davranıp korkunun kontrolü ele almasına izin verdim ve eğer onu çok fazla seversem eşyalarını toparlayıp çekip gideceğine ikna edilmiştim.

Fakat bu defa ne oldu? Sonunda ne olmuştu? Yine de onu kaybetmiştim.

Koltuktan kalktım, derin bir soluk alıp spor ayakkabılarımı elime aldım. Aidy'nin evde olup olmadığından emin değildim. Nerede olduğundan bile emin değildim ya da benimle konuşup

konuşmayacağından... Çünkü telefonlarıma cevap vermemişti fakat burada öylece oturup zamanımı kendime acıyarak geçirmeyecektim.

Ona her şeyi söylemenin zamanı gelmişti.

Hiçbir şeyi gizlemeyecektim.

Ona tüm pişmanlıklarımdan bahsedecektim.

Ne kadar üzgün olduğumdan.

Beni ne kadar fazla değiştirdiğinden.

Önceden olduğum adam gibi olmadığımdan, daha iyi biri olduğumdan.

Bütün bunların onun sayesinde olduğundan bahsedecektim.

Ve bunları duyması gerekiyordu.

Eğer ona ulaşabilirsem –ya da ona hâlâ sahipsem– onun hakkındaki hislerimden de bahsedecektim. Ona cumartesi sabahı yataktan kalkıp gitmeden önce bana veda öpücüğü verdiği zaman benim uykulu gözlerle onu izleyip o, işe gitmek için elbiselerini giymeye çalışırken sanki uyuyormuşum gibi sessiz bir şekilde durmaya çalıştığımı söyleyecektim. Tam o sırada, o anda ona nasıl âşık olmaya başladığımın farkına vardığımdan söz edecektim.

Âşık olduğunu çok rahat söyleyebilen tarzda biri değildim. Birden aşkını unutup ya da âşık olan erkeklerden hiç olmamıştım. Bu kelimeleri söylediğim diğer kadın da Kerenza'ydı. Onun için her ne kadar önemli olmasa da tekrar âşık olabilmenin mümkün olduğunu fark etmiştim.

Eskisi kadar, hatta daha fazla sevebilmenin.

Kaldırımda yürürken ellerimi ceplerime sokup Aidy'ye söyleyecek olduğum tüm o şeyleri zihnimden tekrar etmeye başladım.

32.Bölüm

Aidy

"Ah, Wren bu çok güzel." Cuma sabahı Madison Bulvarı'ndaki Blush Bridal'da elbise kabininden Wren çıktığında ellerimi büyük bir şaşkınlıkla ağzıma götürdüm. İki hafta önce bu mağazanın önünden geçerken vitrin mankenin üzerinde gördüğü gelinliği denemek için durmuştu. Öylesine bir istekti fakat gelinlik onun için mükemmel bir seçim olmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" Wren gelinliği üzerinden hafifçe şişkin olan karnına dokundu.

Son rötuşlar yapılıyordu, o yüzden gelmiştik. Elbiseyi tekrar deneyecekti ve sonrasında mağazadan alıp çıkacaktık. Hepimiz olması için dua ediyorduk çünkü iki defa düzenlenmişti ve yarın büyük gündü.

Ya da tam tersi *büyük gün* değildi. Wren ve Chauncey Belediye Sarayı'nda nikâhlarını kıyacaklardı ve ben de şahitleri olacaktım. Sonrasında ise küçük bir arkadaş grubu ve aile üyeleriyle birlikte Luciana's on Fifty'de bir araya gelecektik.

Topaz başını telefonundan kaldırıp, "Doğrusunu söylemek gerekirse buraya gelmeden önce sanki ekmek arası etli dürüm yemiş gibi gözüküyorsun," dedi.

Wren güldü. "Neden ekmek arası dürüm?"

"Hımm, neden olmasın ki?" diye yanıtladı sanki cevabı nedenini açıklıyormuşçasına.

"Bunu gerçekten söyleyemezsin," dedim.

"Enzo'da olduğundan daha erken karnım çıkmaya başladı." Wren başını eğip üç bölmeli aynada kendini her bir açıdan dikkatlice inceledi. "Yarın on dört haftalık olacak."

"Chauncey'nin annesi olayları nasıl karşılıyor?" diye sordum.

"Normal karşılıyor," dedi Wren ve devam etti. "Mutluluğu her şeyi aşmış durumda şu an, o yüzden de geleneksel yolu pencereden fırlatıp her şeyi sıra dışı bir şekilde yaptığımız halde deliye dönmedi."

"Güzel," dedi Topaz. "Gelenekler zayıf olanlar içindir."

Wren'in gelinliği bel kısmından hafif bol dökümlüydü ve kol kısımları dantelliydi. Jackie O stili şapkasına tutuşturulmuş küçük bir duvağı vardı. Yüzünün yarıya kadar kalan kısmını örtüp bununun alt kısmına kadar iniyordu.

"Klasik ve aynı zamanda çok şık görüneceksin," deyip iç geçirdim. "Kırmızı bir ruja ve bir topuza ihtiyacın var. Sonrasında altın gibi ışıldayacaksın."

Wren elini bana uzatıp bir beşlik çaktı, ardından görevli gelip kumaşı elinden alarak ölçüleri kontrol etti ve işaretlenmiş kısımları yerlerine koydu.

"Ne tür çiçek alacaksın?" diye sordu Topaz.

"Güller," dedi Wren. "Klasik güller olacak."

"Aşk." Topaz telefonuna bakıp sırıttı ve birisine mesaj gönderdi.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordum.

"Oh," deyip başını kaldırarak bana ve Wren'e bakış attı. "Geçen hafta tanıştığım şu adamla."

Sol kaşım epey yukarı kalkmıştı. "Peki, bana ondan neden bahsetmedin henüz? Adı ne? Nasıl tanıştınız?"

Telefonunu kucağına bırakıp iç çekti. "Onunla fotoğraf çekimlerinde tanıştım, adı Gianluca ve ayrıca sana söylemememin nedeni de bir defalık bir şey olduğumu düşünmüş olmamdı ama bütün hafta boyunca mesaj atıp beni görmek istediğini söyledi."

"İzin ver tahmin edeyim, korkuya kapıldın ve çok fazla üzerine gelip seni zorluyor çünkü çok kolay ulaşılabilir biri," dedim.

Topaz başıyla onayladı, dudakları ciddi bir hal almıştı. "Fazlasıyla."

"Sende fotoğrafı var mı?" diye sordu Wren.

"Google'da 'Gianluca' diye aratman yeterli. Dünya standartlarında bir moda fotoğrafçısı," dedi Topaz. "O gerçek bir Rönesans adamı. Gitar çalıyor. Şiir yazıyor. Boş zamanlarında şu faydalı sekiz milimetrelik filmlerden bile çekiyor. Adam tüm dünyayı dolaşıyor ve Batı Avrupa'yı avucunun içi gibi biliyor."

"Cumartesi günü resepsiyona onu getiriyor musun?" diye sordu Wren.

Topaz kısa bir süreliğine donakaldı. "Birini yanımda getirmeyi planlamıyordum."

"Getirebilirsin," dedi Wren ve ekledi. "Ve getirmelisin de. İlginç birine benziyor."

"Kötü hissediyorum." Topaz direkt bana bakarak devam etti. "Aidy kimseyi getirmiyor. O gün birbirimizin eşi olacağız ama."

"Sorun değil," dedim. "Gerçekten de. Eğer onu getirmek istiyorsan getirmelisin."

Ace'i görmeyeli beş gün olmuştu. Çok fazla bir zaman olmadığını biliyordum fakat bana sonsuz gibi gelmişti. Pazar gününden pazartesine kadar telefonuma sürekli mesaj atıp aradı. Salı günü ise Los Angeles'a kırmızı gözlerle gittim. Hepsi bir telefonla hallolmuştu. Arkadaşımın bir arkadaşı benim yerime iş ayarlamıştı. Gelecek ay başlayıp altı ay sürecek Netflix Şovlarından birinin çekimleri yapılıyordu ve setin makyaj uzmanı son dakikada işi iptal etmişti. Arkadaşım da beni tavsiye edince yapımcı birinci elden çalışmamı görmek istemişti, bu yüzden ben de hemen bir uçağa atlayıp kendimi orada bulmuştum. Sonraki gün de işe alınmış bir halde geri dönmüştüm.

O gece valizimdeki eşyaları boşaltırken pazartesinden beri telefonumun sessizliğe gömüldüğünü fark etmiştim. Ya Ace kafamı toparlamak için bana zaman tanıyor ya da benim gitmeme izin veriyordu. Her iki durumda da o sessizliğin içinde ağır ve nihai bir şeyler vardı; yeterince kulak verip dinlemiş olsaydım. Bir değil iki kalbin kırılma sesini duyabilirdim.

Bana en mantıklı geleniyse gitmeme izin vermesiydi. Kapısında bulduğum günlüğü okumuştum. Menekşe gözlü kadını o adamın ne kadar büyük bir aşkla sevdiğini görmüştüm. Kadın birden kapısında belirivermişti ve Ace'in nasıl davrandığına şahit olmuştum. Kesinlikle ondan gitmesini istemişti ve çok kızgındı fakat öfkenin temelinde daima aşk yatardı.

Eğer biri artık umurunuzda değilse o şekilde tepki vermezdiniz. Sadece Kerenza'yı görmesi bile duvarı yumruklamasına sebep olmuştu.

O anı düşünüyordum ve o anın hemen sonrasındaki hızlı hareket edip oradan çıkıp gidemediğim o anı da. Bazen kalsaydım

acaba ne olurdu diye merak ediyordum ve sonra kendime hayatımın geri kalanında başkasının gölgesinde kalacağımı hatırlattım. Ace'in her geçen gün bir öncekinden fazla, giderek artan büyük bir aşkla her zaman seveceği kadının gölgesinde yaşayacaktım.

"Benimle gitmek isteyeceğinden bile emin değilim. Benimle daha yeni tanıştı. Arkadaşımın düğün resepsiyonuna benim eşim olarak gelmesini istersem benim deli olduğumu düşünebilir." Topaz telefonunun yanıp sönen ekranını bir kez daha kontrol etti. Gülümsememek için kendini tuttu ve yeni bir mesaj gönderdi.

"Eğer sana bu kadar fazla mesaj gönderiyorsa, o zaman seninle ilgileniyor demektir," dedi Wren. "Kesinlikle gelecek."

Topaz homurdanıp gözlerini devirdi. "Pekâlâ. Ona soracağım. Sadece beni utandırmayacağınıza dair bana söz verin. O gerçekten de havalı biri. Son kez birini beraberimde getirdiğimde sen ve Wren sarhoş olmuş, Wren'in telefonuyla benim o zaman kestirdiğim o berbat kısa kesim saçlı halimin fotoğrafını çekip siyah ruj evresini konuşup durmuştunuz. Sonrasında ise adamdan ses soluk çıkmamıştı ve o adamdan ben gerçekten de hoşlanmıştım."

"Şükret ki, bu hafta sonu elmalı sodama sadık kalıyorum, böylece..." Wren karnına dokunup sonrasında bana döndü. "Aidy, orada çok sessiz duruyorsun. Her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, sadece gelecek ayı düşünüyorum," diye yalan söyledim. "Büyük değişiklik."

"Ah, seni kıskanıyorum." Topaz ayaklarını çapraz atıp bana doğru döndü. "Gelecek altı hafta boyunca Los Angeles'ta kalacağın için ne kadar şanslısın, bilemezsin. Kesinlikle beni de yanında götürmelisin çünkü mekân değişikliği iyi gelebilir. Chrysler binasını palmiye ağaçlarına değiştirebilirim ve bunu ikinci defa

düşünmeden yaparım. Şükran günü için zamanında eve döneriz. Tanrı biliyor ya Macy'nin geçit törenini kaçıramam."

Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir soluk aldım. "Geri gelme konusunda emin değilim."

"Ne?" Topaz'ın yüzü bir anda gerilmişti. "Oraya taşınmakla ilgili konuşuyordun fakat bu konuda ciddi olduğunu hiç düşünmemiştim."

Omuz silkip konuşmaya devam ettim. "Batı sahilinde Glam-2Go'yu kurmak istiyorum. Henüz gelişme aşamasında olduğu için onu başkasına devretmek istemiyorum. Burada olduğundan çok daha fazla iş olacak orada, bunu çok iyi biliyoruz."

"Eve, ama..." Topaz'ın omuzları düştü. "Bütün bunlar çok hızlı gelişiyor."

Bakışlarımı Wren'e çevirdim. "Bunun için Doğurganlık Tanrıçası'nı suçlayabilirsin."

"Hey." Wren sert bakışlarını bana çevirip yöneltti.

"Elbise size uydu mu?" diye sordu görevli, kız kardeşime. Wren başını evet anlamında salladı ve kadın, kardeşimi ipek perdesi olan soyunma kabinine doğru yönlendirdi.

"Yanımda birini getirirsem iyi olacağına emin misin?" diye sordu Topaz ve uzanıp elime dokundu. Geçen pazartesi birlikte öğle yemeği yemiştik, bütün vaktimi ona olup bitenleri anlatmakla geçirmiştim. Gözyaşlarıma hâkim olup Topaz'ın bana verdiği o nadir görülen pürdikkati boşa çıkarmamak için kendimi tutmuştum. Şu anda kalbimin ne halde olduğunu çok iyi biliyordu.

"Evet," dedim, bir önceki deyişimden biraz daha güçlükle çıkmıştı sesim. "Yap şunu. Onu yanında getir."

Topaz'ın bakışları ciddileşti ve soluğunu bıraktı. "Onu aramalısın."

"Ne? Hayır." Öfkemi gizleme zahmetine girmedim. Bunu konuşmuştuk. O da benimle aynı fikirdeydi. Ace kesinlikle Kerenza'ya hâlâ âşıktı ve henüz onu unutmamıştı.

Ayrıca bana yalan söylemişti.

Her neyse, böylesi daha kolaydı. Taşınıyordum. Bu da olayları daha az karmaşık hale getirirdi. Bununla birlikte, bu bir yaz kaçamağından başka bir şey de değildi ve yaz kaçamakları sonsuza dek sürmezdi.

En azından bütün hafta kendime söyleyip durduğum şey buydu.

Bütün hafta ne zaman onu düşünsem mideme kramplar giriyordu. Göğsümde büyük bir ağırlık vardı ve öyle görünüyordu ki neredeyse her iki saatte bir kendimi en basit şeylere bile ağlamanın eşiğinde buluyordum: fıstık ezmesinin kapağını açamayınca ya da kazara yepyeni pudra kutusuna çarpıp döktüğümde.

Gerçek olan şu ki bu bir hafta boyunca kendimde değildim. İçimdeki o neşeden eser kalmamıştı. Gülümsemiyordum ya da iyimser değildim artık.

Günlüğü okumuştum, adamı bulmuştum, cevaplarımı almıştım; öyle ya da böyle bu tecrübe sonrasında sonsuza kadar değişmiştim.

Dahası, dün günlüğü fırlatıp atmıştım ve çöpleri toplama günüydü. O şey gitmişti, nerede olduğu meçhul bir yerlerde, çöp yığınlarının arasına gömülüp kalmıştı.

Sonsuza dek.

Artık daha fazla buna saplanıp kalmak istemiyordum.

İnsanlar her gün âşık oluyor ya da aşklarını unutuyorlardı.

Sözler verilmişti.

Kalpler kırılmıştı.

Hayat devam ediyordu. Ace'in kendisi de bunu söylemişti.

"Millet, hazır mısınız?" Wren soyunma odasından çıkmış, gelinlik plastik poşete sarılmış ve omzundan aşağıya asılmıştı. "Açlıktan ölüyorum. Nerede yiyoruz?"

Hayat kesinlikle kaldığı yerden devam ediyordu.

Fakat bu beni Ace'i özlemekten alıkoymuyordu, bu yüzden de kalbim çok acıyordu.

33. Bölüm

Ace

Altı gün... Altı gün önce ellerini son kez ellerimin arasına almıştım.

Eğer bunun son kez olacağını bilmiş olsaydım, belki de onu daha sıkı, daha uzun süre tutardım.

Darmadağınık bir haldeydim.

Günlerdir yemek bile yiyememiştim.

Yüzüm sakallarımla gölgelenmişti.

Aidy'nin kelimelerini söylerken tökezlediğinde kendisine kızıp gözlerini devirmesini ya da dilini çıkarmasını, gülümsediğinde yüzünün aydınlanışını, güldüğünde çıkardığı sesleri özlemiştim ve Aidy'in Instagram'daki makyaj reklamlarını izlediğimi kabul ettiğim için kendimle gurur duymuyordum.

Bugün Wren ile Chauncey'nin belediye sarayında evlilikleri vardı ve bu akşam resepsiyonları olacaktı. Ben de Aidy'nin davetli erkek arkadaşı olarak orada olacaktım. Bunu birlikte kutlayacaktık. Düğünlerden çok fazla hoşlanmazdım ama oraya gideceğim ve onunla birlikte orada olacağım için mutluydum. Bir takım akıl almaz sebeplerden ötürü, ki bunlar bende saklıydı, bu kadını aklımdan çıkaramıyordum.

Bana daha önce aşırı seven biri olduğum söylenmişti.

Çok derin ve kuvvetli sevdiğim.

Kolayca bırakıp vazgeçmediğim.

Ve çok uzun bir süreden beri bunun en zayıf noktam olduğuna inanmıştım, bu yüzden de vazgeçmeyi öğrenmiştim. Geri adım atmayı öğrenmiştim ama bir şeyler bana söz konusu Aidy olduğunda bu yaptığımın yanlış olduğunu söylüyordu.

Aidy çok narindi.

Onun bir kayaya ihtiyacı vardı.

Kanepeden kendimi kaldırıp, derin bir soluk aldım ve banyoya doğru yöneldim.

Bu gece onu görmek zorundaydım.

Onu geri kazanmak zorundaydım.

Yüzümü tıraş ettim ve kravatımı düzeltirken aynadaki kasvetli yansımama baktım. Wren'in düğün yemeğinde ortaya çıkmak yanlış bir hareket olabilirdi fakat Aidy'yi bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim. Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermemişti. Pazartesi ve salı evine gittiğimde ise kapıyı açmamıştı. Beni dinlemesi gerekiyordu. İçinde bulunduğum noktada kaybedecek bir şeyim de yoktu çünkü her şeyimi çoktan kaybetmiştim.

Aynada kendimi son bir kez kontrol edip merdivenlerden aşağıya inerek ön kapıya yöneldim. Kapının diğer tarafında hafif bir gölgeyi fark edince kalbim neredeyse duracak gibi olmuştu. Çok kısa bir süre de olsa onun Aidy olduğunu düşünmüştüm, beni almak için gelmişti. Kapıyı açtığımı ve onun hemen boynuma atladığını, beni bütün hafta boyunca çok özlediğini, bu saçmalığa bir son vermemiz gerektiğini söylediğini hayal etmiştim. O narin

parmaklarını elimin arasına koyuşunu ve dilimle o kiraz dudaklarının tadını bile hissettiğimi söyleyebilirim.

Kapıya yaklaştıkça kapının diğer tarafındaki o gölge şeklindeki figürün Aidy'den daha uzun ve ince olduğunu fark ettim. Kapı ziline dokunduğunu gördüğümde ise birden kapıya uzanıp açtım. Onu korkutmuştum.

"Alessio. Ödümü patlattın." Kerenza elini göğsüne bastırmıştı. Oysa elini yerleştirdiği o yerin şimdi boş olması gerekiyordu çünkü bu kadın, atan insan kalbinden yoksun buz tutmuş bir kalbi olduğunu çoktan kanıtlamıştı bile.

Özür dilemedim.

Kerenza'dan asla özür dilemeyecektim. Hiçbir şey için.

Bu kadına yaptığım en kötü şey ise onu çok sevmek olmuştu. Bu aşk onu insanlar arasında gidip en yakın arkadaşımın kollarına yollamıştı.

"Hemen burayı terk et." Burun deliklerim inip kalkıyordu ve çenem öfkeyle kasılmıştı. Kapıyı kapatmak için zorlamıştım fakat Kerenza ayakkabısını kapının arasından uzatmıştı bile.

"Sen bir şey söylemeden önce," diye Kerenza söze girdi. "Bana sadece beş dakikanı ayırmanı istemeye geldim."

Homurdanıp ellerimi göğsümde kavuşturdum. "Bir yere yetişmem gerekiyor. Senin ya da o lanet olası oyunların için... ayıracak... vaktim yok."

"Anlıyorum," dedi Kerenza, menekşe gözleri yaşla dolmuştu. "Benden nefret etmek için her türlü hakka sahipsin. Buraya bununla yarışmak için gelmedim."

"O zaman ne bok yemeye buradasın?"

Bir zamanlar benim soyadımı taşımadığı bir güne daha katla-

namadığından nişan yüzüğü için bana yalvaran kadının gözlerine bakıyordum. Masrafları benim tarafımdan karşılanmış güzel, şaşaalı bir düğün planlayan ve sonrasında beni ailemin ve arkadaşlarımın gözü önünde bir enayiymişim gibi nikâhtan önce terk edip giden kadına bakıyordum. Bu kadın çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olan adamla kaçıp gitmişti; aylarca arkamdan gizlice yattığı ve çok geç öğrendiğim adamla.

Kerenza birden gözyaşlarına boğulmuştu, ki o gözyaşlarının insanı manipüle etmek için kullandığı taktikten başka bir şey olmadığını öğrenmem yıllarımı almıştı. Ne zaman kendi dünyasında önemli sayılabilecek sorunları olduğunda sempati kazanmak ya da dikkat çekmek istere hemen oracıkta ağlamaya başlar, kollarıma yığılır ve onu sarılıp sarmalamamı isterdi.

Kerenza bir aktris olsaydı Oscar ve Altın Küre ödüllerinin tamamını kazanırdı.

Bir süre sonra oyunlarına gelmemeye başladım. İstediği şeyi ona vermeye başladım. Sahte gözyaşlarını uzaktan izleyip istediği şeyi elde etmenin yolunun bu olmadığını anlamasını ümit ediyordum. Sanırım ilgisini benim en iyi arkadaşıma yönlendirmeye tam da o zamandan sonra başlamıştı.

Kendinden başkasını düşünmeyen narsist biriydi. Kerenza etrafındaki herkesin hayatını kontrol etmeye çalışan, istediğini elde etmek için onları baştan çıkaran, etkileyen ya da manipüle etmekten zevk duyan, sonrasında da ağına düşen kişilere yaptıklarının yalnızca kendi seçimlerinin sonucu olduğuna ikna eden bencilin tekiydi.

"Günlüğü aldın mı?" diye sordu gözündeki yaşları elinin tersiyle silip. "Birkaç ay önce onu kapının merdivenlerine bırakmıştım."

Elimi yüzümden aşağıya indirip çenemi doğrultarak derin bir soluk aldım.

"Biz ayrıldıktan sonra günlüğü ondan almıştım," dedi Kerenza. "Ben... ben düşündüm de günlük belki sana... onun beni ne kadar çok sevdiğini görmeni istemiştim."

"Tabii ki. Her şey seninle ilgili olacak."

"Ve neden senin yerine onu seçtiğimi." Aptalca bir şekilde onun tesellisine ihtiyacım olduğunu düşünmüş olacaktı ki Kerenza bana doğru yaklaştı. Bense geriye doğru çekildim.

Ona delici bakışlar fırlatıp kaşımı kaldırarak kelimelerin tükürürcesine ağzımdan çıkmasına izin verdim. "Neden? Neden bütün bunların bir yıl sonra bir anlamı olacağını düşündün ki?"

Kırmızı dudakları o şeklini almış, kıstığı kaşları iyice birbirine yaklaşmıştı. "Çünkü.. bütün olanlardan sonra... sen yıkılmıştın. Söylemek istediğim, insanlardan uzaklaşmıştın. Seni mahvettim, Alessio. Bunu yaptığım için kendimi berbat hissediyorum. Bu gemiyi doğrultmaya çalışıyorum. Sana temiz bir kapanış vermeye çalışıyorum çünkü açıkça belli olduğu gibi buna ihtiyacın var."

Yüzüme kocaman bir sırıtış yerleştirip başparmağımı altdudağımda gezdirip Kerenza'nın arkasındaki kaldırıma doğru baktım.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Gerçekten böyle mi düşündün Kerenza?"

Hiçbir şey söylemedi. Demir bir özgüvene sahipmiş gibi kendinden emin, dik bir şekilde ayakta duruyordu. Üzerimde denemeye çalıştığı gözyaşlarının işe yaramadığını anladığında ise hemen kuruyuvermesi ne kadar da komikti.

"Beni mahvetmedin," dedim ve ekledim. "İzin ver de bunu *düzgün ve net* bir şekilde sana açıklayayım."

Sanki hislerini incitmişim gibi ifadesi yumuşamıştı. Bu çok gülünç bir şey olurdu çünkü duygularının olduğundan şüpheliydim.

"Beni düğün günümüzde dört yüz otuz iki davetlinin gözleri önünde terk edip gidişin benim için paha biçilemez bir fırsattı. Demek istediğim şu ki, ya büyük oyna ya da hiç oynama, değil mi? Sonrasında en iyi arkadaşımı arkamdan aylardır becerdiğini öğrendim! On beş bin dolarlık düğün pastamızı kesip tadına bakamamak da cabası olmuştu." Sıktığım dişlerimin arasından konuşuyordum. "Fakat bu geçtiğimiz yılki öfkem? Çektiğim acı? Daima kendime yöneltilmişti."

Kerenza'nın aklı karışmışa benziyordu, dudaklarını önce hareket ettirip sonrasında hareketlerini mühürledi.

"Asla o arabaya binmemeliydim," dedim ve çenemi öyle germiştim ki acısını hissedebiliyordum. 1957 model Austin-Healey üstü açılır, beyaz, içerisi kırmızı bir araba kiralamıştım. Araba Kerenza'nın fikriydi, bir düğün dergisindeki fotoğraf çekimlerinden görmüştü. Ben de enayi gibi onu mutlu etmeye çalıştığım için hayallerinin düğününü ona vermek istemiştim. Düğün resepsiyonumuzun ardından arabamıza binip şu Tanrı'nın belası "Biz evleniyoruz" yazılarının yanında arkaya bağlanan o teneke kutularıyla birlikte, arkadaşlarımıza ve aile üyelerine el sallayıp tepeyi aşıp oradan uzaklaşacaktık. Tıpkı çocukluğumuzdan itibaren planladığımız gibi. Onun yerine kiliseyi terk etmiş, klasik arabanın arkasındaki tüm o işaretleri bulup sökmüş, en iyi arkadaşımın düğünün olduğu hafta boyunca orada kalacak olduğu Martha Üzüm Bahçesi'ne doğru son sürat yola koyulmuştum.

Düzgün düşünemiyordum. Öfkeden gözüm hiçbir şeyi görmüyordu.

Saniyeler içinde çocukluk aşkımı kaybetmiştim.

Tıpkı kendi kanımdan kardeşimmiş gibi sevdim en iyi arkadaşımı da.

Bu yenilgiyi öylesine basit bir şekilde kabul edip etrafımdakilerin bana acıyan gözlerle bakmasına müsaade etmeyecektim. *Zia* 'Maria-Teresa'nın bana tek başıma balayına gitmem gerektiğini, bunun onlara *gerçekten* kapak olacağını söylemesini dinlemeyecektim...

Onları görmek zorundaydım. En yakın arkadaşımın gözlerinin içine bakmak zorundaydım. Onu duvara yapıştırmalıydım. Yüzüne tükürmeliydim. Oraya gidip onu öldüresiye dövecektim çünkü o anda bedenimden yükselip ayyuka çıkan acıyı yönlendirebileceğim en iyi çözüm oymuş gibi gelmişti.

Ve sonrasında o kendi kanı ve kusmuğu içerisinde yerde yatarken yüzüne benim için artık bir *ölü* olduğunu haykıracaktım.

Kerenza'yı kaybetmek çok canımı yakıyordu .

Fakat en iyi arkadaşımı, *kardeşimi* kaybetmek ondan yüzlerce kez daha beter bir acıydı.

Rüzgârlı Provincetown onun evine doğru uzanan otoyolda son sürat giderken arabanın direksiyonunu sıkıca kavramıştım. Uçarcasına gittiğimi bilmeme rağmen hızıma dikkat etmiyordum. Daha ne olduğunu bile anlamadan gerçekten de uçmaya başlamıştım. Yolda giderken alışkın olmadığım keskin bir viraja girmiş ve sonrasında uyandığımda makinelere bağlı bir şekilde, hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar insanı tüketen büyük bir acının pençesinde hastane odasında yatarken bulmuştum kendimi.

Sonraki hatırladığım şey de annemin doktora İtalyanca bir

* (İt.): Teyze. (ç.n.)

şeyler söyleyip bağırmasıydı. Devam eden yirmi dört saat içindeyse bana sağ omzumun beş yerinden kırıldığını ve hayatım boyunca bir daha asla beyzbol topu fırlatamayacağım söylenmişti.

"Bu geçtiğimiz yıl," dedim dikkatli bir şekilde, "senin yasını tutmuyordum Kerenza. O lanet olası arabaya bindiğim için ve ikiniz yüzünden kendimi bulaştırdığım bu felakete değer olduğunuzu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. Onunla ben çok iyi arkadaştık. Erkek kardeşten bile daha yakındık ve sen bunu benden çaldın. Bunu ikiniz birlikte yaptınız."

"Gördün mü işte, bu yüzden günlüğü okumanı istemiştim," dedi Kerenza, neredeyse gülümsüyordu. "Benim için de kolay olmadığını görmeni istemiştim. Her şeyi yazmış. Onun benim için duyduğu aşk seninkinden farklıydı. Sen beni daha çok sevdin, Alessio."

"Lanet olsun." Narsistik biriyle tartışmanın sonucu buydu. "Beni dinlemiyorsun bile."

Kerenza başını eğip diliyle dudaklarını ıslattı. İngiliz Cocker Spaniel köpeğine benziyordu. Koyu renk dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Önceden bunun etkileyici olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise onu görmeye zor katlanıyordum.

"Alessio, verdiğim karardan her gün pişmanlık duyduğumu bilmeni istiyorum," dedi ve ekledi. "Verdiğim kararın hayatını altüst ettiğini bilmek beni derinden etkiliyor."

"Ne kadar da düşüncelisin."

"O, eğlenceyi ve macerayı temsil ediyordu. Yeni ve parıldayandı," dedi ve gözleri birden parıldadı. "O, dünyayı dolaşıyordu. Sense stadyumları. Sahip olduğu her şeyiyle asla geri durmadan beni seviyordu. Senin aşkınsa beni hem ürkütüyor hem de mutlu

ediyordu. Kendimi evimde gibi hissediyordum. Sen benim güvendiğim sağlam limanımdın, Alessio. Sadece bağlanmak istememiştim. En azından o zaman düşündüğüm buydu."

Saatime baktım. "Burada işimiz bitti mi?"

"Neden? Gitmen gereken bir yer mi var?" Pufladı, sanki alınmış gibiydi. Orada öylece durup bir zamanlar sahip olduğu şeyin ne kadar da şiirsel olduğunu, kalpsiz bir sürtük olup bunu nasıl mahvettiğini söyleyişini dinlemek istemiyordum.

"Kendine sakla Kerenza. Her şeyi göz önüne alırsak o arabaya asla binmemem gerekiyordu. Asla siz ikinizin peşinden gelmemeliydim. İşin aslı şu ki sen ve Gianluca birbiriniz için mükemmel bir seçimsiniz. Kesinlikle mükemmel bir birliktelik."

Kerenza'nın şaşkınlıktan ağzı açıldı ve önüme gelip yolumu kesmeye çalıştı.

"Çekil," diye kükredim.

Yutkundu ve yanımızdan geçen çifte bakıp ardından yüzünü bana çevirdi.

"Onu okudun mu?" diye sordu. "Günlüğü?"

"Elbette okumadım," dedim. Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Aidy'yi suçlayamazdım. Gianluca'nın nasıl yazdığını görmüştüm. Mübalağa sanatının duayeni olduğunu çok iyi biliyordum. Ayrıca onu tanıyan herkes söylediği şeylerin yarısını bile kastetmediğini çok iyi bilirdi. O konuda tıpkı Kerenza gibiydi. Gözlerinin renk tonu bile o yüzden birbiriyle eşleşiyordu. "Fakat benim kız arkadaşım okudu. Öyle görünüyor ki tüm o boktan aşk safsatalarını senin için yazdığımı düşünüyor. Kahretsin." Ellerimi yumruk yapmıştım. Lanet olası her şey şimdi daha da anlam kazanıyordu. "Hâlâ sana âşık olduğumu düşünüyor."

Kerenza'nın dudakları tatmin olmuş bir ifadeyle kıvrılmış, sırıtıyordu. Nedense bu beni hiç şaşırtmamıştı.

"Tanrım, gerçekten de kalpsiz kaltağın tekisin." Homurdanıp bedenimi bir kalkan gibi kullanıp kapıya yöneldim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Kerenza'yı merdivenlerde öylece bırakmıştım. Arkama bile bakmadım. Önümdeki yolculuğa odaklanıp Luciana's on Fifty'ye doğu yola koyuldum.

34. Bölüm

Aidy

Oturduğumuz andan itibaren annem elimi bir saniye bile bırakmadı. Eve sızdığı andan itibaren yanı başımdan hiç ayrılmadı ve o parlak tondaki Lily Pulitzer çantasını omzuna atıp onunla uyumlu renkteki valiziyle birlikte apartmana girdiği andan itibaren Frank Sinatra'nın "New York, New York" şarkısını dilinden düşürmemişti. Her defasında sanki ilk kez şehre geliyor gibiydi ve bu tapılası bir şeydi.

"Kardeşin çok güzel görünmüyor mu?" deyip elimi sıktı ve baş masadaki Wren ile Chauncey'ye özlem dolu bir bakış attı. "Her zaman onun çok güzel bir gelin olacağını biliyordum. Bir gün sen de olacaksın."

Anneme o kadar ilerisini hiç düşünmediğimi söylemedim. Eğer dile getirirsem kalbini kıracaktım.

"Julie, Nasılsın?" Topaz karşımızdaki sandalyeye oturdu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Merhaba, tatlım," Annem de gülümseyerek karşılık verdi. "Seni görmek gerçekten de harika. Şu saça baksana, lavanta rengi, buna bayıldım."

Topaz parmaklarını parıldayan dalgalarının arasından gezdirerek omuz silkti. "Sonrakinde kestane rengine boyamayı düşünüyorum. Neredeyse sonbahardayız ve ben de mücevher tonlarıyla uyumlu bir renk olsun istiyorum."

Saçının rengiyle gardıroptaki sezonluk kıyafetlerinin renk uyumunu Topaz'a bırakmalıydınız.

"Eminim ki kestane rengi sana güzel gider," dedi annem.

"Bu geceki flörtün nerede?" diye fısıltıyla burnumu kırıştırarak sordum.

"Gelmek üzere," dedi Topaz iç çekip. "Geç kaldı. Tribeca'da çekimleri bitiriyordu, yola çıktı."

Birbirine çarpan kadehlerin sesi toplandığımız küçük parti odasını doldurmuştu. Baş masada servis bıçağını kadehe vuran Chauncey'nin olduğu tarafa döndük ve dikkatimizi ona verdik. Oda sessizliğe bürünür bürünmez Chauncey, Wren'in eline uzanıp onu kendine doğru çekti.

"Herkese çok teşekkür ederim," dedi Chauncey. Konuşmaya başladığında yüzü kızarmıştı. "Resepsiyonumuza katıldığınız için size teşekkür etmek istedik. Kısaca söylemek isterim ki bugün hayatımdaki en önemli günlerden biri. Milyonlarca yıl geçse bile Wren gibi harika bir kadınla tanışacağımı asla düşünmezdim. Çocuğumu taşıyor olması ve benimle evlenmeyi kabul etmesi beni Manhattan'daki en şanslı İrlandalı erkeklerden biri yaptı. Enzo, senin üvey baban olduğum ve seni yetiştirirken annene yardımcı olduğum için de kendimi çok imtiyazlı görüyorum. Çok iyi bir ağabey olacaksın. Buna asla şüphem yok. Siz Julie ve Aidy, beni ailenize kabul ettiğiniz için size çok teşekkür ederim. Siz üçünüzün arasının da su sızmayan hırsızlar kadar samimi olduğunu

biliyorum ve bana o çılgın grubunuzun içine katılma fırsatı verdiğiniz için de size minnettarım."

Annem kadehini Chauncey'ye kaldırdı, pembe ruju yüzüne ve dişlerine bulaşmış bir şekilde sırıtıyordu.

Wren'i izliyordum, gözlerimiz buluştuğunda o da bana gülümseyerek karşılık verdi. Ruh eşiyle evlenmek için bundan daha mükemmel bir gün seçemezdi. Hava da törene izin vermişti. Saçları ve makyajı göz kamaştırıyordu. Herkes zamanında gelmişti.

Babamın burada olmayışı utanç vericiydi fakat sonuçta bu onun kaybıydı. Bununla yaşamak zorunda olacak olan kişi kendisiydi. Wren'in babamdan çok *daha iyi bir adamla* evleniyor olmasından dolayı büyük mutluluk duyuyordum. Wren onu hak eden bir erkekle evleniyordu. Chauncey onu çok mutlu edecekti.

Masadaki mumlar yanmış ve etrafları kırmızı güllerle donatılmıştı. Düzenleme romantik bir şekilde yapılmıştı ve harika görünüyordu. *Keşke Ace de burada olsaydı,* diye içimden geçirdim. Annem onu kesinlikle severdi. Sonrasında da var olan tüm gücüyle beni utandıracak şeyleri yapmaktan geri durmazdı.

Göz ucuyla Topaz'ın oturduğu yerden nazikçe kalkıp kapıya doğru el salladığını gördüm. Bakışlarını takip ettiğimde bir adamın onun yanındaki boş koltuğa doğru yaklaştığını gördüm.

"Geldiğiniz için teşekkürler millet," dedi Wren, masanın başından elindeki elmalı sodayı kaldırarak. "Yemekler birazdan gelir. İçecekler bizden."

Kadehlerimiz kaldırıp yeni Finnegan Ailesi için tokuşturduk. Annem gözünden akan yaşını sildi.

"Üzgünüm, geciktim," Masanın karşı tarafından bir adamın sesini duydum. Sanırım Topaz'a bu gece eşlik edecek partneriydi.

Annem kulağımı patlatırcasına bir şeyler anlatıyor, Bev Teyze hakkındaki dedikoduları yetiştirmeye çalışıyordu, bense göz ucuyla yemin ederim neredeyse Ace'i gördüğümü sanmıştım. Başımı sallayıp zihnimin benimle oyunlar oynadığını düşünüp beynime uyarı sinyalleri gönderdim. Bütün gün boyunca Ace'i düşünmüştüm. Nereye gitsem şehrin her yerinde onu görüyordum. Kaya gibi sert bir vücut, kahverengi saçlar ve kendinden emin yürüyen bir erkeği görsem bunun Ace olduğuna karar veriyordum. İki gece önce kulaklarında kulaklıkla arkamda oturan erkeği o sanıp neredeyse nefes alamayacak duruma gelmiştim.

"Aidy, bu Gianluca," dedi Topaz. Masanın karşısına doğru bakışlarımı çevirip Topaz'ın bu geceki flörtüne baktım. Neredeyse soluğum kesiliyordu. Gianluca'nın modern ve kentli bir havası vardı, seksiydi ve omuzlarına kadar uzanan dalgalı saçlarıyla deri motosiklet ceket giyinmişti. Topaz'ın yüzünde memnun bir ifade belirmişti. Sanki ondan hoşlanmıyormuş gibi görünmeye çalışıyor ya da yanındaki sandalyede oturan inanılmaz yakışıklı insan ırkından varlık karşısında etkilenip kendinden geçmeyecek kadar sakin bir tavır takınmaya çalışıyor gibiydi.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim, elimi uzatıp tokalaşırken mum ışığı titreşmişti. Topaz karşıdan beni dikkatle izliyor, tepkimi ölçmeye çalışıyordu.

Derin bir nefes alıp önümdeki suya uzandım. Gianluca'yı Topaz'ın yanında otururken görünce Ace'i özlediğimi fark ettim ve onu özlemek canımı yakıyordu.

Kadehimdeki bütün buz kütleleri erimiş ve bardak yoğunlaşmayla birlikte kaygan hale gelmişti. Kadehi sıkıca kavradım, neredeyse parmaklarımın arasından kayıp düşecekti fakat dondurucu soğuk beni şu ana getirmişti.

Gianluca, Ace gibi değildi fakat onda yine de tanıdık gelen bir şey vardı. Belki de duruşu ya da kişisel tavrıydı. Ne olduğunu tam olarak söyleyemediğim bir şeydi.

Ya da Ace'i o kadar çok özlüyordum ki bunu gördüğüm adama yansıtıyordum.

Kendime biraz zaman tanıyıp bütün bu gördüğümü sandığım şeylerin kafamda olduğuna dair kendimi ikna etmeyi başardım. Topaz Ace'le birlikte çalışmıştı. Onun nasıl bir auraya ve tavra sahip olduğunu biliyordu. Eğer Topaz da Gianluca'da ona Ace'i anımsatmış olsaydı, kesinlikle bununla ilgili bir şeyler söylerdi, değil mi? Ayrıca Topaz'dan bahsediyoruz. Biraz fazla açıksözlü olma eğilimi vardı.

Her şey kafamın içindeydi. Öyle olmak zorundaydı.

Boğazımı temizleyip öne doğru yöneldim ve kendimi toparladım. "Topaz bana fotoğrafçı olduğunuzu söyledi."

Cevap vermeden önce bana doğru hafifçe eğildi ve gözlerini bana odakladı. Koyu renkli gözlerindeki yoğunluğu görebiliyordum fakat bedeni gevşemiş ve rahat görünüyordu.

"Evet," diye yanıtladı. "Çoğunlukla moda, bazı sebeplerden ötürü Milano'da seviliyorum. Fotoğraf çekimleri için her zaman oraya gidiyorum."

"Ne tür çekimler yapıyorsunuz? Reklam çekimleri ya da dergi yayınları için mi?" Onunla kısa da olsa konuşmak zihnimi dağıtmaya yarıyor, merakımı birazcık olsun kontrol altına almamı sağlıyordu.

"Hepsinden biraz diyelim." Hafifçe güldü, dudağının bir kenarı yukarı kalkmıştı. Oldukça yakışıklı görünüyordu. Dahası, fazlasıyla yakışıklı diyebilirdim. Yüz hatları kusursuz, çökük kahve-

rengi gözleriyse bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyordu. Topaz'ın ondan hoşlanmasına şaşmamak gerekiyordu. Reklam panosundan fırlamış mankenler gibiydi. Kız arkadaşlarının çıplak fotoğraflarını sapkınca ya da edepsizce değil de sanatsal ya da artistik boyutta çeken adamlardan olduğuna dair iddiasına girebilirdim.

"Oh, güzel," deyip yanıtımın tepkisiz olması için uğraştım çünkü düzgün düşünmeye çalışıp bu adamla ilgili tanıdık olan şeyi bulmaya çalışıyordum.

Derin bir soluk alıp sandalyeme oturdum.

"Aidy Teyze, Aidy Teyze." Enzo sol omzuma dokunuyordu. Ben de bu araya girmeyi büyük bir memnuniyetle karşıladım.

"Selam ufaklık."

"Çiçek buketimi gördün mü?" Ceketinin yakasındaki çiçeği işaret etti.

"Bu yaka çiçeği," dedim ve ekledim. "Evet. Onu sevdim. Annene onu seçmesinde yardım etmiştim."

Enzo etrafına bakınıp iç geçirdi. Buradaki tek çocuktu ve kesinlikle sıkılmış olmalıydı. Neler hissettiğini anlayabiliyordum fakat bu öyle zamanlardan biriydi ki burada olması gerekiyordu. Biz yetişkinlerle birlikte bu kutlamaya katılmalıydı.

"Birlikte geçireceğimiz hafta için heyecanlı mısın?" diye sordum. Wren ve Chauncey yarın sabah erkenden balayı için ayrılacaklardı ve bütün hafta boyunca yoktular. Jamaika'ya gideceklerdi ve ben de Enzo'ya göz kulak olacaktım.

Yeğenim başıyla onayladı. "Sabırsızlanıyorum, Aidy Teyze, çok heyecanlıyım!"

"Ben de ufaklık." Parmaklarımla saçını karıştırdım. "Bu haftayı öyle eğlenceli bir şekilde geçireceğiz ki kendinle ne yapacağını dahi bilemeyeceksin."

Bütün hafta boyunca ne yapacağımızı planlamıştım. Bugünden sonra hayatında büyük değişiklikler olacaktı. Wren'le birlikte şehrin yukarısına, Chauncey'nin evine taşınacaktı. Okulunu değiştirecek ve Noel'de gelecekti. Ayrıca tapılası kız ya da erkek kardeşiyle birlikte tüm ilgiyi paylaşması gerekecekti.

Bütün hafta boyunca dikkatimi ona vermeyi, onu abur cuburla besleyip şımartmanın hayatındaki en kötü şeylerden biri olmayacağını düşündüm.

"Hey, annen seni istiyor," dedim Enzo'ya, Wren'in onu çağırdığını görmüştüm. Baş masada elinde kamera olan bir kadın vardı ve sanırım fotoğraf çektiriyorlardı. Enzo koşarak yanımdan uzaklaşınca dikkatimi yeniden Topaz ile Gianluca'ya verdim.

Çekinmeden flört ediyorlardı. Etrafılarındaki insanlar bunu kolaylıkla fark edebilirdi. Gianluca iyice Topaz'a sokulmuştu ve bir eli Topaz'ın dizinin üzerindeydi. Topaz ise bacak bacak üstüne atmış, ona doğru eğilmişti. Adam eğilip Topaz'ın kulağına bir şey fısıldamadan önce bir tutam koyu renkli saçı kulağının arkasına yerleştirip dudaklarını diliyle yaladı. Sadece onları izlemek bile tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu. Gianluca tuhaf bir şekilde seksiydi. Ace kadar olmasa da ona yakın derecede bir seksiliğe sahipti.

Bu ikisine öyle odaklanmıştım ki etrafımda olup bitenlerin farkında bile değildim. Çatal bıçakların Çin porselen tabaklarına değdiğinde çıkardığı sesler arka plandaki gürültünün içinde yok olup giderken etrafımda dönen muhabbetler anlamsız mırıltılara dönüşüyordu.

Gianluca elini kaldırıp Topaz'ın yanağına değdirdi, başparmağıyla çenesinin keskin hattını takip ederken Topaz da bakışlarını

aşağıya indirip dudağını ısırdı. Tekrar bakışlarını yukarı kaldırdığındaysa omzunun üzerinden baktı ve yüzündeki o mutlu ifade birden yok oldu.

Gözleri kocaman olmuştu ve dönerek bana baktı.

"Ne?" diye ağzımı oynatarak fısıldadım.

Gianluca elini Topaz'ın yüzünden indirip önünde duran şarap kadehine uzandı. Topaz'ın dikkatini çeken şeyin farkına bile varmamıştı.

Topaz'ın bakışları arkamdaki kapıya doğru yönelmişti. Etrafımda dönüp bu kadar önemli hale gelen şeyin ne olduğunu görmek için baktığımda ise kalbim birden delice atmaya başlamıştı. Bedenimin birden güçsüzleştiğini hissettim.

Ace.

Ace *buradaydı.*

Kapının girişinde duruyordu.

Siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle çok şık görünüyordu ve saçları geriye doğru taranmıştı. İddiasına varım milyon dolarlık kokuyordu.

Onu gördüğüme sevinmediğimi söyleseydim yalan söylemiş olurum. Tanrım, bu adamı özlemiştim fakat hiçbir şey olmamış gibi davranacak da değildim. Ağır çekimde kollarına koşacak değildim.

Boğazımı temizleyip yalvaran gözlerle Topaz'a bakıp sessiz bir şekilde ne yapmam gerektiğini soruyordum çünkü bedenim felç geçirmiş, zihnim milyonlarca farklı düşünceye dalmıştı ve hiçbirisi de işe yaramıyordu.

Topaz'ın gözleri korkuyla açılmış ve dudaklarını sıkıp kaşını merakla yukarı kaldırmıştı. Herhangi bir olay çıkarmadan konuşabilseydi büyük olasılıkla onun yanına gitmemi söylerdi.

Mendilimi boş ekmek tabağıma fırlatıp masadan kalkarak doğruldum ve onun olduğu yöne doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Kalbim hızlı bir şekilde çarpıyor, kulaklarımın sıcaktan ısındığını hissediyordum. Dudaklarım karıncalanıyordu.

"Burada ne arıyorsun sen?" Fısıltıyla bağırma arası bir tonla konuşmuş ve ona kızgınmış gibi görünmeye çalışmıştım. Oysa yapmak istediğim tek gerçek şey parmaklarımı saçlarının arasından geçirip o seksi dudaklarından onu öpmekti.

Ace beni dirseğimden tutup dinlenme odasının hemen dışarısındaki koridora doğru çekti. İkimiz de yalnızdık. Arkamızdaki duvarda asıl duran lambalar ise yüzümüzde ılık bir parıltı oluşturuyordu.

"Bütün bir hafta boyunca benden kaçıyordun," dedi.

"Sen de bu yüzden kız kardeşimin düğün resepsiyonunda ortaya çıktın? Ne kadar çılgın göründüğünün farkında mısın?"

Yara izinin olmadığı pürüzsüz yanağına uzanıp parmağıyla dokunduktan sonra sırıttı. "Evet Aidy. Bunun farkındayım fakat beni dinlemen gerekiyor."

"Bekleyemez miydi?"

"Ne zamana kadar? Telefonlarıma ya da mesajlarıma cevap vermiyorsun. Benimle ilgili hiçbir şey yapmayacaksın ve ben de kaderin bizi bir araya getirip tekrar birbirimize rastlamamızı sağlamasını mı bekleyeceğim? O zaman neler olacağını kim bilir."

Ellerimi göğsümün üzerinde birleştirdim. Bakışlarımın bir an olsun gözlerinden ayrılıp dudaklarına doğru kayıp tekrar gözlerine yönelmesi hatasına düştüğümde ise çok geçti çünkü Ace bunu fark etmişti.

Bu hareket her şeyi kanıtlıyordu.

Sırtım duvara yaslıydı, Ace'in eli omzumda bekliyordu. Onun kokusunu içime çektim. Başka ölümcül bir hata daha yaptım ve dudaklarımı yaladım. Bedenini üzerimde oluşturduğu ağırlığı hissetmeyi özlemiştim. Ellerini bedenimde hissetmeyi, içimde gidip gelirken kalçalarıma ritimle eşlik edişini özlemiştim. Kollarının arasında güven içinde ve bedeninin yaydığı elektriği hissederek sıcaklığında yumak olup uzanmayı özlemiştim.

Fakat yalan söylemişti.

Ve hâlâ başka birine âşıktı.

Onunla ilgili en küçük detayı bile özlüyor olabilirdim ve özlüyordum da fakat bu, gerçekleri değiştiremezdi.

"Neden asla geçmişimle ilgili konuşmak istemediğimi bilmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım.

"Çünkü artık benim için önemli değildi. Geçmiş, geçmişte kaldı. Kötü şeyler yaşanmıştı. Birçok hata yaptığım için konuşmaktan hoşlanmadığım kötü şeylerdi. Kendi kendime haksızlık etmiştim. Sen benim bugüne odaklanmama sebep oldun, seninle birlikte şimdiye odaklanmak ise asla sırtımı dönmek istemeyeceğim bir şey. İki saniyeliğine bile olsa. Evet, bu yüzden ne zaman bana geçmişimle ilgili sorular sorsan konuyu değiştirmiş olabilirim," dedi Ace ve ekledi, "ayrıca böyle yaparak seni incittiğim için de özür dilerim. Asla bilinçli yaptığım bir şey değildi. Hiçbir zaman seni bunun dışında bırakmak istemedim."

Soluğumu bıraktım, içime işleyen mavi yeşilimsi gözlerinin derinliklerinde kaybolmuştum.

"Seninle arama az da olsa mesafe koymamın diğer bir sebebi de son defasında delicesine sevdiğim kadının parmaklarımın arasın-

dan kayıp gitmiş olmasıydı. Onu o kadar çok sevmiştim ki benden uzaklaşmasına sebep oldum. Sonuç olarak beni bırakıp gitmesi başıma gelen en iyi şeylerden biriydi fakat aynı şeyi sana da yapmak istemiyorum Aidy. Sen özgür ruhlu bir kadınsın. Seni korkutup kaçırmak istemiyorum."

Omuzlarım düştü, nefesimle birlikte onu yeniden içime çektim. Kararlılığım saniyeler içinde çözülmüştü.

"Kendimi bir-iki adım dahi olsa geride tutmaya çalışmam ise," dedi ve konuşmasına devam etti, "sonuçta seni kaybetmeme sebep oldu."

Ellerimi göğsüne yerleştirdim. Kalp atışlarını avucumun altında hissedebiliyordum. "Seni duyuyorum, Ace ve söylemek istediğin şeyi de anlıyorum fakat bu, ikinci sırada olacağım gerçeğini değiştirmeyecek."

Bakışları koyulaşmıştı, kaşını kaldırıp çattı.

"Hayır, hayır, asla. İşte bunda yanılıyorsun." Ace derin bir soluk aldı. Omuzları nefes alıp verişiyle birlikte kalkıp iniyordu. Dudakları kendinden emin bir kararlılıkla düzleşti. "Tanrım, sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki."

Ace eliyle çenemi kavradı ve dudaklarımı kendine doğru eğdi. Bedenimin titremeye başladığını hissedebiliyordum. İyice yanıma sokulup alnımın ortasına bir öpücük kondurdu. Ciğerlerini saçlarımın kokusuyla dolduruşunu dinledim.

"Kerenza bu akşam bana uğradı," dedi, sözleriyle umut dolu ruhum parçalanmıştı. "Günlük en iyi arkadaşım tarafından yazılmış. Kerenza birkaç ay önce kapımın önüne bırakmış onu. Bununla birlikte olayları daha iyi anlayıp kabulleneceğimi düşünmüş."

"Bekle bir dakika, yani..."

"Bana bir kapanış vereceğini düşünmüş," diye homurdandı. "Neden lanet olası en iyi arkadaşımın nişanlımla yattığını bilmek isteyeyim ki? Tanrı aşkına, onunla birlikte büyüdük. Benim için erkek kardeş gibiydi. O kahrolası bencil pislik gönül macerasını anlattığı günlüğü saklayacak cesareti kendinde bulmuş, hem de bu onun sanki son sanat eseriymişçesine."

Dudaklarımın arasından soluğumu bıraktım.

Ace sustu, sanki biraz zamana ihtiyacı var gibiydi, derin bir soluk aldı. Şimdi yapbozun parçaları tek tek yerine oturuyor gibiydi. Asla sahip olamayacağı birine sahip olan adam Ace *değildi.* Kerenza'ya tutkun olan o *değildi.* Bir başka adama ait kadının etrafında gezinip arkadan iş pişiren Ace *değildi. Ace'in* arkasından iş çeviren onlardı.

"Lanet olası Gianluca," dedi Ace başını olumsuz anlamda sallayarak. "Kerenza'yı kaybetmemle ilgili kötü iki şeyi sana söyleyebilirim. Onunla evlenmek hayatımın en büyük hatası olabilirdi. Bunun şimdi farkına varıyorum. Geriye baktığımda Kerenza beni eninde sonunda bir şekilde aldatacaktı, bundan eminim ama bunu en iyi arkadaşımla yapacağını hiç düşünmemiştim. Bana erkek kardeşlerimden bile daha yakın olan adamla yapacağını hayal edememiştim."

"Gianluca mı? Gözlerim onu arıyordu. "Onun adı... Gianluca mı?"

Bu, insanların her gün duyduğu isimlerden biri değildi ama yine de burası New York'tu, burada yaşayan milyonlarca isim vardı. Birkaç tane Gianluca'nın aynı yerde olması da asla sıra dışı bir şey olmazdı doğrusu.

"Onu tanıyor musun?" Ace öfkeli bir şekilde solumaya başladı.

"Ben... ben, bilmiyorum." Kaşımı kaldırdım. "O fotoğrafçı mı?"

"Tanrım." Soluğunu verip bir adım geriledi, elini yüzünde gezdirdi. "Onunla sette ya da başka bir yerde çalıştın mı hiç?"

"Hayır," deyip başımı sağa sola salladım. Bunun iyi bir şekilde sonuçlanmayacağını biliyordum. En azından Gianluca için. "Onunla bu gece tanıştım. O... o buraya Topaz'la birlikte geldi... burada bir yerde."

Ace dönüp resepsiyonun verildiği odayı gözleriyle taramaya koyuldu.

*"Figlio di puttana**,"* deyip öfkeli bir şekilde mırıldandı, ellerini yumruk yapmıştı. Ne demek istediğinden emin değildim ama bunun hoş bir şey olmadığına yemin edebilirdim. Saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyordu ama Wren'in kutlamasını mahvetmesine asla izin veremezdim.

Elimi kolunun üzerine koyup sıkıca kavradım. "Dur lütfen. Sakın oraya gitme. Lütfen. Ona söylemen gereken ne varsa, unut ya da kendine sakla. Burada olay çıkarmana müsaade edemem. Burada olmaz. Bu gece değil."

Ace'in gözleri koyulaşmış, çenesi gerginlikle atıyordu ve sert bakışlarını en iyi arkadaşımla umursamaz bir şekilde flörtleşen Gianluca'nın gülüşüne kenetlemişti.

Topaz bakışlarını kaldırdığında bütün bu zaman boyunca aramızda olup bitenlere dikkat verip vermediğini merak etmiştim. Özür dileyip masadan kalkarak koridorda gözden kayboluşunu izledim.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Topaz.

---

* (İt.): Orospu çocuğu. (ç.n.)

Ace cevap vermedi ve Topaz bana bakış attı.

"Gianluca ve Ace'in birlikte bir geçmişi var," dedim ifadesiz ve kuru bir şekilde.

"Oh, Tanrım." Topaz ellerini göğsünde birleştirip bakışlarını çevirip annemle sohbete başlamış Gianluca'ya döndü. "Nasıl da o türleri iyi buluyorum, değil mi?"

Elimi Topaz'ın omzuna yerleştirdim. "Burada olay çıkarmak istemiyorum. Onu buraya çağırabilir misin? Sanırım ikisinin konuşması gerekiyor. Hadi onları ön kapıdan çıkaralım."

Topaz başıyla onaylayıp yanımızdan ayrıldı. Ace'i restoran bölümünden geçirip binanın ön cephesine doğru, yeşil tentenin altına götürdüm.

Biz beklerken Ace olduğu yerde kafese konulmuş vahşi bir hayvan gibi bir ileri bir geri turluyordu, ellerini saçlarının arasına daldırmıştı.

Bir dakika sonra cam kapı ardına kadar açıldı. Önce Topaz ve arkasından da gecenin onur konuğu olan flörtü belirdi. Ace'le bakışları buluştuğunda ise kalbim buz kesmişti. Dalaşmaya hazır gibiydiler.

"Alessio," dedi Gianluca. "Uzun zaman oldu."

Ace homurdandı. Alnında sert çizgiler belirmişti. Gözleri gece yarısı gibi karanlık bir hal almıştı.

"Buraya beni tekrar öldürmeye çalışmak için mi geldin yoksa? Son olanlardan dersini almadın mı?" Gianluca'nın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Ayaklarını açıp ellerini göğsünde birleştirerek duruşunu genişletti. Ace kadar büyük değildi. Hatta kaslı bile sayılmazdı. Yapılıydı fakat vücudu arada sırada şınav çeken bir koşucununki gibi düzdü.

Gianluca'nın sol gözündeki seğirmeden ve göğsünün hafifçe

şişkin oluşundan Ace'in onu korkuttuğunu söyleyebilirdim. Okuduğum ve ortaya çıkan tüm o şeyler göz önüne alındığında, Gianluca'nın o motosiklet botlarının içinde korkudan titremesi için iyi sebepleri vardı.

En kötü şekilde en iyi dostuna ihanet etmişti.

Korkudan ödü patlamalıydı.

"Pigliainculo."* Ace, Gianluca'nın üzerine doğru yürüdü, yüzü öfkeden kızarmış ve kırışmıştı. Ace ellerini yumruk yapıp havaya kalkmış, Gianluca'nın yakışıklı yüzünün birkaç santim uzağında duruyordu. Gianluca kaçmadı.

*"Non meritavi di lei,***"* Gianluca yüzünde sert bir ifadeyle karşılık verdi.

*"E che hai fatto?***"* Ace homurdanıp söylendi. Çenesini gevşetmişti. Duruşu sakin gözüküyordu fakat şunu söyleyebilirdim ki ona saldırıp öldürmemek için tüm gücüyle kendine hâkim olmaya çalışıyordu. *"Non importa ora. Ho perso un fratello. Un migliore amico. Mi hai tradito.****"*

*"Non dispiace per amarla.*****"*

"Tanrım, bir çevirmene ihtiyacımız var." Topaz mırıldandı. Onlar ise didişmeye devam ediyordu.

Hepten kaybolmuştum. Ne söyledikleri hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama Ace'in yüzündeki acıyı ve Gianluca'nın yüzündeki umursamaz bakışı görebiliyordum. Bu, kalbimi kırmıştı.

Yakınımızdan geçmekte olan koyu saçlı ve leopar desenli ceket giyen orta yaşlarda bir kadın kaldırımın kenarında durdu.

---

* (İt.): Omurgasız korkak. (ç.n.)
** (İt.): Onu hak etmedin. (ç.n.)
*** (İt.): Peki sen ediyor muydun? (ç.n.)
**** (İt.): Şimdi bunun hiçbir anlamı yok. Ben erkek kardeşimi, en iyi dostumu kaybettim. Bana ihanet ettin. (ç.n.)
***** (İt.): Onu sevdiğim için üzgün değilim. (ç.n.)

Bir adım atıp yaklaştı ve olduğu yerde durdu. Öfkeli yaratıkların ağzından çıkan her bir kelimeyle birlikte kadının çöküк gözleri endişeyle büyüyordu.

"*Dio mio,*"* dedi kadın ve başını sallayıp haç çıkarma işareti yaptı.

"Ne söylediklerini biliyor musun?" diye sordu Topaz.

Kadın başıyla onayladı. "İyi şeyler değil. Hem de hiç iyi değil. Bir tanesi diğerine ihanet etmiş.... onun nişanlısını çalmış. İkisi de çocukluğundan itibaren o kadını sevmiş. Hep birlikte büyümüşler. Affetmek söz konusu bile olamazmış... uzun saçlı olan özür diliyor, öteki ise kabul etmiyor... özür dileyen adam, kızı sevdiği için üzgün olmadığını ifade ediyor. Sadece kardeş gibi görüp sahip olduğu tek adamı kırdığı için üzgün olduğunu söylüyor... Uzun boylu olansa onun için bir ölü olduğunu ve daima da öyle kalacağını söylüyor... ayrıca onun hayatından uzak durması gerektiğini söylüyor... ve kız arkadaşından da."

Topaz'a baktım ve o da kaşlarını kaldırdı.

"İkiniz tekrar birlikte misiniz?" diye fısıltıyla sordu Topaz.

"Öyle gibi görünüyor." Omuz silktim, dönüp adamlara baktım. Ace birkaç adım gerilemiş. Yüzündeki kırmızılık biraz olsun gitmiş ve yüzü normal rengini almaya başlamıştı.

"*Testa di cazzo, traditore.*"** Ace son sözlerini söyleyip Gianluca'dan uzaklaşmaya çalıştı. Saçları rüzgârda dalgalanırken elini yumruk şeklinde yapıp bana doğru yürümeye başladı. Gianluca ise başın dik bir şekilde tutmuş oradan, ayrılıyordu. Topaz'a bakmamıştı bile. Park edilmiş Ducati'ye binip arabayı çalıştırıp oradan uzaklaştı.

* (İt.): Aman Tanrım. (ç.n.)
**(İt.): Git kendini becer, hain. (ç.n.)

İtalyan kadın bizi izledikten sonra omuz silkip restoranın içine girdi.

"Ve benim flörtüm de gider." Topaz iç çekip dudağının bir kenarını yukarı doğru kıvırdı. Ducati'nin trafikte devam eden ışıkların arasından gözden kayboluşunu izledi.

"Çok üzgünüm," dedim kolunu sıvazlayarak.

Topaz başını hafifçe eğip bakışlarını yanı başımızdaki kaldırıma doğru çevirdi. "Sorun değil. Yakışıklı pislik adamlar gerçekten de benim tipim değiller. Her neyse, az da olsa bir erkek fahişe olduğunu sezmiştim." Ace bize doğru gelirken Topaz göz ucuyla onu izliyordu. "Pekâlâ. Bir içkiye ihtiyacım var. İçeri gidiyorum. İkinizin konuşacak şeyleri olmalı."

Topaz gittikten sonra Ace yanıma geldi ve bakışlarını bana çevirdi. Derin derin soluk alıp verirken omuzları kalkıp iniyordu. Onunla ilgili her şey ateşli, öfkeli, acı ve yine de... Özür diler gibiydi.

"Olanlara şahit olduğun için üzgünüm," dedi.

"Özür dileme."

"Sen iyi misin?" İyice yanıma sokulup yüzümü avuçlarının arasına aldı. Tenim avuç içinin dokunuşuyla alev almıştı. "Bir yıldan uzun bir süredir onu görmemiştim. Olanlardan sonradan beri. Bu gece onunla karşılaşmayı beklemiyordum."

"O şekilde bir asabiliğinin olduğunu kim bilebilirdi ki?" Sırıtıp ona uzandım ve ellerimi kollarının altından geçirip onu kendime yaklaştırdım. Onu yeniden dokunmak çok iyi hissettiriyordu. Gülümsemek de. "Bir yönüyle seksi bile görünüyordun. Daha iyi misin? Ona söylemek istediğin şeyleri söyleme fırsatını yakaladın, değil mi?"

"Evet, öyle." Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Hafifçe aşağıya eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı.

Sanki daha hafif gibiydi. Bunu dokunuşundan, soluk alıp verişinden ve öpüşündeki hassasiyetten anlayabiliyordum. Gerçek erkek kardeşinmiş gibi sevdiğin bir adam tarafından o şekilde ihanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Kafasının dağınık oluşuna öfkeli, kızgın ve acı çekiyormuş gibi görünmesine şaşmamak gerekirdi. Onu asla suçlayamazdım.

Elimi kaldırıp pürüzsüz yanağında gezdirdim. Ardından elimi çekip içe işleyen bakışlarıyla göz göze geldim.

"Konuşmamız gereken çok şey var," dedim.

Soluğunu bıraktı ve başıyla onayladı. "Evet, var."

"Fakat şimdilik içeri gelip herkesi görmeye ne dersin?" diye önerdim. "Annemle bile tanışabilirsin..."

"Buna çok sevinirim."

35. Bölüm

Ace

"Biliyor musun, benim kızlarım asla spor yapmadı," dedi Julie Kincaid, ayaklarını birbiri üstüne atmış ve bana doğru eğilmişti. Aidy bizi tanıştırdığı andan itibaren yanımdan ayrılmamıştı. Bana tutulmuş olabileceğine dair izlenim edindim. Yine de öylesine laflıyor bile olabilirdi. Geçtiğimiz saat boyunca kadehi dört ya da beş kez dolup boşalmıştı. "Onların ilgisini çekmemişti fakat ben? Ben *softball* oynadım. Seksenlerde yarızamanlı kadınlar takımındaydım. Birinci kaleciydim fakat hiç kimsenin yapamadığı şekilde sayı atışları yapardım."

Julie'nin sert sarışın saçları omzunun üzerine kadar uzanıyordu. Saçının bir tarafında parıltılı bir toka vardı. Dudakları parlak pembeye boyanmış, kulaklarına kadar erişen bir gülümsemesi vardı. Gülüşünü odanın karşı tarafından duyabilirdiniz.

Julie, Aidy'nin coşkun halini bine katlardı.

"Çok yakışıklısın Ace." Julie pazılarıma dokunup sıktı. "*Spor Illustrated* dergisinin kapağında olmalısın.

"Öyleydim," dedim samimi bir şekilde. "Birkaç defa."

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?" Sesi yükselip varlığını bile

hayal edemeyeceğim bir tona ulaşmıştı. "Aferin sana! Onları görmek isterim. O fotoğrafları çerçevelettin, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Büyük ihtimalle annemin evinde kutularda bir yerdedirler."

"Biliyor musun, Aidy de çocukken modellik yaptı. *Çocuk Örgüleri Dergisi*'nin kapağına çıkmıştı," dedi Julie. "Aralıklı dişlere sahip en tatlı gülümsemesi olan çocuktu. Enzo o gülümseyişi teyzesinden aldı. Ayrıca Aidy'nin burnunun üzerinde hafif çilleri vardı. Büyümeye başladığında kaybolup gitmişlerdi ama o haliyle en tatlı çocuk oydu."

"Anne." Aidy boğazını temizleyip iki şampanya kadehiyle birlikte yanımdaki yerini aldı ve kadehlerden birini bana uzattı. "Kulaklarını ağrıtmıyor, değil mi Ace?"

"Harika biri," deyip içkimi aldım.

Etraftaki birkaç meraklı bakıştan bazı insanların çanta ve eşyalarını toparlayıp gelin ve damada iyi geceler dilemeye gittiklerini gösteriyordu. Julie sol kolundaki gümüş parıltılı saatine bakıp ayrılmadan önce Kuzen Veronica'yı yakalaması gerektiğini belirtti.

Julie gider gitmez de Aidy kucağıma oturup kolunu boynuma doladı. Yüzünde tatlı bir sırıtışla sadece gözlerime bakıyordu.

"Ne oldu?" diye söylendim.

"Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bu gece buraya geldiğine inanamıyorum," dedi ve ekledi, "bu, büyük bir adım..."

"Sensiz geçirdiğim bu bir hafta, hiç de kolay değildi." Soluğumu verip ellerimi kalçasının iki yanına yerleştirdim ve aşağı yukarı doğru kaydırdım.

"Seninle aynı fikirdeyim."

"Benimle eve gel," dedim. "Sadece seninle yatakta uzanmak

istiyorum ve bu sefer konuşmanın çoğunu ben yapacağıma dair sana söz veriyorum. İstediğin her şeyi bana sorabilirsin. Öğrenmek istediğin ne varsa sana söyleyeceğim."

Aidy'nin dolgun dudakları aralanmış, safir mavisi gözleri ışıltıyla parlıyordu. "Bu kulağa harika geliyor Ace fakat bütün hafta boyunca Enzo'ya göz kulak olacağım. Bu gece onu eve götürmem gerekiyor."

Siktir.

"Ama istersen, sen gelebilirsin." Omuzlarını silkip kaşını kaldırdı. Birbirimizle görüştüğümüz bütün bu zamanlar boyunca Wren ve Enzo'ya duyduğum saygıdan dolayı Aidy'nin evinde kalmamıştım. "Büyük ihtimalle eve dönüş yolunda takside uyuyakalacak."

İkimiz de baş masada oturan Enzo'ya baktık. Zombi çocuklar gibi gözleri yarı açık bir şekilde başı yana eğiliyordu. Birkaç saniyede bir kendine gelip uyanıyor, hafif bir diklendikten sonra aynı rutinle hareketlerine dönüyordu.

"Emin misin?" diye sordum.

Aidy altdudağını ısırdı. "Evet. Bu gece benimle kal."

Parmaklarımı Aidy'nin göğüslerindeki şişkinlikte gezdirip dudaklarımı göğüs uçlarına değdirdim. Soluğunu bıraktı. Bedeni kollarımın arasında erimişti. Bacaklarını iki yanıma doğru atıp üzerime çıkmış, yumuşacık yatağının ortasında uzanmış vaziyette duruyorduk ve çıplak bedeni ay ışığı ve gölgenin tonlarıyla farklı renklere boyanmıştı. Karanlıkta bile gözlerindeki canlılığı görebiliyordum. Ayrıca öpücüklerim arasında dudaklarından gülümsemeyi eksik etmiyordu.

Parmaklarımız birbirine geçmiş halde kadınlığının ıslaklığıyla şişkin erkekliğimin etrafında gidip gelirken bana sataşarak beni baştan çıkarıyordu fakat bu gece her şeyi yavaştan alıyorduk. Yaptığımız şeyin tadını çıkaracaktık. Uzun sürmesini sağlayacaktık çünkü bunun, birbirimize karşı hissettiğimiz aşk yumağının sonsuza dek sürmesini sağlayacaktık.

Aidy öne doğru eğilip memelerini göğsüme bastırdı. Boynumdan öpmeye başladı. Ben de parmaklarımı yumuşacık, dalgalı saçlarının arasında gezdirdim. Kalçaları penisimin üzerinde salınıyordu. Bir yanlış hareketimle tamamen içindeydim. Sertliğim büyük bir arzuyla zonkluyor, ellerim ise kalçasının yukarısındaki o belirgin kıvrımlarında geziniyordu.

"Tanrım. Bunu özlemişim," diye mırladı tırnaklarını hafifçe başımda bastırırken. "Hâlâ Wren'in resepsiyonunda ortaya çıktığın için deli olduğunu düşünüyorum fakat bunu yaptığın için memnunum."

Ağzımın içine doğru inledi ve üzerimde sürtünmeye devam etti. Bu daha fazla beklemek istemediğinin işaretiydi. Canı cehenneme, ben de fazla beklemek istemiyordum.

Dizlerinin üzerinde doğruldu. Ben uzanıp penisimi kavradım ve şişkin başını Aidy'nin ıslak kadınlığına değdirdim. Üzerime doğru oturup uzunluğumu bütünüyle içine kabul edinceye kadar devam etti. Yüzünde gülümseme belirdi.

"Sen içimdeyken çok iyi hissediyorum," diye fısıldadı. Ardından başını hafifçe yana eğip gözlerini kapattı ve ileri geri daire şeklinde hareket ettirip salınmaya başladı.

Ellerimle kalçasını kavrayıp hareketlerine eşlik ederken bir taraftan da onun pervasız ritmini kontrol ediyor ve yol gösteriyordum. Sağ başparmağım klitorisinde geziniyordu.

Bütün gece boyunca böyle kalabilirdim, penisim onun tatlı kadınlığına gömülmüş, benim üzerimde hareket ederken Aidy'nin memelerinin hareket edişini, doruğa ulaşırken yüzünün aldığı şekli izleyebilir ve şişkin dudaklarının arasından kaçan iniltilerini dinleyebilirdim.

Öne doğru eğilip sarı saçları yüzünü perdelediğinde eliyle gözlerinin önünden ittirmeye çalıştı. Beni öpmeye çalışırken soluksuz bir şekildeydi. Üzerimden kalkıp yanıma uzandı.

"Bu gece sana yakın olmak istiyorum," diye fısıltıyla yalvardı.

Sırtını bana dayamıştı. Bacaklarını aralayıp arkadan içine girdim. Ellerim bedeninin kıvrımlarında geziniyor, hassas klitorisine masaj yapıyordu. Sonra şişkin memelerini avuçlayıp ardından dudaklarına doğru yöneldim. Parmağımı dudağında gezdirip araladıktan sonra onda uyandırdığım etkiyi, kendi ıslaklığını tatmasına izin verdim.

Dikkatimi bacaklarının arasındaki sıcaklığa döndürüp daha hızlı ve sert bir şekilde ittirmeye devam ettim. Aidy soluğunu tutmaya çalışırken sol omzunun üzerine arzuyla dolu öpücükler bıraktım. Çıkardığı sesleri engellemek için yüzünü yastığa gömdü. Bedenindeki küçük titremelerden gittikçe doruğa yaklaştığını hissedebiliyordum.

Poposunu iyice bana dayadı ve ittirişlerime uyumlu bir şekilde karşılık verdi. Bedeni kasıldığında içine bir kez daha girip onu doruğa ulaştırdım ve içine boşaldım. Aidy'yi kollarımın arasına alıp tırmandığımız yerden aşağıya indik.

"Seni seviyorum Aidy."

Aidy sessizce bekliyordu.

Bunu söylemeyi planlamamıştım. Birden ağzımdan çıkmıştı.

Bir cevap gelmeden sessiz bir şekilde saniyelerin geçmesi bütünüyle işkenceydi.

Aidy etrafından dönerek yüzünü bana çevirdi. Güçlükle yutkundu ve elini yüzüme değdirip alnımdaki saçı geriye itti.

"Ben de seni seviyorum Ace," dedi. "Fakat sana söylemem gereken bir şey var."

Kalbim duracak gibiydi. Kısa bir süre önce hissettiğim hafiflik kaybolmuştu. Hızlı bir şekilde batıyordum.

"Ne oldu?" Ağzım kurumuştu, kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum.

"Los Angeles'a taşınıyorum. Oradaki işi kabul ettim ve bir ay sonra başlıyor." Yüzünde acıyla dolu bir ifade belirmişti. Cevabımı beklerken vücudu kaskatı kesilmişti.

"Tanrım, Aidy." Rahatlamış bir şekilde soluğumu bıraktım. En azından rahatlamam gerekirdi. Bir yanım çok daha kötü bir şey bekliyordu. "Beni ölesiye korkuttun. Ben hamile olduğunu ya da başka bir şey söyleyeceğini sandım. Bunun gerçekleşmesi çok kötü olmazdı ama yine de birkaç saniyeliğine bile olsa beni korkuttun. Bu taşınma işi, anlaşma sağlandı mı?"

Aidy başıyla onayladı. "Altı hafta sürecek bir iş fakat kalacağım, Batı sahilindeki programı büyütmek istiyorum. Bir süreden beridir bunu planlıyordum. Seninle bir ilgisi yok. Senden uzağa kaçmaya çalışmıyorum. Aslında gelecek yıl taşınmayı planlıyordum fakat Wren'in hamile kalışı ve evliliğin erken bir tarihe çekilmesiyle birlikte benim planlamam da erkene alınmış oldu."

"Anlıyorum."

Aidy'nin beni dikkatle inceleyip gözlerime bakarak bir şeyler aradığını hissedebiliyordum. Yine de ne olduğundan emin değildim.

"Bu... mesafe senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Yanağını elimin arasına alıp ona yaklaştım ve otoriter bir şekilde dudaklarından öptüm.

"Hayır," dedim sesim kısık ve kendinden emin çıkmıştı. "Beni senden uzak tutmak üç bin milden çok daha fazlasını gerektirecek."

Aidy beni tutkuyla öptü. Soluğumu verip onu döndürdüm ve bedenini bedenimin altına, ikimizi de bu zamana hapsettim.

"Bana ailenden bahsetsene," dedi Aidy, "kardeşlerin, annen. Her şeyi anlat bana. Seni tanımak istiyorum. Gerçek seni yeni baştan bilmek istiyorum." Ay ışığı Aidy'nin başının yanındaki yastığa yansıyarak okyanus mavisi gözlerinde ılık parıltılar oluşturuyordu. "Senin hakkında bilmem gereken her şeyi bilmek istiyorum."

"Kitap ya da onun gibi bir şey mi yazıyorsun?"

"Ben sadece kendimi sana yakın hissetmek istiyorum," dedi, hevesli gözüküyordu. "Bu yanlış bir şey mi?"

Soluğumu verip ellerimi altından geçirip onu sarmaladım. Gördüğüm tek şey Aidy'ydi.

"Annemin adı Valentina. Hâlâ Jersey'de yaşıyor. Seni en erken zamanda onunla tanıştırmaktan çok mutlu olurum. Bütün erkek kardeşlerim benden küçük. Matteo ise benden sonraki en büyük kardeş ve Los Angeles'ta yaşıyor. Hâlâ çabalayıp didinen bir aktör fakat yaptığı şeyde çok iyi. Eğer büyük bir şans yakalarsa bir gün gerçekten büyük bir yıldız olacağına inanıyorum. Ondan sonra gelense Dante. Seattle'da yaşıyor ve bir yazılım şirketini yönetiyor. Şirketin çok kısa sürede iyi para kazanacağından eminim. Sonra Cristiano var. Üniversiteyi yeni bitirdi ve hayatının geri kalanında neyle uğraşacağından emin değilim. En son haber

aldığımda Avrupa'ya gitmek için valizini toplamıştı ve pansiyonlarda kalıyordu. En genç olanı ise Fabrizio ve Ashburn Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisi."

"Siz Amatos kardeşler sanki her tarafa dağılmış gibisiniz, değil mi?"

Başımla onayladım. "İşte bu yüzden önceden olduğu gibi yakın değiliz artık."

"Bahse girerim bu durum anneni çok üzüyordur."

Dudaklarımı birleştirdim. "Evet."

"Bununla ilgili bir şeyler yap sen de." Aidy dikkatli bir şekilde gülümsedi. "Onlarla tanışabilir miyim? Hepsini şehre davet eder misin? Anneni de tabii."

Soluğumu bırakıp bakışımı yan tarafa çevirdim. "Büyürken birbirimize çok yakındık. Her zaman birlikteydik. Belalardan uzak durmaya çalışıyorduk ya da belalara birlikte dalıyorduk. Çoğu yönleriyle hiçbir zaman sahip olmadığımız baba olmam gerekmişti. Annem işteyken onları hizaya getirmem gerekiyordu. Bütün bu yıllar boyunca annem zamanının yarısında hastalıktan yataklara düştüğünde ise onları ben okula getirmek zorunda kalıyordum. Kardeşlerim benim sorumluluğumdaydı. Beyzbol için gerekli bursu alıp üniversite için ayrıldığımdaysa bundan daha hızlı bir şekilde orayı terk edemezdim. Bu konuda her zaman biraz suçluluk duyduğum için sanırım mesafemi hep korudum."

Aidy'nin gözleri büyüdü. "Hayır, Tanrım hayır. Üniversiteye gittiğin ve hayallerinin peşinde koştuğun için kendini kötü hissetme lütfen. Kardeşlerinden hiçbirinin senden kendi hayatını çöpe atmanı bekleyeceklerini sanmıyorum. İhtiyaç duyulduğunda oradaydın zaten. Hayatına devam ettiğin için kendini suçlu hissetme.

Kardeşlerinin hayatı gayet iyi gitti. En azından senin söylediklerinden öyle olduğu anlaşılıyor. Söylediğinden çok daha fazlasını yaptığını düşünüyorum ve kesinlikle harika bir iş çıkardın."

"Evet." Bedenimi Aidy'ye bastırıp iyice yaklaştım. Bana doğru kıvrılıp yattı ve uzun bacaklarından birini üzerime atıp yanağını göğsümün üzerine yerleştirdi. "Sanırım olaya bakılabilecek bir yön bu."

Vücudumu yorgunluk kaplamıştı. Günün ağırlığının altında ezilen bedenim Aidy'nin varlığının hissettirdiği hafiflikle beni rahatlatmıştı. Esneyip parmaklarımı Aidy'nin saçlarının arasına daldırdım, ardından gözlerimi kapadım.

"Ace?" Aidy'nin hafif sesiyle kulağıma fısıldadı.

"Evet?"

"Seni seviyorum," dedi. "Daha önce söylediğimi biliyorum fakat yine de bir kez daha söylemek istedim. Bunu söylemek gerçekten bana kendimi iyi hissettiriyor."

Sonsuzluk gibi gelen uzun bir süreden beri ilk defa *gerçekten* dudaklarım kıvrılıp gülümsemişti. "Ben de seni seviyorum Aidy."

36. Bölüm

Aidy

Pazar sabahı uyandığımda yatağım bomboş ve soğuktu fakat yatak odasının kapısı aralıktı. Örtüleri üzerimden attım, yüzümü yıkayıp kendime gelmek için banyoya yöneldim. Daha sonra sesleri takip edip kahvaltı kokularının geldiği mutfağa yöneldim.

"Amerikan Ulusal Beyzbol Ligi tarihinin en eski stadyumu hangisidir?" diye sordu Enzo. Köşeyi döndüğümde Enzo'nun mutfak masasında oturmuş, elinde oyun kartlarını tuttuğunu gördüm.

"Bu kolaydı. Fenway Park," dedi Ace homurdanarak. Sessizce mutfağa girip Ace'in *waffle* hamurunu tavaya döküp kapağını kapayışını izledim. "Sıradaki soru."

"Aynı hafta hem büyük ligde başarılı olup hem de Ulusal Futbol Ligi'nde gol atan oyuncunun adı," deyip Enzo karttaki soruyu okudu.

"Peh. Deion Sanders. Daha zor bir soru istiyorum. Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

Enzo gülmeye başlamıştı. Ace ise tavadaki *waffle*'ı çevirdi.

"1985'de tüm zamanların en iyi atıcısı kimdi?"

Ace sessizleşti, sanırım Enzo onu alt etmeyi başarmıştı. Ace'in

yüzünün değiştiğini fark ettim, sanki derin düşüncelere dalmış gibiydi. Sonra soruyu biliyor olabileceğini fark ettim. Sadece Enzo için öyle davranıyordu.

"Bilmiyorum, ufaklık. Sanırım bununla beni alt ettin."

"Aha!" Enzo kartları masanın üzerine bırakıp parmağını Ace'e doğrulttu. "Pete Rose'du."

Ace eliyle alnına vurdu ve hayal kırıklığına uğramış gibi davrandı. "Ah, doğru ya. Pete 'Charlie Hustle' Rose. Beni yenemeyeceğini sanmıştın fakat bak, yendin işte."

"Burada neler dönüyor böyle?" Ellerim kalçamda, koridorda gizlendiğim yerden çıkıp yeğenimin yanındaki sandalyeye oturdum. Yeğenim sırıtıyordu. Tam o anda Enzo'nun çok ünlü bir beyzbol oyuncusu tarafından kendisine *waffle* hazırlanması en iyi çocukluk anılarından birinin olabileceği gerçeği kafama dank etmişti.

"Ace *waffle* pişiriyor," dedi, Enzo'nun yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Sen özel değil misin? Onu buna nasıl ikna ettin ki?" diye sordum Ace'e göz kırparak.

"Bu onun fikriydi," dedi Enzo, tabağı masaya taşıdığı sırada Ace'i gösterdi. Enzo'nun *waffle*'ı şurubunu çekmişti, sekiz yaşındaki bir mağara adamı gibi yemeye girişmek için hiç vakit kaybetmedi.

Ace yanımdaki sandalyeye oturduğunda elini masanın altından sokup dizimin üzerine koyunca ben de benimkini onun elinin üzerine yerleştirdim. Bana doğru eğilip alnımdan öptü.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Başıyla onayladı.

Bunun Enzo için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüzüme gülümsememi yerleştirip başımı Ace'in omzuna koydum.

"Umarım her şey yolundadır. Bu sabah bir telefon görüşmesi yaptım," dedi Ace.

Doğrulup ona doğru döndüm. "Ee?"

"Baltimore'daki Firebirds stadyumunun olduğu Millenium Park'ın yöneticisini aradım," deyip ekledi. "Bugünkü oyun için üç bilet aldım."

Enzo'nun şaşkınlıktan ağzı açılmış çatalını düşürmüştü. Çatalı büyük bir gürültüyle tabağına çarptı.

"Gitmek ister misiniz?" diye sordu Ace kaşları yukarı kalktı.

Enzo'ya döndüm. O kadar mutlu olmuştu ki konuşamıyordu bile. Sadece başını bir aşağı yukarı, bir sağa sola hızla çeviriyordu. Şapşal çocuk.

"Arabayla gidilirse dört saatlik uzaklıkta," dedi Ace. "Kiralık bir tane ayarlamıştım zaten fakat bir günümüzü alabilir. Enzo'nun sabah okulu var. Eğer sorun olursa gitmek zorunda değiliz."

Elimi koluna yerleştirdim. "Gidiyoruz. Bunu bir şekilde halledeceğiz. Enzo dönüş yolunda uyuyabilir. Gerçekten onun için çok güzel bir şey yaptın."

Enzo *waffle*'ından kalan son lokmayı da ağzına atınca hemen duşa girmesini söyledim. Enzo mutfaktan çıkınca mutfak sandalyesinde ayaklarım iki tarafına gelecek şekilde Ace'in üzerine oturdum. Kollarımı geniş omuzlarına doladım.

"Oraya dönme konusunda iyi hissedecek misin?" diye sordum. "Bunun senin için çok kolay olacağını sanmıyorum."

Beyaz dişleriyle altdudağını ısırdı. "Evet. Eninde sonunda

yapmam gereken bir şeydi. Sonsuza dek uzak kalamazdım. Bununla birlikte Enzo'nun yaşayacağı mutluluğu ben de görmek istiyorum."

"Tanrım, bu yaptığının onun için ne kadar önemli olduğu konusunda en ufak bir fikrin bile yok. Firebirds için ölümsüz bir sevgisi var."

Ace'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılınca kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Onu daha önce hiç bu kadar güzel bir şekilde gülümserken görmemiştim. Gerçekten de mutluydu. *Neşeli Günler* filmindeki Maria gibi Bavarian tepelerinde dönerek bende de şarkı söyleme isteği uyandırıyordu.

Dudağından öptükten sonra kulağına doğru çıkıp hafifçe oyalandıktan sonra yanağına yöneldim. Nefes alışımla onu da içime çekiyordum.

"Ben gibi kokuyorsun." Duruşumu düzleştirdim.

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Hayır, kötü bir şey değil. Günbatımındaki çöl gibi koktuğumu düşünürdüm hep." Sırıtıp kıkırdadım.

"Günbatımındaki çöl tam olarak nasıl kokuyor?"

"Yasemin... leylak... kaktüs çiçeği."

"Bu... çok özel bir koku."

"Sabunumun kokusu, tamam mı? Tanrım." Dudaklarımı onunkilere bastırıp öptüm, dudaklarındaki akçaağaç pekmezinin tadını alıyordum. Önceden parmaklarına bulaştırmış, sonra da temizlemek için parmaklarını emmiş olmalıydı. "Sen... sen gibi koktuğunda bu çok hoşuma gidiyor."

"Nasıl kokuyorum?"

Uzun bir soluk alıp sırıttım, ardından bakışlarımı ona çevirdim. "Tıpkı bir erkek gibi. Çatlak deri, misk ve testosteron."

Bir zamanlar beyzbol kir ve ter koktuğundan adım gibi emindim. Bütün bu yıllar boyunca onu kendine saklayan kadını bir anlığına da olsa kıskanmadan edemedim. Oynarken onu görmek isterdim. Oysa bunun yerine internette dolaşan önemli kısımların gösterildiği otuz iki dakikalık videolarla yetinmem gerekiyordu.

Ah, pekâlâ.

İçimden bir ses bana Ace'in bu halini önceki haline tercih edeceğimi söylüyordu.

"Senin gerçekten testosteron kokabileceğini hiç sanmıyorum," diye takıldı Ace hafif alay edercesine.

"Her neyse, ben duşa giriyorum," deyip inanılmaz derecede seksi olan erkek arkadaşımın kucağından kalkıp uykudan kalmış karmakarışık saç tellerini yüzümden geriye ittim.

"Eve geçip hazırlanacağım. Kiralık aracı alıp dönüş yolunda seni ararım." Ayağa kalkıp ellerini kalçama yerleştirdi ve beni kendine doğru çekip öptü. Sanırım onda alışkanlık yapmıştım ama hiç umurumda değildi çünkü ben de aynı duyguları paylaşıyordum.

Belki çılgıncaydı ama kısa bir süre sonra onu görecek olmama rağmen tekrar görmeyi sabırsızlıkla beklediğimi ona söylemek istiyordum.

Ace'in anahtarları asılı olduğu raftan alıp cebine yerleştirişini ve ayakkabılarını giyişini mutfaktan izliyordum. Hâlâ dün geceki kıyafetleri üzerindeydi: siyah pantolon, beyaz gömlek. Siyah ceketini ise koluna almıştı.

Arkasına bakıp bana döndüğünde bir elini kapının eşiğine yaslamıştı. Sanki gitmeden önce son bir kez daha görmek istemişti. Onu beklemeden hızlıca yanına gidip kollarımı boynuna doladım ve pürüzsüz yüzünü sanki son defaymış gibi öpücüklere boğdum.

Bir zamanlar beyzbol kir ve ter koktuğundan adım gibi emindim. Bütün bu yıllar boyunca onu kendine saklayan kadını bir anlığına da olsa kıskanmadan edemedim. Oynarken onu görmek isterdim. Oysa bunun yerine internette dolaşan önemli kısımların gösterildiği otuz iki dakikalık videolarla yetinmem gerekiyordu.

Ah, pekâlâ.

İçimden bir ses bana Ace'in bu halini önceki haline tercih edeceğimi söylüyordu.

"Senin gerçekten testosteron kokabileceğini hiç sanmıyorum," diye takıldı Ace hafif alay edercesine.

"Her neyse, ben duşa giriyorum," deyip inanılmaz derecede seksi olan erkek arkadaşımın kucağından kalkıp uykudan kalmış karmakarışık saç tellerini yüzümden geriye ittim.

"Eve geçip hazırlanacağım. Kiralık aracı alıp dönüş yolunda seni ararım." Ayağa kalkıp ellerini kalçama yerleştirdi ve beni kendine doğru çekip öptü. Sanırım onda alışkanlık yapmıştım ama hiç umurumda değildi çünkü ben de aynı duyguları paylaşıyordum.

Belki çılgıncaydı ama kısa bir süre sonra onu görecek olmama rağmen tekrar görmeyi sabırsızlıkla beklediğimi ona söylemek istiyordum.

Ace'in anahtarları asılı olduğu raftan alıp cebine yerleştirişini ve ayakkabılarını giyişini mutfaktan izliyordum. Hâlâ dün geceki kıyafetleri üzerindeydi: siyah pantolon, beyaz gömlek. Siyah ceketini ise koluna almıştı.

Arkasına bakıp bana döndüğünde bir elini kapının eşiğine yaslamıştı. Sanki gitmeden önce son bir kez daha görmek istemişti. Onu beklemeden hızlıca yanına gidip kollarımı boynuna doladım ve pürüzsüz yüzünü sanki son defaymış gibi öpücüklere boğdum.

Fakat bu sefer bunun asla son kez olmayacağını çok iyi biliyordum.

Bu adamı seviyordum.

Ruhunun merkezinden mavi yeşil gözlerinin derinliklerine kadar Ace'e âşıktım.

37. Bölüm

Ace

"Rodrigo Gutierrez'i görebilecek miyiz çok merak ediyorum." Aidy arka onu koltuğa oturttuğundan beri Enzo konuşmasına aralıksız devam etmişti. "Sence Brandon Sousa bugün ne kadar atış yapacak? Hediyelik bir şeyler alacak mıyız? Kupa ya da başka bir şey. Yan tarafımızda oturan Owen'a gösterebileceğim türden şeyler... çünkü bana asla inanmayacak ona maça gittiğimi..."

Aidy ön koltukta bana döndü ve birbirimize bakıp gülümsedik. New Jersey ücretli otoyoluna doğru ilerliyorduk. Kiralık aracın konsolunun üzerinden elimi uzatıp Aidy'nin elini tutup sıktım.

Baltimore'a dönmek bundan daha zor olur diye düşünmüştüm. Oraya gitmenin beni çok rahatsız edeceğini sanmıştım. Dürüst olmak gerekirse, Aidy ve Enzo olmasaydı bu yolculuk gerçekleşir miydi bundan bile emin değildim. En azından henüz gerçekleşmezdi. Bütün çabam birkaç ay önce onu ağlattığım için ona verdiğim zararı yeniden telafi etmekti.

Bu sabah güneş doğmadan hemen önce uyanmış ve Aidy'yi uyandırmak istemediğim için oturma odasına geçmiştim. Yirmi dakika içerisinde ise Enzo gelmiş, gözlerini ovuşturup bana bakı-

yordu. Biz onu taksiye taşıyamadan çok önce resepsiyonda sızıp kalmıştı. Çocuğun onu taşıdığımdan ve gece evde kaldığımdan haberi bile yoktu.

"Oturma odamda ne yapıyorsun sen?" diye sormuştu. Hayal görüp görmediğinden emin olmak için bileğinin iç kısmını çimdiklediğini görebiliyordum. Ben de bu sabah teyzesine sürpriz yapmak için uğradığımı söylemiştim. Sonra televizyonun kumandasını eline almış ve bana çizgi film sevip sevmediğimi sormuştu. Ben de, "Kim sevmez ki?" demiştim.

Bir süre sonraysa bana *waffle* yapmayı bilip bilmediğimi sormuş, ardından odasına koşarak gidip elinde beyzbol oyun kartlarıyla geri dönmüştü.

O zamandan beri çok iyi dost olup çıkmıştık.

"Oh, Wren arıyor," dedi Aidy ve aramayı hoparlöre verdi. "Selam Wren, nasıl gidiyor?"

"Günaydın," dedi Wren. "Houston'dayız. Aktarmalı uçuşumuzu bekliyoruz. Ben de arayıp her şey yolunda mı diye sormak istedim."

"Selam anne!" diye seslendi Enzo arka koltuktan.

"Selam, ufaklık. Seni özledim. Seni seviyorum," dedi Wren tatlı bir şekilde. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Aidy Teyze'ye iyi davranıyor musun bakalım?"

"O, melek gibi," dedi Aidy.

"Ace bana bu sabah *waffle* yaptı," diye duyurdu Enzo.

Wren bir süre sessizce bekledi.

"Şimdiye kadar yediğim en iyi *waffle*'dı," diye ekledi.

"Aferin sana, ufaklık," diye yanıtladı Wren. "Bu... çok kibar bir davranış. Sen de onun için iyi bir şeyler yapmalısın."

"Buna gerek yok. Benim için zevkti," diye yanıtlayıp Aidy'nin

elini sıktım.

"Ah, selam Ace..." dedi Wren.

"Şimdi arabadayız. Sesini hoparlöre verdim," dedi Aidy.

"Ne arabası?" diye bağırdı Wren.

"Ace Firebirds'ün maçına bilet aldı. Baltimore'da. Şimdi oraya gidiyoruz," dedi Aidy.

"Çok heyecanlıyım anne!" diye ekledi Enzo. "Ace orada takılabileceğimizi söyledi ve beni takımla tanıştıracakmış!"

"Son dakikada olan bir şeydi," dedim. "Umarım sorun olmaz. Size onların emin ellerde olacağına dair söz veriyorum."

Wren bir süre sessizce bekledi ve ardından tekrar konuşmaya başladı. "Hayır, hayır, sorun değil. Sana güveniyorum Ace. Enzo, iyi çocuk ol ve Aidy ile Ace'in yanından ayrılma sakın. Onların söylediklerini yap."

Aidy bana doğru döndü ve sessizce dudaklarını oynattı. "Helikopter anne." Ve parmağını havada çevirdi. Gülmeye başladım.

"Bugün çok güzel vakit geçirecek, değil mi ufaklık?" dedi Aidy, "oraya vardığımızda sana mesaj atarım ve fotoğraf çekeceğim," diye ekledi.

"Seni seviyorum anne!" diye seslendi Enzo.

Aidy aramayı sonlandırıp radyoya uzandı. Büyürken dinlemekten zevk aldığım Jersey klasik rock istasyonunu açtı.

Yarım saat içinde otoyoldan memleketime giden çıkışa doğru yönelmiştik.

Evet.

Gelecek hafta Aidy'yi annemle tanıştırmak için eve götürecektim.

Annem de Aidy'yi en az benim kadar sevecekti.

38. Bölüm

Aidy

Gece zifiri karanlıktı ve görünürde bir tek yıldız bile yoktu. Enzo arka koltukta uyuyor, Ace ise tüm dikkatini yola vererek arabayı kullanıyordu. Yanımızdan gelip geçen araçların parıldayan ışıkları birden karanlığa gömülürken radyodan yayılan hafif müzik ortamı kaplıyordu.

Güneşte yanmış ve yorgunluktan bitap düşmüştük fakat bugün hiçbirimizin unutamayacağı kadar güzel bir gün olmuştu.

Şehrin ufukta beliren siluetini görebiliyordum. Bu da neredeyse eve varmak üzere olduğumuzun ve bu güzel günün sonuna geldiğimizin habercisiydi.

"Teşekkür ederim," dedim ve uzanıp Ace'in elini tuttum. "Her şey için çok teşekkür ederim. Sanırım stadyum dolmadan önce ona etrafı gezdirip atış yapmasına izin verdiğin için neredeyse heyecandan bayılacaktı."

Ace gülümsedi. "Ona bunu borçluydum. Ayrıca o çok iyi bir çocuk. Bunu hak etmişti."

Telefonumu çıkarıp çektiğim fotoğraflara bakmaya başladım. Bugün en az iki yüz tane fotoğraf ve yarım düzine video çekmiş olmalıydım. Wren eve dönünce hepsini ona gösterecektim.

"Zavallı çocuk takımla tanıştığında neredeyse kalpten gidecekti," deyip güldüm. Ace onu Guy Dikta ve Mike Baltierra ile tanıştırdığında Enzo'nun bayılacağını sandım. Arka koltuktaki çanta promosyon hediyeleriyle doluydu. Şapkalar, bayraklar ve imzalanmış toplar...

Bir çocuğun sadece hayalini kurabileceği bütün o eşyalar burada, arka koltuktaki çantada duruyordu.

Yola çıktıktan kısa bir süre sonra bu tarz şeyleri daha fazla yapamayacağım gerçeği aklıma gelmişti. Bir ay içinde batıda yaşamaya başlayacaktım ve eğer şanslı olursam da Ace ayda birkaç defa ziyaretime gelecekti ya da ben gelecektim. Emin değildim. Henüz ayrıntıları konuşmamıştık. İlişkimiz birkaç gün içerisinde olacak şeylerle birlikte sürgüne uğrayacaktı. İkimiz de bu süreç içinde geçireceğimiz o uzun günleri özlemle bekliyorduk.

Yine de Ace'in hayatımda olmasını olmamasına tercih ederdim.

İlişkimizin yürümesi için elimden ne gelirse yapmaya hazırdım.

"Sen iyi misin?" diye sordum Ace'e. Büyük ihtimalle bu soruyu gün boyu neredeyse her saat başı ona sorduğum için onu kızdırmış olmalıydım. Memleket topraklarına geri döndüğümüzde Ace'in gözlerindeki o özlem dolu parıltıyı görmüştüm. Eski koçu Ace sarılıp onu kenara çektiğinde Ace'in yüzündeki o acı dolu gülümsemeyi fark etmiştim. Eski takım arkadaşlarının onu gördüğünde ne kadar mutlu olduğunu görmüş ve hayatında beyzbol olmadan da iyi olabileceğine dair arkadaşlarını ikna etmeye çalıştığında sesinde beliren melankoliyi duymuştum.

"İyiyim." Ace dudaklarını sıkıp başıyla onayladı. "Gerçekten, iyiden de öteyim."

"Ah, gerçekten mi?"

"Garip, biliyorum ama öyle. Sanırım sonunda geçmişimle yüzleşip kapanışı gerçekleştirdim. Bütün bunları geride bırakıp hayatımda ileri doğru yol almak için artık özgür olduğumu hissediyorum," dedi ve çıkışa doğru yönelirken elleri direksiyonun üzerinde kayıyordu. Arka aynasını kontrol edip sağa saptı. "Bugünden sonra ileriye bakıp yaşantımda önüme çıkacak fırsatları dört gözle bekliyorum."

"Pekâlâ, senin için sıradaki şey ne?"

Ace omzunu yavaş bir şekilde kaldırıp düşüşüne izin verdi. "Hâlâ bulmaya çalışıyorum."

"İyi tarafı, birçok seçeneğe sahipsin. Nereye istersen oraya gidebilirsin. İstediğin her şeyi yapabilirsin."

"Evet," deyip hızlıca dönüp bana baktı. "Bugün düşünüyordum ve batı sahillerine göz atmanın benim için hiç sakıncası olmazdı. Tam olarak palmiye ağaçlarını ya da güneşi seven bir tip olduğum söylenemez fakat sana yakın olmamı sağlayacaksa şort giyip biraz bronzlaşabilirim."

Şaşkınlıktan ağzım kocaman açılmıştı. Ona doğru eğilip kaslı pazısından tuttum. "Ne? Gerçekten mi? Sen ciddi misin?"

"Evet," deyip kıkırdadı. "Bu çılgınca bir şey mi?"

"Kesinlikle. Kanıtlanabilir."

"Seninle birlikte gelmemi istiyor musun?"

"Elbette istiyorum ama bundan nefret edeceksin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü arada bir gülümsemek zorunda kalabilirsin. Bu Kaliforniyalılar genellikle şezlonglarına uzanır ve zamanlarının çoğunu gülümseyerek geçirir; en azından trafiğe yakalanmadıkları sürece."

"Tanrım, Aidy. Eğer seninleysem zaten tüm bu zamanlarımda gülümsüyor olacağım."

Yüzümü Ace'in omzuma gömüp kokusunu içime çektim. Kolonya, bira, patlamış mısır ve güneş ışığı kokuyordu.

"Seni seviyorum," dedi ve ekledi, "seninle birlikte geliyorum. Seni tekrar kaybetmeyeceğim."

SON SÖZ

Ace

Bir Yıl Sonra

"Siz ikiniz Barbie ve Ken gibisiniz," dedi Wren. Plajda şezlonga uzanmış, ayakuçlarını kuma gömmüştü. Meave bebek kucağında oturmuş, birkaç dakika önce annesinin çenesinin altından bağladığı beyaz dantelli şapkayı çıkarmakla uğraşıyordu. Parlak turuncu rengi saç bukleleri şapkanın kenarlarından görünüyor, çenesi ağız salyasıyla parıldıyordu. "Malibu'da hayallerinin evi ve her şey."

Chauncey ile Enzo ise suyun içerisinde aşağıya eğilmiş deniz kabuğu bulmakla meşguldüler.

"Ev Ace'in fikriydi," dedi Aidy, elinde soğuk biralarla birlikte verandadaki bardan bize doğru gelirken. "Bir yere kök salmak fikri ondan çıkmıştı."

"Öyle olması gerekiyordu," deyip kendimi savundum. Altı ay önce Satellite XFM'le beş yıllık bir sözleşme imzalamıştım, radyoda spor programı yapacaktım. "Benim işim burada ve sevdiğim kadın da."

Aidy üzerindeki örtüyü çıkarıp bronzlaşmış Kaliforniya tenini

ortaya çıkaran ışıltılı mandalina renkli bikinisi sergiledi. Batı sahili ona yaramıştı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de bana da iyi gelmişti.

Aidy trafik hakkında şaka yapmıyordu ama buradaki insanlar gerçekten de çok mutluydu. Burası daima güneşliydi ve her zaman yapacak çok şey vardı.

"İzin ver de yüzüğe tekrar bakayım." Wren, Aidy'nin parmağına uzanıp kendine doğru çekti. Meave de parmağını uzatmıştı. "Vay canına, bu şey gerçekten parıldıyor."

Aidy gülümseyip bakışlarını bana çevirdi ve ardından elini kalbinin üzerine yerleştirdi. Üç ay önce Coronado adasında kiralanmış bir yatta özel bir akşam yemeği sırasında o özel sorumu ona yöneltmiştim. Hatta yüzüğü, Rixton Falls'taki göl evinde birlikte geçirdiğimiz o hafta sonunun ardından Aidy'ye aldığım o antika hediye kutusunun içinde takdim etmiştim. Belki biraz erken sayılabilirdi fakat umurumda bile değildi. Emin olduğunuzu hissettiğinizde bunu bilirdiniz. Ayrıca onu kaybetmek istemiyordum. Aidy benden daha iyi birini bulabileceğini fark etmeden önce onu kendime bağlamalıydım. Ona bunu da söylemiştim. O ise her defasında onun için benden daha iyi biri olmadığına dair bana güvence vermişti. Sanırım fikir ayrılığı yaşadığımız konusunda fikir birliğine varmıştık.

Bu kadar şanslı olmak için ne yaptığımı bilmiyordum ama bunu asla mahvetmeyecektim. Tam olarak Aidy Kincaid gibi bir kadını hak edecek bir adam olabilmek için çabalayacağıma dair her şeyim üzerine yemin etmiştim.

"Hâlâ haziranda düğün yapmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu Wren.

"Evet." Aidy şezlonguna uzanıp ayaklarını birbiri üzerine attı.

"Bu harika," dedi Wren. "Ne söylerler bilirsin, haziranda evlenince hayatın boyunca gelin olursun."

"Bunu kim söylüyor?" diye sordum.

Wren omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok fakat kulağa hoş geliyor."

Arka verandanın kapısı açılıp kapanmış, elinde sıcak *crostini* ve *caponata*'yla* birlikte annem görünmüştü. İki gün önce bize katılmış ve kaldığı süre boyunca bizi iyi beslemeyi kendine görev edinmişti. Çok zayıf olduğumuzu düşünüyordu fakat biz ona burada önceden olduğundan biraz daha fazla yoğun bir hayatımız olduğunu söylemiştik.

"Teşekkürler Valentina!" dedi Aidy ve peçete ile birlikte bir dilim *crostini*'yi aldı. "Bunlar harika kokuyor."

Wren de bir dilim aldı. "Seni seviyorum Valentina. Biz burada plajda dinlenmeye çalışırken sen sıcak fırının başında biz aç kalmayalım diye ter döküyorsun."

Annem bana baktı ve karşıma geçip üzeri şemsiyeyle örtülü masadaki sandalyelerden birine oturdu.

"Teşekkür ederim anne," dedim.

"*Prego*," diye yanıtladı annem.

Wren hızlıca etrafında döndü. "Prego mu? Prego mu dedi? Aidy, sen hamile misin?"

Gülerek elimle işaret ettim. "İtalyanca 'rica ederim' demek."

"Ah." Wren omuz silkip dudaklarını birleştirdi.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi Aidy elini Wren'in omzuna yerleştirip. "Dert etme, yakında o da olur. Şuradaki bir

* İtalyan usulü kızarmış ekmek ve patlıcanlı yemek. (ç.n)

beyzbol takımını oluşturacak kadar Amato çocuklarına ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

Elimi yanağımın arkasına koyup sırıttım ve başımla onayladım. Bu doğruydu. Kalabalık bir yuva istiyordum. Tıpkı benim yetiştiğim gibi. Karmaşa, kahkaha ve hatıralarla dolu bir ev istiyordum. Bütün bunlara Aidy'yle birlikte sahip olmak istiyordum.

Onu asla terk etmeyecektim. Birlikte yarattığımız aileyi asla bırakıp gitmeyecektim.

Kariyerim sona erdikten sonra beni sırada bekleyen şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zamanımın çoğunda bunu düşünmek bile istemiyordum fakat Aidy'yle tanışmak her şeyi çözmüştü. Aidy başa çıkmak için boğuştuğum karmaşanın çaresiydi.

İlk başta neden sürekli yollarımızın kesiştiğine anlam verememiştim.

Ama şimdi bunun ilahi bir tür müdahale olduğunu çok iyi biliyordum.

Bu kadın beni kurtarmıştı.

Beni kendimden kurtarmıştı.

"Matteo ne zaman geliyor?" diye sordu annem o kalın İtalyan aksanıyla. Kahverengi gözleri parıltıyla doldu. "Gamzeli ukala oğlumu özledim."

"Bu akşam," dedim. "Deodorant reklamının çekimini bitiriyor."

Annem ellerini birbirine vurdu. "Neden zamanını reklamlara harcıyor ki? Film çekiyor olmalıydı. Hem de gişe rekorları kıranlardan. Bir sonraki Batman, Matteo olmalı."

"Korkarım ki işler öyle işlemiyor anne," deyip kıkırdadım.

Annem homurdanıp bakışlarını denize çevirdi; sanki onunla

bir alıp veremediği var gibiydi. "Önümüzdeki günlerden birinde o gamzeler ona çok fazla para kazandıracak. Bu sözlerimi bir kenara yaz. Kısmetse eğer."

İtalyanca kısa bir dua yapıp ardından haç işareti yaptı.

"Dante, Seattle'dan yarın sabah uçakla geliyor. Cristiano ve Fabrizio ise yarın akşam inecek," dedim anneme. Bu yıl Şükran Günü'nü erkenden kutlayacaktık. Kardeşlerim inanılmaz derecede yoğundu ve Chauncey'nin restoranı da tatillerde çok yoğun oluyordu, bu yüzden biz de eylül ayının ikinci hafta sonunda karar kılmıştık. Aidy'nin annesi Julie de geliyordu. Cumartesi burada olacaktı. Hepsi burada bizim evimizde kalacaktı. Topaz bile burada olacaktı. Sykpe üzerinden tabii. Yoğun bir hafta sonu olacaktı fakat gelmesini dört gözle bekliyordum.

Annem ellerini birbirine ovuşturdu, ardından masadan bana doğru uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Çok uzun zamandan beri bütün çocuklarımı bir arada görmemiştim. Senin yaşlı *madre*'ni ne kadar mutlu ettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Evet," dedim.

"Anne! Bir şey buldum! Gel de bak!" Enzo kıyıdan bağırıyordu. Aidy eğilip kız yeğenini kucağına aldı; böylece Wren de oğluyla ilgilenebilecekti. Sonra masaya doğru yürüyüp annemin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun," dedi annem. Aidy ile Maeve'yi dikkatli bir şekilde izliyordu. "İkinizle de lafı gevelemeden konuşacağım. Yaşlanıyorum ve en kısa sürede torunlarım olsun istiyorum. Ayrıca erkek kardeşlerin de *la dolce vita**'larını yaşamakla o kadar meşguller ki bu safhayı düşünmüyorlar bile.

* (İt.): Tatlı hayat. (ç.n.)

"Evet, evet anne. Bilmez miyiz," deyip Aidy'ye göz kırptım. "Ufukta gözüküyor, inan bana."

"Pekâlâ." Annem iç çekip masadan kalktı. "İçeri gidip yemeğin kalanını kontrol edeceğim. Bu akşam yemeğimizi *al fresco**'da mı yiyoruz."

"Her akşam yemeğimizi *al fresco*'da yiyoruz Valentina," dedi Aidy. "Biz şimdi Kaliforniyalıyız. Artık sen de aramıza katılmak istersin herhalde..."

"*Cara mia*,** Önce bana bir torun verin siz, sonra yakanızdan asla düşmem," deyip gülerek içeriye yöneldi. "Sen Pasifik Sahil Otoyolu demene fırsat kalmadan ben valizlerimi toplamış bile olurum."

Annemin içeri girişinin ardından Aidy'nin Maeve'i kucağında zıplatışını izledim. Aidy yüzünü şekilden şekle sokup göbeğini höpürdetirken bebeğin aguları ve kıkırtıları duyuluyordu.

Annem kesinlikle haklıydı. Aidy çocuklarla iyi anlaşıyordu fakat ben bunu çok önceden biliyordum zaten.

"Neden bana dikkatle bakıyorsun?" diye sordu Aidy, dikkati hâlâ bebeğin üzerindeydi.

"Ne oldu ki? Seni izleyemez miyim?" Kendimi savunmaya geçmiştim. "Geleceğin ne olacağıyla ilgili küçük bir şeyler gördüm diyelim, hepsi bu."

"Sabırlı ol aşkım," dedi Aidy. "Öncelikle benimle evlenmen gerekiyor. Sonrasında bebekler hakkında konuşuruz."

"Bana izin versen seninle yarın evlenirim. Bunu çok iyi biliyorsun."

"Evet fakat bunu aceleye getirmek istemiyorum. Sadece bir

* (İt.): Açık hava. (ç.n.)
** (İt.): Tatlım. (ç.n.)

düğünü planlaman gerekiyor. Ben de bunun tadını çıkarmak istiyorum," deyip sırıttı. Son bir yıldır işine odaklanmıştı ve yoktan yarattığı işini hızlı bir şekilde büyüyen kocaman bir şeye dönüştürmüştü. Bir yılda neredeyse bir düzine uzman işe almış ve daha fazlası için de yer açıyordu.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum.

Kesinlikle Aidy tam bir Wonder Woman'dı.

Bugünden itibaren önümüzdeki dokuz ay içinde de Adelaide Grace Amato olacaktı.